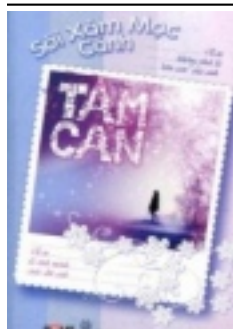

Tâm Can

Contents

Tâm Can	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	21
5. Chương 05	27
6. Chương 06	34
7. Chương 07	40
8. Chương 08	46
9. Chương 09	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	66
12. Chương 12	72
13. Chương 13	78
14. Chương 14	85
15. Chương 15	91
16. Chương 16 End	97

Tâm Can

Giới thiệu

Sống phóng đảng với anh mười năm, cả những lúc riêng tư, Tân Cam cũng không bao giờ nghĩ đến v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-can>

1. Chương 01

Chương 1:

Cô và Trịnh Phiên Nhiên sao có thể được xem là cặp tình tình nhân cơ chứ? Ngay cả bạn bè bình thường còn không bằng, có cần mới đáp ứng, âu cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

Trịnh Phiên Nhiên, ba mươi hai tuổi, là con trai duy nhất của Tập đoàn Bất động sản thuộc một gia tộc lớn của thành phố G, kiêm Chủ tịch Hội đồng quản trị nắm giữ toàn bộ cổ phiếu tập đoàn ZIC. Cố Trầm Trầm thâm nghĩ, trước bối cảnh như thế, một chàng trai đột nhiên bỏ về nước khi chương trình học sắp kết thúc cũng chẳng có gì đáng tiếc, mà ngược lại hoàn toàn xứng đáng.

Cửa sổ sát sàn long bông nước của nhà ăn đang mở, gió nhẹ thổi qua mặt nước, đem lại cảm giác dịu dàng, êm ái. Cố Trầm Trầm nhấp một ngụm cà phê, cô ta nghiêng nghiêng đầu một cách đáng yêu: “Hình như nãy giờ toàn em luyên thuyên, có phải là ồn ào lắm không anh?”

Mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ hoa văn, phủ lên vào người con trai đang ngồi đối diện, ánh sáng rọi trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú ấy hắt xuống thành cái bóng mờ mờ tỏ tỏ, giống như một bức tượng điêu khắc sống, khéo môi cũng đủ khiến anh trở thành một tên yêu quái làm điên đảo chúng sinh, thêm giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm khiến người ta dễ lay động hơn cả vẻ đẹp bên ngoài: “Sao có thể như thế được? Cô Cố thật hài hước và thú vị, tôi đang nghe rất nhập tâm mà...”

Nghe anh nói, Cố Trầm Trầm thấy tim mình đập loạn xạ: “Thật đấy, bố mẹ lúc nào cũng bảo em nói nhiều...Hay anh gọi em là Trầm Trầm đi, em cũng gọi anh là

Trịnh Phiên Nhiên, được không?”

Trong lòng Cố Trầm Trầm có chút xúc động, lúc này cô ta có những cử chỉ tình nghịch nhưng lại vụng về. Bàn cà phê không đủ lớn, từng cơn gió nhẹ cuốn theo hương cà phê xộc vào mũi Trịnh Phiên Nhiên, một hương vị thanh tao, rất tự nhiên. Anh nhẹ nhàng ngả người ra phía sau, một động tác đơn giản như thế, nhưng đặt trên người anh lại vô cùng nho nhã, cùng điệu cười mỉm mê đắm lòng người. Mặt Trầm Trầm chợt đỏ ửng lên, thậm chí anh còn chưa trả lời, cô ta cũng chẳng thèm để ý. Người quản lý nhà hàng tiến lại gần, cúi gập người về cung kính, nói với Trịnh Phiên Nhiên: “Thiếu gia, cô Tân đến rồi.”

Trịnh Phiên Nhiên tỏ ra hồ hững, đưa tay cầm cốc cà phê chưa uống, mặt không biểu lộ sắc thái, gật gật đầu.

Cố Trầm Trầm thưởng thức cốc hồng trà, mặt lạnh băng. Cô ta biết người con gái họ Tân đó, là do sau khi về nước, suốt ngày cô ta được mẹ là bà Cố nói về người nhà Tân Cam, thậm chí còn không ít lần nhắc đến Trịnh Phiên Nhiên.

Ngay sau đó, một bóng dáng mảnh mai đi đến, chiếc váy đỏ thời trang nhất mà ngay cả Châu u cũng chưa xuất hiện, dáng người trẻ trung xinh đẹp đến mùa xuân cũng không sánh bằng. Mặc dù đã nhiều lần được nhìn qua ảnh, nhưng hôm nay khi nhìn thấy tận mắt, Trầm Trầm vẫn cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Thảo nào, người như Trịnh Phiên Nhiên mà bao nhiêu năm rồi vẫn không hề chán cô ta.

Hôm nay Tân Cam rất bận, khi Trầm Trầm và Trịnh Phiên Nhiên đang uống trà chiều thì cô vẫn còn chưa ăn trưa, sau khi ngồi xuống, cô lập tức gọi một suất cơm. Vì sự có mặt của Trịnh Phiên Nhiên nên cả đội ngũ đầu bếp của nhà hàng đền tập trung ở bếp chờ lệnh, ngay lập tức thức ăn được mang đến. Mùi thơm của gà rán cùng tiếng leng keng của bát đĩa sắt va vào nhau, đặc biệt vị dầu kèm mùi ớt lan tỏa khắp bàn, Trầm Trầm ngồi ngay cửa sổ, cô ta hít một hơi, lấy tay che miệng, hai má ửng hồng.

“Xin lỗi nhé!” Tân Cam vừa ăn vừa nói: “Cô không ăn được cay à?”

Đôi mắt Cố Trầm Trầm long lanh, cô ta trả lời một cách lịch sự: “Vâng, tôi không thích mùi vị nồng!”

Quan sát thấy hình như Trịnh Phiên Nhiên cũng không thích lắm, Trầm Trầm rút khăn ăn che miệng, nhân tiện liếc trộm anh, quả nhiên thấy anh cũng đang sầm soi món ăn cũng như người đang ngồi ăn.

Lúc này, Tân Cam đang cố gắng ăn nhanh, không hề biểu lộ cảm xúc gì. Cô chăm chú ăn, còn Trầm Trầm và Trịnh Phiên Nhiên tiếp tục nói chuyện vui vẻ. Nói là đang nói chuyện nhưng thật ra chỉ mỗi mình Trầm Trầm độc thoại, còn Trịnh Phiên Nhiên vẫn giữ phong thái ấy, rõ ràng ngồi nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng cũng chỉ nói được hai lần “ừ” và lắc đầu một lần, điều này càng làm cho Trầm Trầm thấy hứng thú, và hình như cô ta không hề cảm thấy nhàm chán.

Tân Cam vừa ăn vừa nghe giọng nói thanh thoát của Trầm Trầm khiến cô thấy ngon miệng hơn, khuôn mặt như sắp bị vùi vào giữa đĩa cơm đầy dầu mỡ. Thỉnh thoảng, Trịnh Phiên Nhiên liếc cô vài cái, nhưng cô không hề ngẩng lên, cuối cùng anh với tay đẩy đĩa cơm ra.

Tân Cam với đôi môi sưng vù vì ớt cay, gõ gõ bàn ra vẻ không vừa ý, nhưng Trịnh Phiên Nhiên không nói gì, chỉ cười mà không nhìn cô, cho đến lúc cô phát cáu không biết phải làm thế nào, đành lấy cốc nước lên uống.

Sự thân mật kiểu khó hiểu ấy của hai người, Trầm Trầm trước nay chưa hề gặp. Lúc ra về, cô ta bất cẩn bị sỏi một bên chân. Cô ta nghiêng người về phía Trịnh Phiên Nhiên, anh lập tức đưa tay ra đỡ.

“Cẩn thận.” Anh ân cần nhắc nhở.

“Cảm ơn. Xin lỗi anh!” Cố Trầm Trầm vịn người vào cánh tay anh, cúi đầu lí nhí nói. Trịnh Phiên Nhiên cười thật dịu dàng. Lúc sau, anh ra hiệu cho nhân viên đem giấy bút đến đưa cho cô ta. Cố Trầm Trầm cười thẹn thùng, viết số điện thoại của mình lên giấy.

Trịnh Phiên Nhiên cười lay động lòng người: “Không, tôi cần tên loại nước hoa cô đang dùng.”

Cố Trầm Trầm thấy hơi bất ngờ, viết nhanh tên tiếng Pháp với nét chữ rất đẹp. Tân Cam đứng bên cạnh liếc nhìn, sau đó ngược mặt lên trời thầm nghĩ...”Ái chà, cô Trầm Trầm sỏi chân này quả thật không vừa.”

Không ngờ, khi Trầm Trầm vừa bước lên xe Trịnh Phiên Nhiên liền cởi chiếc áo vest hang hiệu được làm bằng tay ra cùng với tờ giấy Trầm Trầm vừa viết vứt cho chú Trần, “Mua lại nhãn hiệu, đừng để tôi phải ngửi thêm mùi này một lần nào nữa.”

Chú Trần không hề tỏ ra ngạc nhiên, ung dung trả lời: “Vâng.”

Tân Cam tỏ vẻ khảng khái, sau đó bị lôi vào xe.

Trịnh Phiên Nhiên khó chịu kéo căng cà vạt, Tân Cam liếc nhìn chiếc cà vạt càng lúc càng thắt chặt hơn, cô đành quay sang giúp anh cởi ra. Lúc này, khuôn mặt anh có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

“Tháng này mấy lần rồi?” Tân Cam thấy tâm trạng Trịnh Phiên Nhiên tốt hơn một chút, liền mạo muội hỏi.

“...lần thứ tư.” Trịnh Phiên Nhiên cười phá lên.

“Tốt quá còn gì, mối quan hệ giữa nhà họ Cố và họ Trịnh rất tốt mà.” Tân Cam nhìn chăm chăm vào điệu cười của anh: “À, đúng rồi, anh vội vàng gọi em đến, phải chăng là có tin gì tốt cho Tống thị?”

Trịnh Phiên Nhiên chỉnh lại áo quần cho ngay ngắn, gõ gõ ngón tay giữa vào đầu gối, lúc sau mới trả lời: “Không có.”

“Hả?” Tân Cam ngạc nhiên, thốt lên: “Thế anh gọi em đến đây làm gì? Muốn gọi em đến chiêm ngưỡng cảnh đại thiếu gia nhà họ Trịnh tình tứ thế nào à?”

Trịnh Phiên Nhiên quay sang, cười phá lên, hỏi ngược lại: “Em nói thử xem?”

“Em nói...”

Không khí trong xe càng lúc càng căng thẳng, chú Trần ngồi trước vờ ho nhẹ một tiếng, Tân Cam vuốt vuốt tóc: “Anh chắc chắn sẽ không làm những chuyện ấu trĩ như thế đâu nhỉ?”

Trịnh Phiên Nhiên tỏ ra hồ hững, rồi đột nhiên lớn tiếng ra lệnh: “Xuống xe!”

“Này!” Tân Cam phản bác: “Thế rốt cuộc khoản tiền đó lúc nào mới có?!”

Em đang sốt ruột đợi đây!”

“Thế à?”

Trịnh Phiên Nhiên giơ tay kéo cô thả xuống xe: “Thật đáng tiếc, một đồng anh cũng không muốn đưa cho em.”

Tân Cam bám theo chiếc xe nhưng cửa xe không mở: “Lần nào cũng thế! Anh thật trẻ con quá đấy!”

“Buông tay ra.”

Tân Cam lì lợm, cô với tay chụp được chiếc cà vạt của anh, Trịnh Phiên Nhiên dùng tay hất cô ra, sau đó ra lệnh: “Lái xe đi!”

Chiếc Bentley đen hất tung làn khói bụi rồi khuất dần.

Món cơm gà vừa cay vừa ngấy làm Tân Cam cả đêm không ngủ được. Sáng sớm hôm sau, vừa bước vào phòng làm việc thì được thông báo Cố Trầm Trầm đang ở phòng khách đợi cô, trong khi bụng vẫn còn khó chịu trong kiểu thức ăn chưa được tiêu hóa hết.

Cố Trầm Trầm hôm nay cũng mặc trang phục màu xanh nhạt, lại cùng nhãn hiệu với Tân Cam, ngoài váy dài và áo khoác có kiểu dáng khác nhau, còn chất vải đều giống, hai người ngó ra nhìn nhau một lúc. Thật ra hôm qua ngay từ cái nhìn đầu tiên, Tân Cam đã phát hiện ra, dáng người và cách ăn mặc của Trầm Trầm rất giống mình. Lúc đấy trong lòng cô khó chịu thầm nghĩ: “Có một số người đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.”

“Cô Cố tìm tôi có việc gì thế?” Tân Cam ra hiệu cho thư ký lui ra.

Cố Trầm Trầm ngồi xuống, tiện tay với lấy cái danh thiếp, đọc thầm rồi phá lên cười, “Tổng Giám đốc của Tổng thị... Cô không phải là do bà Tổng tiền nhiệm và một người đàn ông khác sinh ra sao? Xem ra, nhà họ Tổng đối với cô cũng không tệ nhỉ?”

Tân Cam không quan tâm, cười nói: “Nhà họ Tổng còn có một cô con gái, là con bà Tổng bây giờ, lớn bằng cô, nhưng hư hỏng hơn cô nhiều.”

“Là ý gì chứ?”

Cố Trầm Trầm nghiêng nghiêng đầu, tỏ vẻ ngây thơ.

“Nghĩa là ngay cả cô ấy, tôi còn có thể chung sống trong nhiều năm, thì cho dù cô có vận hệ công lực cũng chẳng làm gì được tôi đâu.” Tân Cam cười rồi nói thầm: “Chịu khó đi, cô nương à!” Cô chợt nghĩ, cô gái trước mặt này còn dịu dàng hơn Nhã Kỳ nhiều.

Cố Trầm Trầm không cười, cô ta do dự một lúc nói: “Quả thực tôi không hiểu cô đang nói lòng vòng cái gì nữa.”

Lúc này cô ta hoàn toàn không giống hình ảnh hiền thực, ngây thơ hôm qua khi ngồi trước mặt Trịnh Phiên Nhiên: “Chú Trịnh luôn phản đối cô và Trịnh Phiên Nhiên qua lại, hơn nữa với thân phận của cô, tuyệt đối không thể bước chân vào nhà họ Trịnh được. Nghe đây, tôi biết gần đây bố tôi hay làm khó nhà Tổng thị các người, nhưng chỉ cần cô đồng ý tránh xa Trịnh Phiên Nhiên, tôi bảo đảm sẽ thuyết phục bố tôi bỏ qua cho các người.”

Tân Cam cố nén cười, “ồ” một tiếng vẻ nhẹ không có gì. Nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của Trầm Trầm, thực sự Tân Cam không nhịn được, bèn trả lời: “Nhưng sao tôi phải tránh xa nhỉ? Cái Trịnh Phiên Nhiên có là tiền, anh ấy sẽ để tâm đến tôi.”

Quả đúng như cô dự đoán, Trầm Trầm cười một cách lạnh lùng.

“Để tâm đến cô? Cô thật hài hước! Chẳng lẽ cô không có não à? Nếu không có cam kết của chú Trịnh thì bố tôi có làm rùm beng và đối đầu với Tổng thị không? Nếu lần này Trịnh Phiên Nhiên giúp cô, rõ ràng là ngang nhiên đối địch với chú Trịnh, người nhà họ Trịnh sống chết có nhau, quan hệ rất tốt, chẳng lẽ cô không biết sao? Bây giờ giữa cô và anh ấy chưa rõ trắng đen, liệu mà sớm thức tỉnh đi!”

“Cô có vẻ hiểu kỹ nội tình nhỉ?” Tân Cam ra vẻ khen ngợi: “Nhưng cô cũng nên biết một điều, chú Trịnh của cô đang tích cực tìm người mai mối cho Trịnh Phiên Nhiên, cô ngồi đấy mà đợi nhé!”

Cố Trầm Trầm trả lời lạnh lùng: “Vây tốt nhất cô đừng đặt tôi ngang hàng với những người phụ nữ đó.”

Tân Cam nở nụ cười nham hiểm: “Dựa vào cái gì? Dựa vào cô là con gái nhà họ Cố à? Tôi nói cho cô biết, toàn bộ gia sản nhà họ Cố và họ Trịnh cộng lại cũng không sánh bằng một mình Trịnh Phiên Nhiên đâu. Hay là dựa vào cái mặt dày của cô?” Đột nhiên cô lấy cái gương đang để trên bàn quay sang Cố Trầm

Trầm, nói: “Cô tưởng cô giống tôi được mấy phần, cho dù cô có đề tiện cam tâm tình nguyện khóc lóc xin thể thân thì Trịnh Phiên Nhiên cũng không phải là người không nhận ra khuôn mặt giả tạo của cô đâu.”

Khuôn mặt trong gương và khuôn mặt bên cạnh ngũ quan thì giống nhau, nhưng khuôn mặt bên cạnh ấy không có chỗ nào là không sắc nét, còn khuôn mặt trong gương...Cố Trầm Trầm nhìn vào gương, ngay lập tức lấy tay che lại.

“Choang!” Tân Cam đột nhiên vút gương xuống đất khiến Trầm Trầm sợ xanh mặt.

Tân Cam cười nhếch môi: “Nếu cô thực sự muốn làm đồ đề tiện thì khuyên cô nên học bố cô ấy, quỳ xuống chân Trịnh An Đồng sửa vài tiếng... Như cô nói đấy, người nhà họ Trịnh quan hệ rất tốt, dù sao nếu cô phục vụ ông Trịnh An Đồng chu đáo, chắc chắn ông ấy sẽ thưởng cho cô nhiều hơn tôi đấy. Cô về đi, lúc nào leo được lên giường của Trịnh Phiên Nhiên thì đến tìm tôi sửa cũng chưa muộn.”

Cố Trầm Trầm vịn vào bàn đứng dậy, không nói nổi lời nào, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vẫn bật khóc vì cảm thấy nhục nhã. Tân Cam tỏ ra thích thú, cô còn thối sáo nhìn theo bóng dáng cô gái đang đi khắp khiêng, tự nhiên cảm thấy hơi cụt hứng.

Chà chà, giá mà Trịnh Phiên Nhiên cũng dễ đối phó như thế thì tốt quá.

Tối hôm đó, cô đến chỗ Trịnh Phiên Nhiên, lúc này anh đang tắm. Chú Trần đưa cho cô một cốc sữa, thông báo tình hình với cô: “Bên kia vừa điện thoại đến, nghe có vẻ như bị oan ức điều gì ấy.”

Tân Cam lim dim cười khẩy, trong lòng chợt nghĩ, cô Cố Trầm Trầm này cũng nhanh tay gọn nhỉ.

“Nhưng cũng lạ, sau khi thiếu gia cúp máy, tâm trạng có vẻ rất vui.” Chú Trần xoa xoa cây gậy, liếc nhìn cô.

Tân Cam vẫn chưa kịp nuốt sữa, nghe xong suýt bị phun ra ngoài.

Chú Trần giả như không có chuyện gì rồi rút lui, đúng lúc đó Trịnh Phiên Nhiên đi từ phòng tắm ra, lấy cái khăn chụp đầu ném vào mặt cô, Tân Cam phun luôn ngụm sữa vừa mới uống.

Anh chau mày: “Em cũng thật nhẫn tâm.” Tân Cam lặng lẽ lôi chiếc khăn ra, đi theo anh vào phòng ngủ. Trịnh Phiên Nhiên ngồi xuống sofa, cô quỳ xuống lấy khăn lau khô đầu cho anh.

Tâm trạng Trịnh Phiên Nhiên quá thật rất tốt, véo véo mũi cô, nói: “Chẳng phải bận tối mắt tối mũi sao, còn có thời gian đến đây cơ à?”

Giọng cô vang trên đầu anh, cách có một tấm khăn mà nghe chẳng thấy chút chân thành nào: “Em nhớ anh!” Anh im lặng giây lát rồi với tay kéo cô ra trước mặt, nhìn một cách lạnh lùng. Tân Cam bám lấy vai anh, tiến lại gần, gần đến mức hai mũi chạm vào nhau, cô cố ý áp sát môi anh, thở ra từng tiếng một, đôi tay không bị ngăn lại cứ thế tiến vào chiếc áo tắm rộng thùng thình anh đang mặc, men theo vòm ngực đang lấm lấm nước rồi từ từ xuống dần phía dưới.

Trịnh Phiên Nhiên nắm chặt tay cô, giữ lại rồi cười nói: “Em làm cái gì thế?”

Rõ ràng biết rồi còn hỏi. Tân Cam nhìn anh âu yếm, bàn tay không thọc sâu vào chiếc áo tắm nữa. Trịnh Phiên Nhiên hắng giọng, ép sát người và giữ chặt ngón tay cô, ánh mắt anh càng lúc sâu thẳm.

“Anh trai.” Cô nhẹ nhàng cắn môi anh, ánh mắt trong sáng ngây thơ: “Đây là cái gì thế?”

Trịnh Phiên Nhiên ép sát vào người cô, cười thì thầm bên tai cô, mặt Tân Cam đỏ ửng, thu tay lại, cố ý tỏ ra thẹn thùng nhìn anh, “Em không...” Nói xong cô giả vờ rút lui, nhưng bị anh giữ chặt lập tức đề cô lên sofa.

“Đừng... bỏ em ra!” Đôi chân dài, trắng muốt của cô vắt lên tấm lưng cường tráng của anh, cô diễn nhìn rất thật.

Trịnh Phiên Nhiên càng lúc càng hăng, sau vài lần cô không chịu được nữa, diễn không nổi nữa, hơi thở khàn khàn yếu ớt cầu khẩn: “... Ý em là, anh không thể... không thể nhẹ một chút được à?!”

Anh cười nhẹ, đẩy cô lên trên, không biết nước ở trên tóc anh rớt xuống hay mồ hôi trên mặt cô, chạy xuống như nước mắt.

“Hết hứng rồi... Tưởng tiền của anh dễ lấy chắc?”

Tân Cam ngớ người, đôi mắt long lanh đang say tình, ảm ướt như sương mù sáng sớm mùa xuân, lúc này đột nhiên lại trắng xóa như tuyết mùa đông.

Trịnh Phiên Nhiên bị đôi mắt chăm chăm của cô làm cho tức giận, anh cắn vào ngực cô như đay nghiến, người cô run lên, càng muốn quên đi nỗi giận, anh càng tiếp tục mạnh hơn. Tân Cam âm thầm chịu đựng một lúc lâu, cuối cùng cũng bị đánh tan tác bởi kỹ xảo và sức mạnh của anh, cô rên rỉ đau đớn, trong lúc hoảng loạn, cô cắn răng, đột nhiên choàng lấy cổ anh, thì thầm bên tai anh với giọng chán ghét: “Cảm ơn cái ân huệ của anh...”

“Em... chết... đi!” Trịnh Phiên Nhiên đứng phắt dậy, nhắm mắt nham hiểm, từng từ, từng từ một gần giọng lạnh lùng. Đôi mắt cô như trợn lên, ra vẻ khiêu khích anh.

Đêm đó nằm bên anh trần trọc, thở dài quá nửa đêm, Tân Cam lúc này có muốn chết cũng không được.

Trong lúc mê sảng, nghĩ đến lời của Cố Trầm Trầm, cô chợt muốn bật cười cho chính mình... Cô và Trịnh Phiên Nhiên làm sao có thể được xem là cặp tình nhân cơ chứ? Ngay cả bạn bè bình thường còn không bằng, có cần mới đáp ứng, ầu cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

Tuy cảm xúc rất hỗn loạn, nhưng Trịnh Phiên Nhiên là con người phóng khoáng và uy tín, ngày thứ hai, tiền của ZIC được chuyển đến, Tống thị với cục diện sắp bị Cố Vệ Quốc đánh, đột ngột thay đổi tình thế. Giải quyết được nguy kịch lại có thể thở phào nhẹ nhõm, Tân Cam cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi. Cô quyết định về nhà ăn cơm tối, nhưng chưa bước vào cửa đã nghe thấy giọng chua như dấm của Nhã Kỳ vang lên, bà Tống nhẹ nhàng trách móc: “Nhã Kỳ, dịu dàng một chút đi con!”

Nhã Kỳ càng lớn tiếng hơn: “Con đang vui!”

“Đợi bố con về, xem con còn dám hung hăng nữa không?”

“Mẹ...”

Đúng lúc này, Tân Cam bước vào nhà, vừa xoa xoa tay, cô vội vàng đòi uống một cốc trà nóng.

“Bên ngoài lạnh lắm à?” Nhã Kỳ cười với vẻ tò mò.

“Nhiệt độ cũng bình thường.” Tân Cam vừa uống trà vừa thư thái nói: “Bị giọng nói chua như dấm của em làm cho nổi da gà thôi.”

Tống Nhã Kỳ không nói gì, ném mạnh chiếc gối vào người cô.

“Nhã Kỳ!” Bà Tống sầm mặt lại, mắng thái độ vô lễ của cô con gái.

Nhã Kỳ tính khí nóng nảy, không kìm chế được cảm xúc, từ nhỏ đến lớn Tân Cam luôn phải nhường nhịn. Nhã Kỳ bị mẹ mắng, mặt hầm hầm bỏ lên lầu.

Hôm nay không biết có chuyện gì vui mà bà Tống lại tỏ ra rất ôn hòa: “Tiểu Tân à, sao hôm nay con có thời gian về nhà ăn cơm vậy?”

Tân Cam hớp một ngụm trà vừa ngon vừa thơm, như con mèo lười, cô ngả người ra sofa, cười thầm không nói gì.

Bà Tống nhìn thấy bộ dạng cô như thế này nhiều lần rồi, nhưng bình thường cô toàn trốn đi nơi khác, hôm nay không biết vì sao lại vui ra mặt như thế, “Đi lên tắm rửa rồi thay quần áo đi, hôm nay nhà mình có khách đấy.”

Tân Cam chợt thấy tim đập mạnh, vừa thổi trà vừa khẽ hỏi: “Là ai đến thế ạ?”

“Không liên quan gì đến con.” Bà trả lời vẻ lạnh lùng, nhìn cô cười rồi quay lưng bỏ đi.

Quả nhiên là không liên quan gì đến cô... Khách là đối tượng mai mối của con gái nhà họ Tống. Lúc Nhã Kỳ đem thức ăn lên, ngẩng đầu liếc nhìn đối phương, liền bị bà Tống đá cho một cái. Vừa lúc Tống Nghiệp Hằng cũng về đến, ông nâng cốc với khách, cả khách lẫn chủ đều tỏ ra rất vui vẻ.

“Nào, Nghiệp Hàng, tôi kính ông một ly!” Trịnh An Đồng nâng cốc nói với Tổng Nghiệp Hàng: “Chúng ta quen nhau cũng được ba mươi năm rồi nhỉ? Đều là bạn cũ cả, không ngờ lại có cái duyên phận này!”

Tổng Nghiệp Hàng vội vàng nói: “Không dám. Nhã Kỳ nhà chúng tôi được chiều chuộng quá nên bướng bỉnh lắm, sau này có chỗ nào chưa được, phiền ông và Trịnh Phiên Nhiên chỉ bảo thêm!”

Trịnh Phiên Nhiên nâng cốc với vẻ nho nhã, cười lịch sự: “Bác Tổng khách sáo quá rồi.” Chiếc khua áo mã não chạm khảm hình ngôi sao trên cổ tay anh lộ ra, lấp lánh dưới ánh đèn, cùng mùi thơm ngọt ngào của rượu vang đỏ, tạo nên một màu sắc tuyệt vời, hấp dẫn tất cả những người đang có mặt tại đó.

Chỉ có Tân Cam không nhìn anh, cúi gằm mặt xuống, xé miếng thịt bò thành từng mảnh vụn.

Bỗng một cái chân nhẹ nhàng cọ cọ vào chân cổ, cô ngẩng đầu, anh nâng cốc không nói một lời, cười ma quái.

Đúng là đồ đê tiện!

Tân Cam không thèm nhìn anh, tiếp tục ngồi xé vụn miếng thịt, cái chân đó lại càng cố ý đưa lên trên, đưa vào váy cô, cô cũng không thèm quan tâm, đôi giày cao gót đập mạnh vào chân anh. Với cú đá mạnh đó, Tân Cam cảm thấy hả dạ, nhưng Trịnh Phiên Nhiên vẫn ung dung ngồi uống rượu, thản nhiên như không có chuyện gì.

Trịnh An Đồng ngồi bên phải Trịnh Phiên Nhiên, đang định đưa đồ ăn lên miệng thì vô cớ bị một cái chân đập vào, chiếc đĩa bóng loáng đâm thẳng vào miệng ông, máu phun ra... Tân Cam đứng dậy vội vàng nói: “Xin lỗi”, rồi nhanh chóng chạy lên lầu. Vừa bước vào phòng thì bị một người bám theo đằng sau giữ cô lại ở cửa.

“Phòng em thơm quá nhỉ?” Anh chặn cô lại, nói nhỏ bên tai cô.

Tân Cam quay đầu lại: “Có cần em viết tên nhãn hiệu cho anh không?”

“Được thôi.” Anh lắc nhẹ đầu, giọng điệu vui vẻ của anh làm cho Tân Cam cảm thấy ghê tởm: “Anh sẽ mua tặng em.”

Tân Cam xoay đầu: “Em ghê tởm đến nổi da gà đây này.”

“Ồ, để anh kiểm tra xem nào.”

“Trịnh Phiên Nhiên!” Tân Cam đẩy mạnh anh ra, Trịnh Phiên Nhiên bị xô vào cửa kêu “rầm” một cái, nhưng vẫn nhìn cô với vẻ phấn khích: “Sao thế? Giận rồi à?”

Tân Cam thở dài cố nhịn, cô cố cười thật tươi: “Sao em phải giận chứ?”

“Đúng rồi, sao em phải giận chứ?” Anh thờ dài cười mỉm: “Nhưng lần nào gọi tên anh như vừa nãy cũng đều chứng tỏ em đang giận còn gì.”

“Nhưng lần này thật sự không có.” Tân Cam cười đáng yêu, nhìn chăm chăm vào mắt anh, “Tiền cũng lấy được rồi, vui vẻ cũng vui vẻ rồi, cả người và của của Tổng Giám đốc Trịnh đều mất rồi, em lấy cớ gì mà giận cơ chứ?”

Trịnh Phiên Nhiên cười nhếch mép: “Nếu em đã không giận thì tối nay đến chỗ anh nhé?”

Tân Cam lắc đầu: “Gần đây em không thiếu tiền.”

“Nói như thế có nghĩa anh cũng chưa làm khó Tổng thị lắm nhỉ?” Trịnh Phiên Nhiên tùy tiện giơ hai tay ôm lấy cô, ngón tay thon dài gõ gõ trên vai cô, “Cứ suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời... Một khi anh đã ra tay thì sẽ không dễ dàng đối phó như Cố Vệ Quốc đâu, đến lúc đó không biết em sẽ phải ngủ với anh bao nhiêu lần đây?”

“Cút!” Tân Cam điên tiết, không thể nhịn được nữa.

Trịnh Phiên Nhiên cười vui vẻ, bước ra ngoài, đột nhiên anh bị gọi giật lại.

“Sao vậy?” Anh quay đầu lại.

Tân Cam bước đến trước mặt anh, kéo hai tay anh, giựt phăng chiếc khuy áo mã não màu đỏ từ tay anh ra, quay lưng bước đi, tức tối ném ra ngoài cửa sổ.

Dưới cửa sổ là một con suối nhỏ, chỉ nghe thấy hai tiếng “tong, tong”, sau đó yên tĩnh trở lại. Anh ngó người ngạc nhiên, bên ngoài cửa sổ là một màu tối đen, sờ tay vào mành thấy trống rỗng.

“Thật tiểu nhân, đây là quà người ta tặng, như thế chẳng khác nào anh không giữ lời hứa.” Anh nhanh chóng bình tĩnh lại, cười cay nghiệt, lấy tay hất cầm cô, chồm người lên, cắn vào môi cô một cái, “Lần sau, anh sẽ nhớ tính sổ khoản này đấy.”

Đêm đó, Tân Cam trần trọc không ngủ được, ngồi dậy uống hai viên thuốc ngủ, vừa cảm thấy hơi buồn ngủ thì tiếng chân Nhã Kỳ lọc cọc từ cầu thang truyền đến, càng lúc càng gần, Tân Cam thờ dãi một tiếng, một môi lấy gối trùm lên đầu.

Nhưng tiểu thư nhà họ Tống đúng là không dễ đối phó.

“Chị ngồi dậy! Nói rõ ràng đi rồi ngủ!” Nhã Kỳ lay lay người cô, cất giọng the thé, vầy vò không cho cô ngủ.

Tân Cam muốn khóc mà không khóc được: “Mẹ kiếp, với bộ dạng thế này mà đòi chiến đấu với Trịnh Phiên Nhiên à, sau này chị nhìn thấy em chắc phải quỳ gối xuống mà hành lễ quá!”

Nhã Kỳ càng lay mạnh hơn: “Trịnh An Đồng rõ ràng đã nói với chúng ta là nhà họ Cố sẽ đối phó với chúng ta, cái con Cố Trầm Trầm đó, đi khắp nơi còn nói là sắp gả cho Trịnh Phiên Nhiên, tại sao đột nhiên lại đến nhà ta xem mặt em chứ? Chẳng lẽ nhà ta và nhà họ Trịnh giao hảo rồi sao? Muốn kết duyên à? Bố thật sự muốn gả em cho người nhà họ Trịnh sao?”

2. Chương 02

Từ nhỏ cô đã bị Nhã Kỳ ăn hiếp, nên rất kiên cường, việc lần này đúng là làm cho trời long đất lở.

“Chị muốn nôn rồi đây này.” Tân Cam tuyên bố, cô giả vờ nôn vào áo Nhã Kỳ, Nhã Kỳ thét lên một tiếng rồi buông tay ra.

Được tự do, Tân Cam lại vùi đầu vào gối, hết kiên nhẫn nói với Nhã Kỳ: “Vấn đề này, em đi mà hỏi bố ấy.”

“Bố sẽ không nói với em đâu.” Nhã Kỳ cong môi, nằm bên cạnh cô, nói với vẻ bất mãn: “công ty, bố chỉ nói chuyện với chị thôi.”

Tân Cam sững sờ giây lát rồi thở dài một tiếng, Nhã Kỳ không đợi cô trả lời, tức giận nằm quay lưng về phía cô.

“Trịnh An Đồng không tự mình mà chỉ thị cho Cố Vệ Quốc ra mặt, để chứng tỏ không phải là cố ý đối đầu với nhà ta.”

Cuối cùng Tân Cam cũng nói với Nhã Kỳ, Nhã Kỳ vẫn có vẻ buồn buồn, nói: “Nhưng sao lại thế chứ? Lúc thì muốn hại người ta, lúc lại muốn tỏ ra thân mật, ông ta là con rồng biến sắc à?!”

Tân Cam im lặng, cô cũng không nói gì nữa.

Trịnh An Đồng không phải là con rồng biến sắc, từ trước đến nay ông ta rất tàn nhẫn. Chỉ thị Cố Vệ Quốc làm khó Tống thị là để ép cô mở miệng xin Trịnh Phiên Nhiên, đợi cô mở miệng xin tiền cứu nhà họ Tống, sau đó ông ấy lập tức đưa Trịnh Phiên Nhiên đến mai mối cho Nhã Kỳ. Trịnh An Đồng muốn cho cô biết: cô có cố gắng làm tốt vai phản diện trên sân khấu thì cũng không có người cảm kích cô đâu, sự tồn tại của cô cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Tân Cam vênh chân lên, chau mày cười.

Nhã Kỳ trở mình, đá Tân Cam một cái, mơ mơ màng màng rồi đột nhiên hỏi: “Chị và anh ta đã... làm chuyện ấy rồi phải không?”

Tân Cam đột nhiên cười run, bị Nhã Kỳ đá cho một cái, suýt chút nữa gãy cả chân, cô nhin nhục cười nói: “Em yên tâm, anh ta làm chuyện ấy rất tốt.”

“Hừ! Chị đúng là chẳng có tí liêm sỉ nào.”

Tân Cam “ái chà” một tiếng, nói: “Liêm sỉ ư? Bao nhiêu tiền một cân?”

Nhã Kỳ lườm cô: “Tên này đúng là hết thuốc chữa rồi.”

“Em đi nói với bố, bảo bố mai mỗi cho chị một đám.”

Tiểu thư nhà họ Tống tiếp tục khua chân: “Sau này chị nhất định không được bậy bạ với Trịnh Phiên Nhiên nữa, nghe rõ chưa?!”

“Chị nói rồi, anh ấy làm rất tốt.” Tân Cam cười buồn: “Cho nên... trừ phi em bảo bố kiếm cho chị người nào làm tốt hơn ấy.”

Nhã Kỳ vẫn là cô gái còn ít tuổi, không chịu được nữa, cuối cùng cùng nhảy chồm lên, mắng cô là hạ lưu.

Tân Cam nằm nghiêng người, một tay gác ngang cổ, mái tóc uốn lượn đẹp như thác đổ, dưới suối tóc đen đó, cổ tay cô hiện lên trắng nõn, cô còn cố ý mở to đôi mắt xinh đẹp. Đêm đen lạ thường, hai cô gái nằm cạnh nhau trên một chiếc giường, Tống Nhã Kỳ cảm thấy Tân Cam lúc này thật đẹp, hấp dẫn.

Mẹ nói quả không sai, Tân Cam và mẹ chị ấy giống nhau, đều là hồ ly tinh!

Nhã Kỳ liếc nhìn với đôi mắt sắc lẻm, rồi tức giận ra ngoài.

“Anh ấy thích yên tĩnh, ghét tất cả những mùi vị nóng. Khi anh ấy cười không phải là anh ấy vui, lúc nào anh ấy vui lúc đấy anh ấy cực kỳ thoải mái, không có biểu hiện gì.”

Tân Cam nói sau lưng Nhã Kỳ: “Nhã Kỳ, Trịnh Phiên Nhiên không phải là người xấu, nếu em không so đo, quyết tâm muốn đến với anh ấy thì anh ấy còn tốt gấp nhiều lần so với các công tử con nhà giàu khác.”

Nhã Kỳ nghe xong, kiêu ngạo “xì” một tiếng. Cửa đóng sập, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Tân Cam cười phá lên, trần trọc trên giường, không biết lúc nào khuôn mặt cô đã đắm lệt.

Đúng là tiểu thư nhà họ Tống có khác, mới chưa đến nửa tháng mà cái tên Tống Nhã Kỳ đã trở nên nổi tiếng và nghiêm nhiên trở thành vị hôn thê của Trịnh Phiên Nhiên. Thành phố G náo nhiệt hẳn lên, không ai ngờ, Trịnh Phiên Nhiên lại có tình cảm với một cô gái chưa đến tuổi trưởng thành như thế

.Thật sự có tình cảm ư? Bình thường Trịnh Phiên Nhiên là một người rất thích yên tĩnh, nhưng đột nhiên bị tờ báo lá cải săn được tin đưa Nhã Kỳ đi mua sắm, mặc dù đã bao hết cả siêu thị không cho người ngoài vào. Ngày trước, mỗi lần nhìn thấy trò đu quay trên cao lấp lánh đủ màu sắc, anh đều cau có mặt mày, nhưng bây giờ... trong bức ảnh là hình ảnh anh đang dựa vào cửa sổ ở vị trí cao nhất của thành phố cổ tích, từ xa chỉ chụp được khuôn mặt tuấn tú của anh, chứ không thấy rõ những biểu hiện trên nét mặt, nhưng vẫn cảm nhận được anh đang rất thoải mái.

Bức ảnh được phóng to ngay trên trang bìa, tờ tạp chí được đặt ngay ngắn tại bàn làm việc của cô thư ký, Tân Cam từ xa bước tới liếc nhìn, nhưng cô không dừng lại, trong lòng nghĩ nếu anh thật sự muốn cưới Nhã Kỳ, thì ắt phải gọi mình là chị rồi.

Nghĩ như thế, cũng chả có gì là sai.

“Tân Cam!” Tống Nghiệp Hàng cao giọng, chau mày gõ gõ bàn. Tân Cam “hả” một tiếng: “Con xin lỗi, bố vừa nói gì ạ?”

Tống Hàng Nghiệp có vẻ khó chịu, hỏi: “Con đang nghĩ gì thế?”

Tân Cam cười khúc khích: “Con đang nghĩ đến buổi dạ tiệc, rõ ràng bố biết Nhã Kỳ và Trịnh Phiên Nhiên cũng đến, lại còn sắp xếp buổi gặp mặt đầu tiên cho con với Thôi công tử ở đấy. Bố đang thử thách con hay Trịnh Phiên Nhiên thế? Mà con nói trước nhé, tối nay Nhã Kỳ mà khóc chạy về nhà thì đừng trách con đấy!”

“...”

Tổng Nghiệp Hàng châm thuốc, hút hai hơi mới nói trong làn khói: “Tiểu Tân à, con đừng trách bố. Bố cũng không muốn hợp tác với Trịnh An Đồng, nhưng bố nhất định phải làm thế.”

Tân Cam tức tối: “Bố đang nói cái gì thế?”

“Trịnh An Đồng không muốn cho con và Trịnh Phiên Nhiên ở bên nhau, con quên đi nhé, đừng tranh chấp với nhà họ Trịnh nữa, con không nghĩ cho người ta thì nghĩ cho bố đã nuôi con một đời. Con hãy sống cho vui vẻ nhé...” Tổng Nghiệp Hàng tiếp tục lặng lẽ hút thuốc.

“Con lúc nào cũng rất vui, bố hút ít thuốc thôi.” Tân Cam đứng dậy sắp xếp lại giấy tờ, bỏ đi như không hề có chuyện gì.

“Tiểu Tân!” Tổng Nghiệp Hàng gọi cô đứng lại: “Con cũng vừa phải thôi, Nhã Kỳ đối xử với con không tồi. Chị em giúp đỡ lẫn nhau, không phải tốt sao?”

“Bố à, người đối xử tốt với con rất nhiều, con thật sự không thể trả ơn hết được.” Tân Cam vuốt vuốt tóc ông, cười tinh nghịch. Cô trở về văn phòng, cô thư ký đi theo, đưa cho cô một tập tài liệu và nói: “Tổng Giám đốc Tân, vừa có người mang tập tài liệu này đến và bảo tôi đưa cho cô.”

Tân Cam cầm lấy bản chuyển giao tài sản chi tiết, chỉ chút chữ tiếng Pháp, cô lật xem rồi tiện tay ném cho cô thư ký: “Cái gì thế?”

Cô thư ký với vẻ mặt khó hiểu, đọc một tràng dài tiếng Pháp, giải thích: “Là một trong những nhà máy gia công nhãn hiệu tinh dầu cỏ nhất của Pháp, nằm ở vùng Lavender... Hình như năm ngoái cô và... Tổng Giám đốc Trịnh đã từng qua đó.”

Tân Cam chau mày, lòng chợt nghĩ Trịnh Phiên Nhiên đúng là càng ngày càng biến thái.

Năm ngoái, lúc anh muốn đi Pháp bàn chuyện kinh doanh, cô tiện mồm hỏi mùa hoa ở Lavender. Hôm xuất phát, anh kéo cô khi cô đang nằm lên máy bay. Kết quả là lần đó thậm chí mặt mũi đối tác còn chưa gặp, anh đã cùng cô ở tại Lavender chơi hơn một tháng. Lúc về, cô mua một vài lọ nước hoa làm quà, cô cũng giữ lại cho mình một lọ, và dùng cho đến bây giờ.

Trước mắt cô hiện lên hình ảnh của Lavender, Tân Cam ngẩn ra một lúc.

“Được rồi, tôi sẽ xem nó. Đi tìm một kế toán giỏi tiếng Pháp, bảo họ bay sang đó tiếp quản sổ sách.” Cô nói giọng một mồi.

Công tử nhà họ Thôi đúng là kẻ phong lưu, rất hợp với Tân Cam. Vừa nghĩ đến đây, cô liền đẩy cánh cửa nhà vệ sinh trên tầng hai ra. Cô nghe thấy tiếng rên rỉ và tiếng thở gấp vang lại, một người đàn ông cao to đang bám víu vào đôi chân trắng nõn ngọc ngà, đè ngửa cô gái kia vào sát tường, Một người dùng sức cổ nâng lên hạ xuống, một người biểu lộ cảm xúc sung sướng đến tột cùng.

Tân Cam vội vàng đi ra, lòng nghĩ Tổng Nghiệp Hàng đúng là quá nuông chiều Nhã Kỳ, cô chỉ tiện mồm nói là kỹ thuật tốt thôi, cũng không cần phải cố gắng tốt đến mức đứng đầu bảng trong thành phố G chứ?

Cô lặng lẽ bước ra ngoài, bất ngờ đụng phải mọi người, là một vị công tử tuần tú, trông anh ấy thật lịch thiệp.

“Xin lỗi, có làm cô đau không?” Anh nhẹ nhàng dìu cô.

Tân Cam lắc đầu, rút tay lại: “Không sao, là lỗi của tôi.”

Anh thấy cô rút tay lại thì cười rất tươi, chân thành nói: “Cô gái xinh đẹp, tôi có vinh dự được mời cô nhảy một điệu không?”

Tân Cam lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không có tâm trạng để nhảy!”

“Không sao, nhất định sẽ còn gặp lại.”

Anh không hề làm khó cô, Tân Cam bắt giác liếc nhìn anh. Nụ cười thật trong sáng, cô nhìn anh ấy gật gật đầu rồi vội vàng bỏ đi.

Hôm nay, Thôi gia mời toàn khách VIP của thành phố G, từ lầu một đến lầu hai, cả hai tầng đều trang hoàng lộng lẫy, đèn sáng lấp lánh. Người đông nghịt, đa số đều là người, quen.

Quen thuộc nhất đương nhiên là tiểu thư nhà họ Tống - Tống Nhã Kỳ, đang khoác tay Trịnh Phiên Nhiên dạo qua dạo lại, cô ấy mặc kệ bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào mình, kiêu ngạo như không có ai ở đây. Bộ váy hồng hôm nay cô mặc là váy cướp được của Tân Cam. Lúc đó Tân Cam tức lắm, bèn đặt lại bộ khác, hôm đi thử váy, cô nghĩ ra một ý xấu, thu nhỏ phần eo so với cái váy trước cô mặc hơi rộng, rồi bỏ phần đuôi váy chắp vào phần mông cho thật chặt, nghĩ đến ngày mặc cùng lúc với Nhã Kỳ, nhất định con bé sẽ tức chết.

Không ngờ ngày đó đã đến thật nhanh.

Tân Cam nghĩ đến việc lúc chiều nói chuyện với bố cô căn môi không nhận được cười. Quả nhiên khi nhìn thấy cô, Nhã Kỳ lập tức nhắc tà váy chạy đến, đàn ông đứng dạt sang hai bên liếc nhìn, sau khi nói nhỏ nhẹ vài câu gì đó, khuôn mặt Nhã Kỳ mới hạ hỏa, do dự một lát rồi cũng thả lỏng tay ra.

Trịnh Phiên Nhiên quay người lại, Nhã Kỳ nhẹ nhàng khoác tay anh. Nhìn cảnh hai người tay trong tay, Tân Cam có chút chạnh lòng, cô không còn cảm thấy thú vị nữa, bèn bỏ lên sân thượng đứng.

“Tân Cam!” Không biết con ngựa số một thành G đứng sau lưng cô từ lúc nào, cũng đã thay quần áo, cười cười như thường lệ, rồi ôm lấy eo cô: “Sao lại đứng một mình hóng gió thế này?”

Tân Cam vội vàng né tránh: “Xin chào.”

“Ok!” Thôi Thuần Hoa giơ hai tay tỏ ý vô hại, sắc mặt cũng không tỏ ra oan ức, “Thật vô duyên, quên khóa cửa, tôi không cố ý diễn trước mặt cô... Có phải cô có một người em họ tên là Tân Thần không? Tôi nhìn thấy ảnh cô ở chỗ cô ấy.”

Tân Cam nghĩ nhanh đến, rồi chỉ chỉ vào anh ta và “há” lên một tiếng.

“Thật đáng chết!” Thôi Thuần Hoa sờ mũi, thần sắc phức tạp biểu lộ sự ngỡ ngàng và có đôi chút khó hiểu, “Tôi biết kiểu gì con nha đầu đó cũng nói xấu tôi mà.”

“Tôi chưa hề gặp lần nào nghiêm trọng như anh nói cả.” Tân Cam an ủi nhưng không có chút thành ý.

Hai người đang ngăm cười nhau thì có tiếng nói đằng sau họ: “Anh, bố đang tìm anh.”

Thôi Thuần Hoa vừa nghe xong đã cảm thấy đau đầu, giả vờ bận rộn như không nghe thấy gì, Tân Cam quay người nhìn ra vẻ bảo anh ta đi đi, lui bất gặp ngay đôi mắt đen thẳm thẳm đang nhìn cô.

”Cô xem, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tân Cam phát hiện ra nụ cười của anh chàng này đúng là vũ khí lợi hại, ánh mắt chăm chú và chân thành nhìn cô cười, cho dù cô không muốn làm quen với anh ấy thì chí ít cũng có chút lay động.

“Tôi là Thôi Thuần Thần.” Giọng nói nhẹ nhàng cùng nụ cười thật ấm áp, “Rất vui được làm quen với cô, Tân Cam.”

Thôi Thuần Thần, đây là cậu con trai út được mong đợi nhất nhà họ Thôi, được dự đoán là người nối nghiệp nhà họ Thôi, bữa tiệc hôm nay cũng chủ yếu là để chào mừng anh ấy về nước.

Tân Cam bắt tay Thôi Thuần Thần, bị bàn tay ấm áp đó nắm chặt lấy, cô ngẩng lên cười với anh, nhưng trong lòng lại thở dài buồn bã.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, cô trở về nhà, Nhã Kỳ quả nhiên rất tức giận. Tống Nghiệp Hàng không hiểu được ý nghĩa to lớn của bộ váy đối với một cô gái nên đã mắng Nhã Kỳ, bà Tống đứng trước mặt chồng lại không biết nói gì, đúng lúc Tân Cam bước vào, quả nhiên bộ váy cô đang mặc giống y như váy của Nhã Kỳ, khuôn mặt xinh đẹp của cô bắt mắt dĩ cũng tỏ vẻ lúng túng.

Tống Nghiệp Hàng nhìn cô con gái lớn, theo như quan sát của ông thì thật sự hai bộ lễ phục này không khác nhau là mấy, nhưng chiếc váy mặc trên người Nhã Kỳ có vẻ sắc sảo, với thân hình thon thả nhẹ nhàng của Tân Cam thì bộ váy lại giống như giọt nước được hóa trang sống động, giống như từng giọt nước đang men theo cơ thể cô lăn dài xuống, trông thật quyến rũ.

Lúc này, trong một đêm bình thường như thế, khi ông cũng đã ngoài năm mươi rồi, nhưng chỉ vì một cái váy đã khiến ông hoài niệm không biết bao nhiêu chuyện trong quá khứ.

Tân Cam ung dung đi vòng lại, chìa tay ra cười cười hỏi ba người họ: “Sao vậy?”

Nhã Kỳ vừa tức vừa đỏ kị, lau lau nước mắt, bà Tống cắn chặt môi. Tống Nghiệp Hàng lặng người đi một lúc, thần sắc phức tạp quay sang nói với cô: “Không có chuyện gì... con lên lầu nghỉ ngơi đi.”

Tân Cam bước ngang qua Nhã Kỳ, lườm một cái khiến cô ấy càng khóc to hơn, cô vừa đi vừa huýt sáo bỏ lên lầu.

Đang tắm, chuông điện thoại reo vang, cô vẫn không ngừng hát: “Xin chào.”

“Xe tốt đấy chứ?” Trịnh Phiên Nhiên cười nói.

Tân Cam cười giễu cợt, hồi nãy Thôi Thuần Thần đưa cô về, giữa đường bị một chiếc Bentley trắng va nhẹ vào phía sau. Thôi Thuần Thần vừa mới về nước nên không quen đường, lúc đấy vừa liếc một cái, cô đã nhận ra ngay biển số xe là của ai.

Cô trượt xuống bồn nước nóng, thường thức tiếng nhạc đang ngân nga, âm thanh tự nhiên cũng trở nên mềm mại hơn, “Người còn tốt hơn nữa đấy.” Tân Cam nghe thấy rõ giọng nói trầm bổng của anh trên điện thoại, cô cười không thành tiếng: “Còn chuyện gì nữa không?”

Trịnh Phiên Nhiên im lặng một lúc, ngữ khí lúc này có vẻ lạnh hơn: “Tháng sau sinh nhật Nhã Kỳ, nên tặng cái gì để cô ấy ngạc nhiên?”

“Anh rửa sạch mình trước đi, trên cậu bé của anh kết thêm hình con bướm, vừa ngạc nhiên lại khiến cô ấy thích hơn đấy.” Tân Cam đập đập nước sung sướng, nói một cách bất cần.

Anh lạnh lùng cười nói: “Đừng nghĩ ai cũng giống em, nhục dục nông cạn và u mê.”

“Ồ, với cái tư sắc và kỹ xảo của anh có thể sánh với ”nhục dục“?”

“Anh nhớ lúc em nằm dưới anh, từng giây phút em đều tỏ ra rất u mê đấy thôi.”

“Thật ra đối với anh lúc đó, em chỉ diễn thôi.”

Nói đến đây, anh chợt im bặt.

“Cô, đừng hòng được tôi đếm xỉa đến.” Lúc lâu sau, anh khẽ nói.

Sau tiếng tút tút nữa chùng, điện thoại chuyển sang chế độ bận.

Tân Cam rút tay lại, cả người cô chìm trong làn nước vừa thơm vừa ấm, tiếp tục hát vui vẻ.

Lại giận rồi.

Là lá la la...

Chương 2

Sống phóng đảng với anh 10 năm , ngay cả những lúc riêng tư Tâm Can cũng không bao giờ nghĩ đến việc cưới anh

Nói như vậy hình như không đúng?phải là....

Sống phóng đảng với anh mười năm ,ngay cả những lúc riêng tư, Tâm Can trước nay chưa từng dám nghĩ đến việc cưới anh

Ngày hôm sau đi làm, nét mặt rạng rỡ, bài hát hôm qua còn vang tới tận văn phòng.

Cô thư ký hỏi: “Tâm trạng của Tổng Giám đốc hôm nay thật tốt.”

Tân Cam lần lượt ký hết những giấy tờ mà cô thư ký đưa rồi trao lại cho cô ấy, nháy mắt nói: “Tối qua ngâm mình trong bồn tắm cảm thấy rất thoải mái.”

“Cái này...” Cô thư ký do dự: “Tân Tổng, Cố phu nhân đó... đến rồi, bà ấy muốn gặp cô.”

Sắc mặt Tân Cam không đổi, vẫn híp mắt cười: “Nếu bà ta đã đến rồi thì mời bà ta vào đi.”

“Vâng.” Cô thư ký chột nghĩ ra điều gì, quay lại nói: “Phải rồi Tổng Giám đốc, người được phái đi nhà máy tinh chế dầu ở Pháp tối hôm qua đã về nước.”

“Sao nhanh thế?” Tân Cam ngạc nhiên.

“Anh ta mang về một số khoản ghi trong sổ sách... Nghe nói tất cả thủ tục bên đó đều đã sớm bàn giao hoàn tất. Bốn tháng trước, nhà máy cũng đã chỉnh đốn xong, bắt đầu đi vào hoạt động, người phụ trách rất có năng lực và cũng rất đáng tin cậy. Đây là lợi nhuận của sáu tháng đầu năm và kế hoạch chi tiêu của sáu tháng cuối năm.”

Tân Cam cẩn thận nhận lấy bản báo cáo, im lặng hồi lâu.

“Tân Tổng, tôi nghĩ bàn kế hoạch thu mua này không phải gần đây mới hoàn thành đâu.” Cô thư ký nhắc nhở.

Đương nhiên là Tân Cam biết. Một nhà máy to như thế, lại ở tận nước Pháp xa xôi, đến người có khả năng tính toán tài chính giỏi như Trịnh Phiên Nhiên cũng khó có thể chỉnh đốn và cho vận hành nhà máy trong một thời gian ngắn. Chỉ e là một năm trước, khi bọn họ vừa mới quay về, anh đã tiến hành ngay rồi.

Thư ký nhìn cô chau mày, lặng lẽ đi ra ngoài. Cánh cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn một mình Tân Cam ngồi trầm tư, theo thói quen, cô mở ngăn kéo bên tay phải, lấy ra một gói kẹo, thay đổi tư thế rồi từ từ bóc ăn.

“Thật đáng ghét!” Tân Cam ngậm kẹo lẩm bẩm như người vô hồn, không ngừng thở dài: “Trịnh Phiên Nhiên, cái đồ biến thái!”

Thư ký đợi nửa tiếng đồng hồ, đoán sắp đã lấy lại tinh thần mới mời khách vào. Tân Cam vừa ăn hết một gói kẹo thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Ngay cả tiếng gõ cửa của mỹ nhân hai mươi năm trước đã từng làm chấn động cả thành phố ấy cũng rất tao nhã “Mời vào!” Tân Cam ngẩng đầu lên.

Mẹ của Cố Trầm Trầm thong thả bước vào, bà ta mặc chiếc xường xám màu xanh ngọc như nước ở Giang Nam vậy.

“Cố phu nhân!” Tân Cam cười tự nhiên: “Đại mỹ nhân hạ cố tới thăm, đúng là rồng đến nhà tôm.”

Giọng Giang Nam của Cố phu nhân vừa thanh vừa dịu, người nghe không mềm lòng mới lạ: “Thật là biết nói chuyện, chẳng trách Trầm Trầm lại ngưỡng mộ cô như vậy.”

Tân Cam bật cười thành tiếng: “Cố phu nhân, bà ngày càng biết nói đùa!”

“Hôm nay tôi đến tìm cô không phải vì chuyện của Trầm Trầm. Tiểu Tân, có người muốn gặp cô, chỉ có hai người với nhau.” Nói xong bà ta nở một nụ cười thật tươi. Đệ nhất mỹ nhân của thành phố G năm xưa cho dù bây giờ đã có tuổi nhưng vẻ đẹp vẫn nghiêng nước nghiêng thành.

“Vâng.” Tân Cam trả lời dứt khoát: “Khi nào và ở đâu ạ?”

Cố phu nhân chuyển lời. Đến lúc sắp ra về, mắt bà ta long lanh, dịu dàng nhìn Tân Cam nhưng không nói gì. Tân Cam bỗng có cảm giác hối hận đã bắt nạt Cố Trầm Trầm - con gái bà ta.

“Trầm Trầm nhà tôi vẫn còn phải dạy dỗ nhiều, cô làm như thế là rất tốt.” Giọng bà ta nhẹ nhàng như đang thực sự khen ngợi cô. Tân Cam vẫn tươi cười với bà ta, nhưng lưng thì cứng ngắc, chẳng thoải mái chút nào.

Vết thương trên môi Trịnh An Đồng đã không còn rõ nữa, nhìn thấy Tân Cam, ông ta cổ vịn tay đứng dậy.

“Tôi xin lỗi, thật sự hôm đó tôi không cố ý đá ông.” Tân Cam thành khẩn.

“Tôi biết rồi.” Ông ta lạnh nhạt nói: “Là do tôi vẫn không hiểu được Trịnh Phiên Nhiên.”

Tân Cam cũng chẳng để ý, tiện tay chọn món Bạch Tùng Lộ đắt nhất nhà hàng và loại rượu lâu năm nhất cho hai người.

Trịnh An Đồng chỉ muốn uống một ly rượu vang, nhìn người con gái đối diện nhả nhận ngồi ăn với tốc độ kinh người, ông khẽ nhếch môi.

“Tôi thật sự không hiểu Trịnh Phiên Nhiên thích cô ở điểm gì.”

Tân Cam mỉm cười, ra hiệu cho người phục vụ: “Cho tôi một suất nữa!”

“Ăn nhiều như vậy không tốt cho sức khỏe đâu” Trịnh An Đồng xua tay với người phục vụ, “Tân Cam, cô là người thông minh, chỉ dựa vào món từng Lộ này thì còn lâu mới đánh bại được tôi.”

Uống cạn ly rượu, Tân Cam cầm chai rượu trực tiếp đưa lên miệng uống khiến mọi người xung quanh đều quay sang nhìn cô. Nhìn Trịnh An Đồng nhú mày, cô cười vui vẻ: “Thực ra tôi cũng có chỗ không hiểu, ông lợi dụng tình cảm, điểm yếu của anh ấy để uy hiếp, điều khiển anh ấy, coi anh ấy là người vô dụng, liệu ông có thoải mái không?”

Vẻ mặt Trịnh An Đồng lạnh lùng: “Nếu cô chịu nghe lời tránh xa Trịnh Phiên Nhiên một chút thì giữa tôi và Trịnh Phiên Nhiên đã không như thế này.”

“Ông ích kỷ, muốn khống chế những tham vọng của mình thì liên quan gì đến tôi?” Lúc này đã ngà ngà say, Tân Cam lườm ông ta một cái, vẻ mặt rất coi thường: “Vả lại, ông có tài cán gì mà đòi chỉ đạo chứ?”

Ai cũng biết Trịnh An Đồng không phải là máu mủ nhà họ Trịnh, Trịnh lão gia năm đó lấy vợ kế ông ta chỉ là con ghê. Sau đó bố của Trịnh Phiên Nhiên chết sớm, Trịnh Phiên Nhiên vẫn còn nhỏ, nhà họ Trịnh nhất thời mất đi trụ cột nên mới để ý đến ông chú trên danh nghĩa để tiếp tục duy trì đại cục.

Lời cô nói đầy hàm ý nhưng Trịnh An Đồng vẫn chưa tức giận. Con mắt sắc nhọn quét qua người cô, ông ta nói với giọng thật thấp và thận trọng: “Tiểu Tân, đừng coi tôi là kẻ địch, tôi cũng không muốn làm hại cô.”

Tân Cam cảm thấy câu nói thật chướng tai, cô đặt bịch chai rượu xuống bàn rồi đứng dậy, đôi mắt xinh đẹp không còn hút hồn như bình thường mà sắc sảo nhìn ông.

“Ngồi xuống đi!” Nét mặt Trịnh An Đồng không đổi, ngược lên nhìn cô nói.

“Ông làm tôi thấy thật buồn nôn, tôi sợ nhỡ nôn vào mặt ông thì sẽ rất khó coi.” Tân Cam lạnh lùng nói: “Trịnh An Đồng, từ giây phút ông làm bẽ mặt nhà họ Tống và Nhã Kỳ, tôi đã thề sẽ không để yên cho ông, ông đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế bắt tôi rời xa anh ấy đúng không? Nói cho ông biết, tôi sẽ không bao giờ làm như vậy. Trịnh An Đồng, ông không cần phải lo lắng, có thủ đoạn bẩn thỉu gì thì cứ tung ra hết đi, nhanh chóng cho tôi xuống địa ngục đi, nếu không, tôi sẽ kéo cháu trai yêu quý của ông cùng xuống địa ngục đây.” Cô gọi quản lý nhà hàng đến: “Món Bạch Tùng Lộ rất ngon, gói cho tôi một trăm suất nhé!”

Để lại địa chỉ công ty cho quản lý nhà hàng đang đứng sững sờ, Tân Cam quay người cười với Trịnh An Đồng đang ngồi bất động rồi đi thẳng.

Từ nhà hàng bước ra, cô cứ lang thang vô định như thế rất lâu, đến lúc hai chân không còn cảm giác mới tìm một cửa hàng nào đó để ngồi. Cô nhìn ngó xung quanh, rất nhiều người đang đi lại nhộn nhịp, có mấy cặp tình nhân anh anh em em thật mật, Tân Cam càng lúc càng mù mờ.

Trịnh An Đồng không phải ruột thịt với Trịnh Phiên Nhiên, nhưng ông ta đã chăm sóc anh hơn hai mươi năm, tình cảm chẳng khác gì phụ tử. Trịnh Phiên Nhiên có thể coi là lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải người vong ân bội nghĩa. Anh phải chọn giữa Trịnh An Đồng và cô, Tân Cam thật không dám nghĩ đến kết quả.

Trong mười năm quen biết, cô chưa từng thấy Trịnh Phiên Nhiên nhường nhịn ai như nhường nhịn Trịnh An Đồng. Mười năm giữa cô và anh... chẳng qua chỉ là mười năm ngủ chung giường mà thôi còn bọn họ mới là người một nhà.

Cảm thấy ngồi đã lâu, cô đứng lên định đi thì phát hiện mình đang đứng trước trung tâm thương mại cô hay đến. Đã đến rồi thì... Tân Cam liền lên tầng chín, vào quầy trang phục hàng hiệu của nam rồi báo số, cô bán hàng xinh đẹp sững người, liên tục xin lỗi cô rồi gọi giám đốc đến.

“Xin lỗi!” Giám đốc tỏ vẻ khó xử: “Thành thực xin lỗi! Cô Tân à, loại cúc ở tay áo này bây giờ không còn sản xuất nữa.”

3. Chương 03

“Không sản xuất nữa?” Tân Cam cảm thấy rất ngạc nhiên, nhìn biển hiệu cửa hàng, cô không vào nhầm mà. “Cúc áo đó là do năm ngoái tôi đặt làm theo mẫu và cũng chỉ làm có một đôi đó thôi, sao lại ngừng sản xuất chứ? Tôi chỉ muốn đặt làm thêm một đôi nữa thôi mà.”

Giám đốc im lặng không nói gì, vẻ mặt khó xử.

Tân Cam chợt hiểu ra, nhãn hiệu này có lẽ vừa mang họ Trịnh. Lặng lẽ rời khỏi trung tâm thương mại, Tân Cam gọi điện cho Trịnh Phiên Nhiên.

“Nói đi!” Đầu dây bên kia có vẻ suốt ruột, nhưng Tân Cam vẫn không nói gì.

“Không nói thì anh gác máy đây!”

Tân Cam chậm chạp nói: “Trịnh Phiên Nhiên, anh không muốn lấy cúc áo nữa sao?”

Yên lặng một lúc, giọng anh trở nên mệt mỏi: “Khi vứt đi thì tiếc ý lắm cơ mà, sao bây giờ mới nhớ đến việc bồi thường cho anh à?” Giọng anh càng lúc càng dịu dàng: “Anh không cho em cơ hội đâu.”

Đồ trẻ con, Tân Cam thở dài: “Đã không muốn thế thì anh muốn cái gì?”

“Em thử nói xem?” Anh thản nhiên, không chờ cô kịp phản ứng đã vội cúp máy.

Ôi cái tên đáng ghét này! Tân Cam ngay lập tức gọi lại.

“Anh nằm mơ nhé!”

Khiêu khích xong, cô tháo luôn pin điện thoại ra, không có gì phải sợ... Mặc anh ta... Trong chốc lát cũng không thể đến đây mà trả thù được.

Nhà họ Thôi ngoài “con ngựa hạng nhất thành phố G” - Thôi Thuần Hoa ra thì người kế nhiệm chỉ có Thôi Thuần Thần, nên khi Tân Cam nhận được hoa anh ta chuyển đến, cô chỉ cảm thấy sồn gai ồ.cứ coi như cô và Thôi Thuần Hoa là hai người nổi tiếng phong lưu, ngưi tầm ngưi mã tầm mã, hai nhà Thôi – Tống đương nhiên sẽ rất vui. Còn với Thôi Thuần Thần thì sẽ có thân phận gì nhi? Cũng giống một cô gái có xuất thân và thanh danh rắc rối, làm hài lòng cậu chủ đương nhiên là chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu gã cho Thôi Thuần Thần thì sau này sẽ làm bà chủ... như vậy cả nhà họ Thôi liệu chết cũng nhất định phá hoại cô.

Chậu hoa hồng trắng kia, nhìn qua cũng biết đó là một món đồ cổ rất có giá trị, màu xanh ngọc thuần khiết, quả là rất đẹp, Tân Cam gõ nhẹ đầu ngón tay lên bình hoa, lắng nghe thứ âm thanh trong veo, cô khẽ cười mím.

Cô thư ký của Tân Cam thích chậu hoa hồng ấy đến điên đảo: “Tổng Giám đốc! Loại hoa hồng này rất hiếm, vô cùng quý giá, người thầy hướng dẫn của tôi trước đây cũng đã từng trồng loại này. Có người đã trả một trăm nghìn đô la Mỹ ông ấy cũng không bán.”

“Hà?” Tân Cam hào hứng: “Lương mỗi năm của cô là bao nhiêu nhỉ?”

Cô thư ký không giấu giếm, nhắm tính những con số, Tân Cam đưa bình hoa cho cô ấy: “Cái này thuộc về cô,” cô nói dứt khoát: “Thế chấp trước cho cô ba năm tiền lương, còn dư bao nhiêu cũng không cần tìm tôi trả lại đâu!”

Khuôn mặt cô thư ký tái mét.

Người mang hoa đến đã lắng nghe từ rất lâu, cuối cùng không nhịn được, cười phá lên. Tân Cam ngẩng lên liếc anh ta: “Sao anh vẫn chưa đi?”

Thôi Thuần Hoa chớp chớp mắt nhìn cô: “Bởi vì nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành mà.” Anh ta khom người, đặt tấm thiệp mời vàng chói lên bàn cô: “Ông già tôi bảo lựa chọn dịp nào đó cho Thuần Thần xuất hiện, nên tôi đã chọn ngày kỷ niệm Đài truyền hình, sân khấu ngày hôm đó rất to, Thuần Thần vừa về nước sợ không quen nơi đó, cô có thể làm bạn đồng hành của nó được không? Vả lại hôm ấy tôi cũng đi, cô không phải lo lắng mọi người sẽ nghi ngờ về mối quan hệ giữa cô và nó.”

Tân Cam chăm chú quan sát anh ta: “Thôi Thuần Hoa, anh vừa bí mật giúp em trai theo đuổi tôi, vừa lấy tôi ra làm bia đỡ cho anh, tiền chi phí đều là của bố anh, một công đôi việc, quả là một kế sách hay.”

Bị nói trúng tim đen, Thôi Thuần Hoa nở nụ cười vừa nham hiểm vừa anh tuấn: “Tân Cam, tôi mong cô suy nghĩ thật kỹ rồi hãy đổ lỗi cho tôi, tôi phát hiện ra cô rất thú vị đây.”

Tân Cam cảm cũng thấy hứng thú: “Anh vừa giúp em trai anh theo đuổi tôi, vừa cầu hôn tôi à?”

Thôi Thuần Hoa buông tay: “Hai điều này không liên quan gì đến nhau.”

“Ý anh là, không phản đối việc vợ và em trai có quan hệ với nhau?” Tân Cam cười.

“À ờ...” Thôi Thuần Hoa tay chống cằm, “tất nhiên, tôi và cô cũng không có gì ràng buộc, chúng ta sống với nhau thân thiện, thoải mái, tự do, cô không nghĩ rằng cuộc sống này rất tuyệt vời hay sao?”

Tân Cam nhìn anh ta bằng ánh mắt thương hại, chậm rãi nói: “Thôi Thuần Hoa, quanh quẩn bên cạnh cô ấy không phải là một sự an ủi.” Kết hôn với chị họ của Tân Thần và trở thành người thân của cô ấy, ở ngay cạnh chứng kiến cô ấy kết hôn, có con và có một gia đình hạnh phúc, nó liên quan đến cả một đời người, nhưng cũng sẽ là sự dầy vò cả đời.

Sau câu nói của cô, bỗng nhiên “con ngựa hạng nhất thành phố G” thay đổi hẳn sắc mặt. Tân Cam không hề ngần ngại nhìn anh ta, khẽ mỉm cười. Thôi Thuần Hoa nắm chặt tay rồi thả lỏng ra, nét mặt mãi mới trở lại bình thường, nhưng vẫn có chút gì đó thất vọng, đẩy thiệp mời ra trước mặt cô và hỏi: “Rốt cuộc cô có đi không? Tôi còn biết đường nói với Thuần Thần.”

Khi Tân Cam cúi xuống nhìn tấm thiệp mời, ánh mắt khẽ lấp lánh, thực tế cô đã đồng ý rồi.

Thôi Thuần Hoa cười với cô, đang định nói thêm điều gì thì Tân Cam có điện thoại, nên anh ta cáo từ đi ra.

Tân Cam nhìn bóng dáng cô độc ấy thì chợt xúc động, lại nghe thấy tiếng khóc lóc của Trịnh Phiên Hoài trong điện thoại.

“... Hu hu hu, Tiểu Tâm Can... chân em bị gãy, đến thăm em đi...”

Tâm huyết cả đời của Trịnh An Đồng là Trịnh Phiên Nhiên, không quan tâm đến Trịnh Phiên Hoài, cho dù Phiên Hoài gần như lớn lên cùng Phiên Nhiên. Tân Cam gọi điện thoại hỏi chú Trần, quả nhiên Phiên Hoài không ở nhà họ Trịnh để dưỡng thương mà lúc này đang ở bên Trịnh Phiên Nhiên. Tân Cam lái xe đi, cứ phóng thẳng vào tận bãi đỗ xe lớn, trong ga ra có đủ các loại xe Mercedes đủ màu sắc khác nhau, xen lẫn trong đó là một chiếc xe màu hồng khá quen thuộc. Tân Cam vòng qua chỗ chú Trần đang đợi ở cửa chính, rồi đi thẳng lên tầng hai

Cô lặng lẽ đi bộ trên hành lang, nghe thấy tiếng Nhã Kỳ đang cười. Đó là âm thanh mà cô đã nghe trong nhiều năm qua, nhưng cô chưa từng thấy âm thanh nào giống như tiếng cười đang phát ra từ trong phòng lúc này: không nhẽo, dịu dàng, cố gắng trở thành người lớn nhưng vẫn mang sự hồn nhiên quen thuộc của cô ấy. Tân Cam giờ tay đẩy cánh cửa ra, lúc này trái tim cô như ngừng đập.

Nếu Trịnh Phiên Nhiên thật sự... nếu anh thực sự lấy Nhã Kỳ, đối với cô, đối với tình yêu mười năm nay, đây là chuyện nhiều đau khổ nhưng cũng đầy hạnh phúc sao?

Từ trong sâu thẳm trái tim mình, Tân Cam không bao giờ muốn kéo anh cùng xuống địa ngục.

Lúc cô mở cửa, thật đáng tiếc, đó không phải là Trịnh Phiên Nhiên. Không hiểu nổi, chân trái của Trịnh Phiên Hoài đang bó bột mà trông cậu ấy vẫn bảnh bao như trước, Nhã Kỳ đang đút táo cho Phiên Hoài, cả người cô ấy nằm gọn trong lòng cậu ấy, khung cảnh đó còn ngọt ngào hơn hương vị của trái táo kia. Tân Cam gõ cửa, đôi tình nhân cùng quay đầu lại, cả hai đều sững sờ. Nhã Kỳ vội vàng bật dậy, mặt đỏ ửng, cầm túi và áo khoác không nói một lời, chạy thẳng ra ngoài. “Này...”

Phiên Hoài cất tiếng, gãi đầu xấu hổ nói với Tân Cam: “Tiêu Tâm Can, sao chị đã đến rồi?”

Tân Cam dựa vào cánh cửa, mỉm cười không nói.

“Cho anh đi nhờ chút.” Đột nhiên phía sau có người khẽ nói.

Tân Cam nghiêng người quay lại.

Bao nhiêu tình cảm đều đông đầy trong ánh mắt ấy. Ai đó rõ ràng đang cố tỏ ra lãnh đạm với cô, nhưng không kiềm chế được cứ vài giây lại lén nhìn, lạnh lùng “hừm” một tiếng.

Có Trịnh Phiên Nhiên ở đó, Phiên Hoài cư xử rất thận trọng. Tân Cam bỏ táo đưa cho Phiên Hoài. Cậu ấy nhìn sắc mặt của ông anh họ, chần chừ không dám nhận.

Tân Cam cảm thấy buồn cười, quay người đưa táo cho cái gã mặt lạnh như tiền Trịnh Phiên Nhiên, anh ngẩng đầu lên liếc nhìn cô, nhận lấy rồi từ từ cắn một miếng.

Phiên Hoài nhận lấy miếng thứ hai, cắn từng miếng một.

“Tiểu Tân...” Trịnh Phiên Nhiên đang cắn táo thì ngừng lại, Phiên Hoài ngay lập tức thay đổi cách xưng hô: “Sao chị lại biết em ở đây?”

“Có người muốn để tôi biết, làm sao tôi có thể giả vờ như không biết được?” Tân Cam nhẹ nhàng nói với Phiên Hoài.

Phía sau lưng cô có người cười khì khì, cô quay lưng rất tự nhiên nhìn thẳng vào anh: “Sao?”

Trịnh Phiên Nhiên ném hạt táo vào sọt rác ở góc tường, cú ném rất chuẩn. Nhận lấy chiếc khăn ẩm từ chú Trần để lau tay, híp mắt lại cười vẻ chế giễu “Em có biết bốn chữ ”tự mình đa tình” viết như thế nào không?”

” Không biết.” Tân Cam thở dài: “Anh cũng biết đấy, thời gian gần đây quá nhiều người có tình cảm với em, bận rộn đủ rồi, làm gì còn thời gian mà đa tình?”

Trịnh Phiên Nhiên đứng dậy, nhếch mép cười.

Phiên Hoài đắp chăn, nhai táo mà trán vã mồ hôi.

Tiểu Tâm Can thật là một người mạnh mẽ, Phiên Hoài lớn bằng từng này rồi nhưng cũng không dám động đến một sợi lông của ông anh họ mà cũng chỉ là may mắn sống sót thôi, ngoài bố ra thì chỉ có chị ấy là dám chọc tức Phiên Nhiên.

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng nặng nề, không thể chịu được nữa. “Này... hai người chú ý đến cảm nhận của bệnh nhân một chút có được không...” Hạt táo đã chui vào bụng rồi, Trịnh Phiên Hoài yếu ớt ngồi dậy hòa giải: “Người lớn cãi nhau đối với sự phát triển thể chất và tâm lý của trẻ con là rất có hại đấy...”

Tân Cam liếc Trịnh Phiên Nhiên. Cô quay người dỗ dành “đứa bé” tội nghiệp, xoa xoa đầu nó. Trịnh Phiên Hoài cực kỳ cảm động và thấy thoải mái, hí hửng kê sát vào nhưng chưa kịp ôm thì vòng tay ấy đã biến đâu mất. Trịnh Phiên Hoài ngẩng lên, người ta đã nằm gọn trong lòng anh họ rồi, bị nặng tay trên rồi...

Cô đơn, trống rỗng... Trịnh Phiên Hoài thu mình chui vào chăn, nghẹn ngào đau khổ, bọn họ làm hòa rồi, cô bạn gái của cậu cũng chạy mất rồi!

Chứng minh bản thân rõ ràng có rất nhiều cách, sao lại chọn cách chia rẽ cậu và bạn gái chứ? Anh cả thật là quá ấu trĩ!

Tân Cam bị đẩy vào sau cửa, chiếc váy cổ chữ V ã bị xé làm đôi. Anh tiện tay kéo chân cô để lên thắt lưng mình. Cô khẽ kêu “đừng...” nhưng bị anh giữ tay lại, cuối cùng cả hai cùng hợp sức.

Tân Cam khép bờ mi lại, ngửa mặt lên hít thở.

“Không phải em nói rất bận sao, sao lại thèm khát như thế này?” Anh ghen tuông hỏi cô.

Tân Cam chịu đựng một trận hỗn siêu phách lạc, ngã vào vai anh thở gấp, mắng anh vô lại. Trịnh Phiên Nhiên vô cùng sung sướng, anh ghi nhớ lời cô mắng, bẩm sinh là thương nhân, mượn một trả mười, còn được lời lớn. Tân Cam chẳng còn hơi sức đâu mà “trả” nữa. Cuối cùng sau khi kết thúc, mặt cô đỏ bừng bừng gục vào ngực anh, vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ. Anh cẩn nhẹ chóp mũi cô. Cô xua như xua ruồi. Anh giữ tay cô lại, cẩn nhẹ từng ngón tay.

“Này.. ” Tân Cam khó khăn mở mắt ra chống cự.

Trịnh Phiên Nhiên rất hào hứng, anh cẩn đầu ngón tay cô cười khúc khích: “Em không có gì để nói với anh à?”

Tân Cam ngáp một cái rồi nói: “Không có.”

Các ngón tay vẫn đang bị anh cẩn, cô đành phải tỉnh táo nghĩ ngợi: “Lần sau đừng trút giận lên Phiên Hoài, nó sợ anh lắm rồi.” Cô vừa nói xong, liền bị anh ôm chặt, anh nhìn cô chăm chăm: “Em còn muốn có lần sau à?”

“Ừm...” Tân Cam ngái ngủ nói: “ít cãi nhau vẫn tốt hơn.” Cô tỏ ý không quan tâm, anh thôi không cười nữa. Cô đang định mở mắt thì anh cúi xuống hôn cô tới tấp.

“Lại nữa...” Tân Cam không còn chút sức lực nào để chống cự: “Nghỉ một chút đi!”

“Anh cảnh cáo em rồi, đừng để rơi vào tay anh một lần nữa.” Anh nói một cách mơ hồ, tuy là nói vậy, nhưng động tác của anh lại rất dịu dàng, Tân Cam nghi ngờ vừa thò tay xuống dưới liền rút tay lại như phải bỏng.

Trịnh Phiên Nhiên cười khoái trí.

“Biến thái!” Tân Cam cảm thấy như mình bị đùa giỡn, tức tối mắng một tiếng. Trịnh Phiên Nhiên đi thẳng vào trong cô: “Như này có phải là biến thái không? Như này à? Hay là như này?”

“... Trịnh Phiên Nhiên!”

Lúc điện thoại reo thì đã là nửa đêm, đúng lúc anh đang ngủ ngon, Tân Cam nhẹ nhấc tay anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, anh tỏ ra không vui, nói bằng giọng ngái ngủ: “Kệ nó đi.”

“Gọi giờ này thì nhất định là có chuyện.” Cô hôn nhẹ lên môi anh: “Anh ngủ trước đi.”

Anh “hừ” một tiếng rồi cũng để cô nghe điện thoại.

“A lô?” Tân Cam đóng cửa phòng tắm, giọng nhỏ nhẹ.

Nhã Kỳ nấc nghẹn hồi lâu mới nói mà chẳng rõ đầu đuôi: “... Chị nhanh về đi... bố đánh mẹ... Hu hu hu...”

“Đừng khóc nữa!” Tân Cam nghe loáng thoáng tiếng cãi cọ phía bên kia đầu dây, thật là đau đầu: “Nhã Kỳ, bây giờ em quay vào phòng đi, bất kể họ cãi nhau như thế nào cũng đừng ra.”

“... Nhưng em sợ...” Tống Nhã Kỳ khóc òa lên: “Chị mau về đi!”

Phòng tắm xa hoa của nhà Trịnh Phiên Nhiên bốn bề đều là gương, Tân Cam hết cách, nhìn vào vẻ mặt đã thỏa hiệp của mình trong gương.

“Được, chị sẽ về ngay... Em đừng sợ.”

Từ phòng tắm đi ra, cô đã thấy Trịnh Phiên Nhiên mặc quần ngủ ngồi bên giường, Tân Cam coi như không có việc gì, bình thản lấy quần áo từ trong tủ ra mặc. Vừa xỏ được một ống quần, anh đã lại gần cô. “Nếu bây giờ anh để em đi, có phải em nên nói điều gì đó không?” cảm anh đặt trên vai cô, ngón tay khẽ động, những chiếc cúc cô vừa cài đều bị tháo ra hết. Tân Cam quay người đẩy anh ra, “Em vội quay về để xem kịch vui thôi.”

“Đi xem kịch vui không ai có biểu hiện như em cả” Trịnh Phiên Nhiên kéo tay Tân Cam: “Anh khuyên em, tốt nhất đừng nên làm chuyện gì ngốc nghếch.”

“Sợ em bị thiệt hại? Đừng đùa nữa, Nhã Kỳ và mẹ cô ấy chỉ ném cho em một chút tiền cõn con.” Tân Cam đẩy mạnh anh ra, ngồi xuống mặc lại quần áo: “Còn nữa, khi phụng dưỡng cha mẹ, Trịnh An Đồng bảo sao thì anh nghe vậy, từ trước đến nay em chưa từng thấy ai ngốc như anh.”

Trịnh Phiên Nhiên chết lặng.

Cô đi xong giấy rồi đứng dậy, quay sang nói với người đang nằm nhắm mắt trên giường: ý của em là, anh có gia đình, em cũng có, em nghĩ anh cũng hiểu mà. Đừng tức giận nữa. Bye bye!”

Cánh cửa phòng ngủ mở ra rồi nhẹ nhàng đóng lại, tiếng bước chân xa dần. Trịnh Phiên Nhiên chậm rãi mở mắt, lặng lẽ dán mắt vào trần nhà, rồi đột nhiên cười nhạt một tiếng, xách cái gối còn lưu lại chút hơi ấm của cô quăng xuống giường. Kéo chăn nằm ngủ, lúc lâu sau, cái gối của anh cũng bị chung số phận.

Từ cửa đi vào có thể nghe thấy tiếng đồ vật rơi trong phòng khách, bà Tổng cất giọng the thé, còn Tổng Nghiệp Hàng thì gầm lên. I

Nhã Kỳ đang đứng nép ở gần cửa, nghe thấy tiếng cô mở cửa bước vào thì nhìn cô với ánh mắt bất lực rồi lập tức chạy đến.

Tân Cam vỗ về Nhã Kỳ, cô ấy lau nước mắt như đứa trẻ.

“Nhã Kỳ!” Bà Tổng tóc tai bù xù, má trái vẫn còn in dấu tay, trông giống như bà điên vậy: “Nhã Kỳ, con ngốc đến mức mắt mù rồi sao? Bị người ta bán vẫn còn ngốc nghếch đếm tiền hộ người ta!”

“Bà im đi!” Tân Cam bỗng quát to, bà Tổng ngẩn ra.

“Thấy tôi chướng mắt thì cứ nhắm vào tôi đây này, bà đừng có ở đây mà nói bóng nói gió!” Tân Cam đẩy Nhã Kỳ lên lầu rồi bước đến trước mặt vợ chồng ông Tổng, lạnh lùng hỏi: “Bố hai người đang cãi nhau về chuyện gì?”

Bà Tổng định thần lại, cười nhạt: “Tiểu Tân, mày vẫn còn mặt mũi mà hỏi nữa à!”

Tổng Nghiệp Hàng châm điếu thuốc, bực tức rít một hơi rồi nói: “Nhã Kỳ nói... nó muốn đính hôn với Trịnh Phiên Hoài. Tiểu Tân, con có biết chuyện này không?”

Tân Cam không ngờ Nhã Kỳ và Phiên Hoài lại tiến triển nhanh như vậy: “Con cũng vừa mới biết. Hồi chiều con gặp Nhã Kỳ ở nhà họ Trịnh, nó ở cùng với Phiên Hoài.”

Bà Tổng cất giọng the thé cất ngang: “Sao mày lại đến đó? Mày đến nhà họ Trịnh làm gì?”

“Liên quan gì đến bà!” Tân Cam không hề khách sáo: “Bà nghĩ bà là ai? Tại sao tôi lại phải giải thích với bà?”

“Mày đi quyến rũ Trịnh Phiên Nhiên phải không?” Bà Tổng chỉ vào mặt Tân Cam, móng tay sắc nhọn hằn một nỗi không thể dằn nạt mặt cô: mày là thứ đê tiện không có thể diện!”

Tổng Nghiệp Hàng đột nhiên đứng dậy, bà Tổng lùi một bước: “Ông làm cái gì vậy? Lại muốn tát tôi nữa chắc?!”

Mắt Tổng Nghiệp Hàng hằn lên những tia máu, ông nhấn mạnh từng từ với vợ: “Bà câm miệng ngay cho tôi! Không được nói thêm với nó một lời nào nữa!”

“Tôi nói đều là sự thật! Nó giống hệt mẹ đẻ nó, nó là đồ đê tiện đi quyến rũ đàn ông!”

Tổng Nghiệp Hàng nhào đến, nắm cổ áo của bà ta nhấc lên, tay đã nhấc lên cao nhưng rồi lại hạ xuống. Hai má ông co rúm lại, cắn chặt răng, không thể nói được câu nào.

“Đúng đấy, con gái giống mẹ,” Tân Cam đứng bên cạnh lạnh lùng nói: “Thế nên Nhã Kỳ mới chẳng có ai thêm để ý hết” Bà Tổng đẩy chồng ra, vung tay định cho Tân Cam một cái tát, Tân Cam nhanh nhẹn né về phía sau, bà Tổng liền ngã xuống bàn uống trà, có lẽ là bị va vào ngực, bà ấy ôm ngực, từ từ quỵ xuống. Nhã Kỳ từ trên tầng chạy nhào xuống đỡ mẹ đứng dậy, tức giận đẩy Tân Cam ngã xuống sofa.

“Sớm có gan như thế còn khóc lóc cầu cứu chị làm gì?” Tân Cam đứng dậy, lạnh lùng nhìn Nhã Kỳ: “Bây giờ trước mặt mẹ em, hãy nói cho rõ là Trịnh Phiên Nhiên không yêu em, hay là anh ta bị chị quyến rũ?”

“Đều không phải!” Nhã Kỳ lau nước mắt, lớn tiếng nói với bố: “Là do con không yêu anh ta, người con yêu là Trịnh Phiên Hoài.”

“Con điên rồi! Nhã Kỳ!” Bà Tổng đẩy tay con gái ra, cuối cùng bà cũng khóc: “Trịnh Phiên Hoài thì có cái gì? Không tiền, không địa vị. Trịnh gia sau này sẽ do Trịnh Phiên Nhiên thừa kế. Thằng nhóc Trịnh Phiên Hoài ấy thậm chí còn không phải là cháu chắt nhà họ Trịnh. Nhã Kỳ, con điên rồi!”

“Trịnh Phiên Nhiên có tiền, có địa vị, có quyền thừa kế, nhưng anh ta không yêu con.” Nhã Kỳ chăm chú nhìn Tân Cam, chậm rãi nói: “Mẹ, con nhất định sẽ không giống mẹ, đi lấy một người không yêu mình.”

Bà Tổng kích động ôm mặt khóc. Tổng Nghiệp Hàng cũng dần nguôi giận, nhìn người vợ đau khổ, mặt ông cũng tỏ ra áy náy.

Tân Cam lặng lẽ cầm áo khoác đi ra ngoài.

Ở lại cái nhà đầy tiếng khóc lóc này để hòa giải hay không cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Trịnh Phiên Nhiên nói đúng, lúc này cô chạy đến, không phải là một việc ngốc nghếch sao? Cô có thể giả vờ can đảm gọi bọn họ là “người nhà” trước mặt anh, nhưng cả thành phố G đều biết, cô “là sản phẩm ngoại tình”, chẳng có chút quan hệ gì với nhà họ Tổng.

Sự ra đời của cô là một vô lý, không đạo đức, không tiết hạnh, bị vứt bỏ... Cô cứ thế lớn lên cùng những từ ngữ tồi tệ ấy, trên đời này chẳng có ai là “người nhà” của cô cả.

Người mà đáng lẽ yêu cô nhất, mang thai chín tháng mười ngày rồi sinh ra cô, đặt cho cô cái tên mà cả thế giới đều yêu thương, từ lâu đã từ bỏ cô rồi, bà ta không hề do dự, trước giờ không quay đầu lại. Cô sống ở nhà họ Tổng cũng không rõ thân phận, lại bị người nhà họ Tổng lừa gạt, giấu cợt, cho đến khi cô lên giường với Trịnh Phiên Nhiên.

Từ khi lên giường với Trịnh Phiên Nhiên, cô không còn sợ hãi sự khinh bỉ của người nhà họ Tổng, nhưng cũng hoàn toàn chôn vùi hy vọng của mình vào mối nhân duyên mỹ mãn.

Ai dám lấy người phụ nữ của Trịnh Phiên Nhiên chứ? Cho dù đó chỉ là người mà hấn ngủ chung một lần rồi không cần đến nữa. Cũng chẳng ai muốn lấy một người phụ nữ từng trải và có xuất thân như vậy.

Cả cái tên hết thuốc chữa Thôi Thuần Hoa người nhà họ Thôi cũng vì nể mặt Tổng Nghiệp Hàng đã đưa ra phương án hợp tác mà phải miễn cưỡng nhận cô.

Cuộc đời cô còn dài, nhưng đã không thể ước mong tìm được một người tốt để gửi gắm cả đời.

Nghĩ đến việc gửi gắm cả đời, khó có thể không nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị ấy. Từng ngọn đèn đường lần lượt chạy qua. Sáng sớm, trên đường quốc lộ không một bóng người, chỉ có một chiếc xe đang chuyển bánh, Tân Cam nghĩ đến Trịnh Phiên Nhiên, trong cơn gió đêm lạnh lẽo, cô bắt lực tự cười mình.

Sống phóng đảng với anh mười năm, ngay cả những lúc riêng tư, Tân Cam cũng không bao giờ nghĩ đến việc cưới anh.

Nói như vậy hình như không đúng? Phải là...

Sống phóng đảng với anh mười năm, ngay cả những lúc riêng tư, Tân Cam trước nay chưa từng dám nghĩ đến việc cưới anh.

Chương 3

Lúc này không có ai làm nền cho hai người, ngoài ánh sáng rợp đất trời, chỉ có anh và cô, hai người đang chìm đắm trong hạnh phúc ấm áp.

“Tâm Can...” Anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: “Mười năm hạnh phúc.”

Trong quý này, sự tập trung của các ngôi sao nhân lễ kỷ niệm hai mươi năm Đài truyền hình là đều được mong đợi nhất. Vì vậy, thông tin về tiểu công tử nhà họ Thôi vừa từ nước ngoài về được làm khách mời của Đài truyền hình đã truyền khắp thành phố, những người nghe được thông tin đều lập tức tìm đến, không chỉ có phóng viên mà còn có cả các thương nhân, chi ra rất nhiều tiền cho chi phí quảng cáo bình chọn. Nhìn thấy nhà tài trợ ngày càng đông, Đài truyền hình bắt đầu nghĩ thêm một tiết mục, hôm đó nữ khách mời nào tham gia bốc thăm trúng thưởng, ngoài nhận được phần thưởng của đài, còn được nhảy một điệu với Thôi công tử

Một Thôi công tử lịch lãm tuấn tú, nhẹ nhàng tinh tế được nhảy cùng anh ấy thì còn gì bằng!

Trên sân khấu, Thôi Thuấn Thần đang trả lời các câu hỏi của MC một cách lịch sự và vui vẻ. Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt anh thật nhẹ nhàng và ôn hòa, hình ảnh này khiến Tân Cam dần dần bị cuốn hút. Chàng trai có nụ cười đẹp, đứng đắn, ấm áp lại đang thích cô, quả là điều đáng mừng. Đã từng có quan hệ mờ ám với cái tên Trịnh Phiên Nhiên đó suốt mười năm, cô không bao giờ nghĩ rằng cả đời này mình còn có thể yêu được một người đứng đắn lịch sự và ấm áp, ba từ đó thật xa vời đối với cô.

Nhưng... sự quyến rũ của tối hôm nay, những người được đi dưới ánh nắng mặt trời sẽ không bao giờ có thể cảm nhận được sự mê hoặc ấy. Anh đã đến với cô mà không ai có thể thay thế được “Thật kỳ lạ.. Tân Cam khẽ nhếch môi cười, trong hoàn cảnh này, tự nhiên cô lại nhớ đến Trịnh Phiên Nhiên.

Bầu không khí trên sân khấu đang nóng lên Thôi Thuấn Thần bốc thăm năm giải thưởng, trong đó sẽ có bốn tiểu thư chủ động công bố giải thưởng của mình để đổi lấy cơ hội được nhảy với anh một lần. Trên sân khấu, mọi người đang chen nhau bốc thăm. Giọng của MC vui mừng công bố: “Cuối cùng! Giải đặc biệt! Chúng tôi xin kính mời ông Trịnh Phiên Nhiên - Tổng Giám đốc Tập đoàn ZIC sẽ giúp chúng ta bốc thăm giải thưởng!”

Toàn khán phòng bỗng nhiên im lặng. Trong thành phố này, nghe ba chữ Trịnh Phiên Nhiên cũng đủ làm cho ai nấy đều cảm thấy choáng váng. Tiếng huýt sáo và tiếng hoan hô khiến Tân Cam cảm thấy tai cô như ù đi. Cô nhún vai nhìn lên sân khấu, thấy chàng trai mặc một bộ vest màu đen, áo sơ mi trắng, đáng đi ung dung, tự tin đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

Một người đàn ông như Trịnh Phiên Nhiên dường như sinh ra là để được sùng bái và phục tùng.

Trên tay MC là hộp giải thưởng, Trịnh Phiên Nhiên ra hiệu MC đưa hộp bốc thăm đến, sau đó Anh cầm micro, hơi cúi đầu, nhìn về một phía xa rồi mỉm cười nói: “Bạn nhảy của tôi là... Tân Cam.”

Vừa nói xong, tất cả các cô gái trong khán phòng đều tỏ thái độ khó chịu. MC định nhắc nhở Anh một vài quy định, nhưng chưa kịp nói thì đã bị ngăn lại, không một ai dám có ý kiến với Trịnh Phiên Nhiên. Đi theo những chùm tia sáng anh đã tìm được Tân Cam, ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào trung tâm của chùm ánh sáng đó: một chiếc váy hồng và một mái tóc đen nhánh dưới ánh sáng trắng, xinh đẹp rạng rỡ làm rung động lòng người. Cô ngồi im lặng trong sự ngạc nhiên của mọi người, vẻ đẹp của cô xuất phát từ tâm hồn mạnh mẽ mà không phải ai cũng có thể dễ dàng cảm nhận được.

4. Chương 04

Cô nghe thấy giọng anh vang bên tai: “Tân Cam”, cô nhìn anh ánh mắt say đắm. Thực ra anh rất ít khi gọi tên cô, lúc ở bên nhau thì không cần thiết phải gọi tên, khi không ở bên nhau thì.. Trong suốt mười năm, thời gian hai người phải xa nhau rất ít.

Trịnh Phiên Nhiên tự tin sải những bước dài nhìn cô say đắm, anh lại gần mỉm cười đưa tay mời cô. Hành động đó đã làm cho những người xung quanh cảm thấy rất hứng thú, họ hét lên một cách hiếu kỳ.

Lúc này cô đang nghĩ, anh sẽ lại gần vén tóc cô, sau đó phóng khoáng rời đi... Đang mơ màng thì không biết từ lúc nào Tân Cam đã ở trong vòng tay anh.

“Anh nghĩ em sẽ dễ dàng một chút cơ.” Anh ôm lấy cô, thì thầm.

Tân Cam thở dài: “Em cũng nghĩ vậy.” Cô vùi sâu vào lòng anh: “Mẹ kiếp, anh cũng thừa hơi thật đấy, thôi những pha hoang đường kiểu này đi, em sẽ tổn thọ mất.” Anh cười thầm về sự tranh luận bất thường này của cô.

“Sao anh lại đến đây?” Tân Cam ngẩng lên, vừa cười vừa hỏi. Ánh đèn thật đẹp, đôi mắt cô càng đẹp hơn, sáng như những vì tinh tú trên bầu trời, Trịnh Phiên Nhiên bắt giắc cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Động

tác đó thật dịu dàng, ấm áp. Tân Cam sững sờ giây lát, bỏ lỡ một vũ khúc, anh khẽ “hùm” một tiếng. “Tự nhiên muốn nhảy thì đến thôi” Anh trả lời thản nhiên như không.

Tân Cam mỉm cười, xoay một vòng trong cánh tay anh, chiếc váy tung bay như đóa hoa mâm xôi, đầy mắt Trịnh Phiên Nhiên chợt lóe lên, giang tay ôm chặt lấy cô, đóa hoa đó càng nở rộ trong vòng tay anh.

Lúc này không có ai làm nền cho hai người, ngoài ánh sáng rợp đất trời, chỉ có anh và cô, hai người đang chìm đắm trong hạnh phúc ấm áp.

“Tâm Can..” Anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô “Mười năm hạnh phúc.”

Một nửa khúc nhạc Waltz đã gần trôi qua, lúc này hai người đang chìm đắm trong âm nhạc và ôm nhau nhảy nhẹ nhàng. Trịnh Phiên Nhiên một tay ôm lưng cô, một tay ôm chặt đầu cô ép vào trong lồng ngực mình, nước mắt cô ướt đầm chiếc áo sơ mi của anh.

Hóa ra anh cũng nhớ.

Ngày hôm nay của mười năm về trước, ngày cô đã cho anh một cái tát sau lần lên giường đầu tiên. Đã mười năm rồi, những gì lúc đầu cô muốn, Trịnh Phiên Nhiên đều trả cho cô gấp mười, gấp trăm lần rồi, cho đến tận bây giờ, giữa hai người, anh chưa bao giờ cảm thấy mình mắc nợ cô. Nếu cô cảm thấy vẫn chưa đủ thì chỉ là cô không biết thỏa mãn với những gì mình đã có.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô: “Đừng khóc em nhé!” Tân Cam giang tay ôm chặt lấy anh.

“Cảm ơn anh!” Cô thì thầm: “... Trịnh Phiên Nhiên.” Cô thầm cảm ơn anh vẫn còn nhớ.

Lúc này hai người họ quấn lấy nhau, hạnh phúc như xung quanh không có ai, cảm nhận của những người xung quanh cũng khác nhau. Thôi Thuấn Thần dứt hai tay vào túi quần, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú lúc ẩn lúc hiện trong lòng Trịnh Phiên Nhiên. Thôi Thuấn Hoa tức giận quăng bó hoa đang cầm sẵn trên tay, anh ta quay sang kéo người phụ trách chương trình vào góc sân khấu: “Tôi bảo anh là Thôi Thuấn Thần cơ mà, sao anh lại làm cho người ta xấu hổ thế hả?”

Người phụ trách ấp úng: “Xin lỗi ông, chúng tôi cũng không ngờ, nhưng lời của ngài Tổng Giám đốc mới làm sao chúng tôi dám cãi lời?”

“Tổng Giám đốc mới là ai?” Thôi Thuấn Hoa tức giận hỏi.

Người phụ trách chuyển ánh mắt ra giữa sân khấu, nhìn người đàn ông lịch lãm đang nhảy với cô gái đẹp nhất ấy, đó chính là Trịnh Phiên Nhiên...

Lúc Thôi Thuấn Hoa vô cùng tức giận, mặt anh ta nóng bừng, Trịnh Phiên Nhiên –một kẻ thích tiêu tiền lại chơi trò ấu trĩ, đúng là kẻ biến thái!đại biến thái!

Tên đại biến thái Trịnh Phiên Nhiên đang tắm trong cái bồn còn to hơn cả bể bơi, Tân Cam cũng nhúng tay vào nước, bị anh trêu vài câu, cô nhanh trí đáp lại khiến anh cảm thấy tức giận. Để tránh bị anh kéo vào đề chết trong bồn tắm, cô vội lau sạch tay bỏ đi.

Phòng ngủ thật lộn xộn bữa bãi, chú Trần đã về quê thăm cháu, cái tên biến thái đang tắm kia không cho phép bất cứ ai vào phòng, kể cả căn phòng mấy ngày vẫn chưa được dọn dẹp.

Tân Cam buộc mái tóc dài còn chưa khô hẳn lên, tiện tay giúp anh dọn dẹp. Trịnh Phiên Nhiên mệt mỏi bước ra khỏi phòng tắm, lúc này cô đang mặc quần áo tạp chí thành từng chồng, cô mặc áo tắm của anh, cánh tay hiện ra trắng nõn, thon thả, đôi vai mảnh mai, duyên dáng. Cô hát tóc ra phía sau, khuôn mặt tỉnh khô và dịu dàng, thần thái yên tĩnh. Trịnh Phiên Nhiên âm thầm đứng một bên ngắm nhìn cô, không lên tiếng.

Tân Cam xếp những chiếc gối lên sofa, cô quay lại phát hiện ra anh đang đứng nhìn, mỉm cười nói “Này! Em đói rồi đây.” Anh tiến lại gần, ôm chặt cô vào lòng, “Um, anh cũng đang đói đây.” Tân Cam liếc nhìn anh, lòng thâm nghĩ, cái tên này sao tự nhiên hôm nay tâm trạng lại vui vẻ thế

Mấy hôm sau, chú Trần về, việc đầu tiên là đi vào phòng Trịnh Phiên Nhiên, lúc này anh đang ngồi trên sofa xem tài liệu, rung chân một cách nho nhã, anh không ngẩng đầu nhìn chú, cũng không cho phép chú dọn dẹp căn phòng đang rất lộn xộn.

“... Thiếu gia.” Chú Trần nói nhẹ nhàng.

Trịnh Phiên Nhiên chau mày: “ừm?”

“Không có gì.” Chú Trần thở dài. May mà thời gian này có tiểu thư đến giúp, nếu không thì chẳng biết căn phòng sẽ thành ra thế nào nữa?

Còn không biết ngại khi bình thường sạch sẽ là thế. Thiếu gia, cậu có thể không như trẻ con thế được không? Cậu đã lớn, cậu quên rồi sao?

“Hoa hồng trắng có ý nghĩa gì?” Trịnh Phiên Nhiên đang xem tài liệu, bất ngờ hỏi một câu.

Chú Trần nghĩ một lúc rồi nói: “Đó là sự thuần khiết của thiên sứ.” Nói xong chú Trần lại nhìn vào mắt của thiếu gia. Trịnh Phiên Nhiên cười với vẻ lạnh lùng, anh ném toàn bộ giấy tờ trong tay xuống bàn, rồi ngồi bệt xuống, nhìn một đồng tạp chí lộn xộn trên thảm, anh thở dài một tiếng, khuôn mặt dần dần mất hết cảm xúc.

Khi gặp Cố Trầm Trầm, Tân Cam luôn cảm thấy kỳ lạ, lần trước gặp nhau đã lâu, cứ nghĩ cô ta đã về đi học rồi chứ. Nhưng lần này gặp mặt, Tân Cam mới biết suy nghĩ của mình thật ngốc nghếch.. Con người này đã có tâm địa từ mấy năm rồi, đã mắc phải tội lỗi thì làm sao có thể quay đầu lại? Khuôn mặt đối diện ấy, ngoài vẻ dương tự đắc, còn đâu giống hệt khuôn mặt cô trong gương, lúc này Tân Cam không tài nào mở miệng được.

Cố Trầm Trầm xoa nhẹ khuôn mặt đã phẫu thuật ở Mỹ, chỉ mỉm cười thôi hình như cũng đã luyện đến vài nghìn lần, khiến Tân Cam sồn tóc gáy

“Tôi cảm thấy quả thực là đẹp hơn trước rất nhiều, cô thấy thế nào?” Cô ta vừa cười vừa nói: “Ngũ quan của cô thật là đẹp, khi tôi lấy tấm ảnh của cô đưa cho bác sỹ phẫu thuật, ông ấy bảo đây là gương mặt đẹp nhất phương Đông mà ông ấy từng thấy.”

Tại Tân Cam ù đi, chỉ nhìn thấy lơ mơ hình ảnh Cố Trầm Trầm trước mắt, mấp máy môi: “Cô ta điên rồi thì phải?” Tân Cam nói một cách khó khăn, mắt mở to, nhìn chằm chằm vào gương mặt đối diện: “Cố Trầm Trầm, tại sao cô lại nghe lời bà ta? Rõ ràng cô biết bà ta không phải vì muốn tốt cho cô nên mới làm vậy còn gì.”

“Cô tỉnh lại đi, bà ấy là mẹ tôi, không muốn tốt cho tôi, chẳng nhẽ lại muốn tốt cho cô?” Cố Trầm Trầm khẽ nhú mày, động tác này vốn dĩ là của Tân Cam nhưng giờ cô ta đã học và bắt chước một cách thuần thục, “Tôi đến để nói với cô một câu, tôi nhất định sẽ trở thành Trịnh phu nhân! Cái danh vị mà cả đời cô muốn đạt được, trong tương lai sẽ là của tôi... Cô nhìn tôi của hiện tại đi.” Cô ta duyên dáng quay một vòng, mỉm cười. Trán Tân Cam toát mồ hôi lạnh, nhiều đến mức chảy cả vào mắt, cảm giác đau đớn khiến cô nhắm chặt mắt lại “Tôi bây giờ trẻ hơn cô, dung mạo xinh đẹp cũng không thua kém cô, lại có thứ mà cô vĩnh viễn không bao giờ đạt được.” Ngay cả giọng nói của cô ta dường như cũng đang cố sức tạo áp lực lên Tân Cam. Cố Trầm Trầm vô cùng đắc ý: “Bà ấy có lý do gì mà không lựa chọn tôi chứ?”

Cánh tay đang bịt chặt mắt của Tân Cam run lẩy bẩy, biết rõ rằng cô ta đang dương dương tự đắc nói về những yếu điểm của mình, nhưng cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào đáp trả.

“Tân Cam?” Giọng Thôi Thuấn Thần vang lên, giống như ánh mặt trời chiếu rọi qua tầng tầng lớp lớp mây đen. Tân Cam ngước lên nhìn, tựa như nắm được chiếc thuyền rơm cứu mạng: “Thôi Thuấn Thần!”

“Anh có việc đi ngang qua, từ xa thấy hình như em ngồi đây, liền lại gần xem thử. Quả nhiên là em thật.” Anh ấy lịch sự gật đầu chào Cố Trầm Trầm, ánh mắt ngay lập tức quay lại phía Tân Cam. Cố Trầm Trầm cẩn thận dò xét thái độ của Thuấn Thần, tươi cười hỏi: “Thôi Tổng, lâu rồi không gặp, có khi nào nhận nhầm hai chúng tôi không? Nhìn từ xa, có phải trông chúng tôi rất nhau không?”

Thôi Thuấn Thần khựng lại một chút, vẫn giữ thái độ lịch sự, anh mỉm cười đáp: “Bây giờ nhìn kỹ, quả là có chút nét tương đồng.” Khuôn mặt anh tú giọng điệu chân thành quả quyết đó khiến Cố Trầm Trầm gượng nở một nụ cười gằn khô khốc trên gương mặt xinh đẹp.

Tân Cam đứng dậy, nhẹ nhàng hỏi Thôi Thuấn Thần “Anh có lái xe đến không? Cho em đi nhờ một đoạn nhé?”

“Đương nhiên rồi.” Thôi Thuần Thần lịch lãm cầm giúp cô túi xách và áo khoác, đỡ cô đi ra ngoài, Cổ Trầm Trầm nở một nụ cười mỉa mai phía sau lưng họ. Tân Cam vòng qua lối rẽ, giữ một người phục vụ lại, nhét vào tay anh ta vài tờ tiền rồi chỉ về phía chiếc bàn nơi Cổ Trầm Trầm đang ngồi: “Em gái tôi hôm nay chưa uống thuốc đã lên bỏ trốn ra ngoài, hiện giờ tôi lại có chút việc gấp, phiền anh đưa cô ấy trở lại bệnh viện.”

Vừa này nghe cuộc đối thoại giữa cô và Cổ Trầm Trầm, tất cả nhân viên trong quán cà phê đã không ngớt xì xào bàn tán; khi nghe cô nói những lời này, họ đương nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. “Nếu cô ấy nói điều gì nhầm nhứ hoặc cố kháng cự, phiền anh thông báo cho số 120, chỉ cần tiêm cho cô ấy một mũi là mọi chuyện ổn ngay.”

Mọi đồ vật của Thôi Thuần Thần đều mang khí chất giống chủ nhân: tao nhã, điềm đạm. Mùi thơm và sự êm ái của chiếc xe khiến nhịp tim của Tân Cam dần ổn định lại. Thuần Thần với tay lấy bình nước đưa cho cô, thuận tay bật đèn stereo trong xe lên. Giai điệu du dương lay động lòng người của bài hát tiếng Pháp dường như kéo dài bất tận khiến cô cảm thấy thư thái hơn nhiều.

“Vừa rồi em trong tình trạng đó... Cổ Trầm Trầm có gây khó dễ gì cho em không?” Không kìm lòng được, Thuần Thần cất tiếng hỏi.

“Cô ta chỉ tự chuốc lấy phiền phức thôi.” Tân Cam cười nhạt: “Anh thấy đấy, em chính là loại người như vậy.”

“... Phải rồi,” Thuần Thần bắt đầu lái xe “lay động lòng người khiến trái tim anh vỡ vụn.”

Thuần Thần lớn lên ở nước ngoài, tiếng Trung chỉ có thể xem như đạt đến mức độ nói trôi chảy. “Lay động lòng người”, từ này dùng ở đây quả là có chút không chính xác, nhưng thật sự nếu đem so với những từ ngữ hoa mỹ, tao nhã khác thì biểu đạt cảm xúc tốt hơn nhiều.

“Lần trước tại lễ kỷ niệm thành lập Đài truyền hình, thật có lỗi với anh quá.” Tân Cam nhìn ra ngoài cửa sổ xe, giọng nói mơ hồ nhẹ nhàng cất lên “Em chẳng biết gì cả cho đến phút cuối, nếu không nhất định đã thông báo cho anh.”

‘Phiên Nhiên hôm trước đã mời anh ăn cơm để chuộc lỗi rồi.’ Thuần Thần cười lớn, trong xe lúc này tràn ngập ánh sáng. “Là do anh sơ ý, Trịnh tổng vì tình yêu mà tiêu tiền như rác, ở nơi này ai ai cũng biết, anh cũng nên rèn luyện bài tập này chứ.”

Tân Cam lặng đi một lúc, đến lúc này cô mới cảm thấy đầu óc choáng váng, cô không muốn vướng bận gì với Thuần Thần trong tình cảnh này nữa. liền chỉ tay về phía trước: “Phiền anh dừng xe lại đằng kia.”

Thuần Thần đỗ xe ở lề đường, Tân Cam bước xuống, anh hạ cửa kính xe, vươn người ra gọi: “Tân Cam. Sao em không hỏi tại sao anh lại thích em?”

Rõ ràng Tân Cam đang đứng ở bên ngoài, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Thôi Thuần Thần ở trong xe, nhưng Tân Cam cảm thấy dường như ánh sáng là từ trong xe rọi ra, dường như thứ ánh sáng ấy đang soi tỏ cô từng chút, từng chút một.

“Thực sự là em không định hỏi à?” Anh ấy vờ thất vọng, nhưng ngay lập tức tươi cười nói: “Em không hỏi nhưng anh vẫn muốn cho em biết: lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ là ở bên ngoài nhà vệ sinh, em đẩy cửa bước ra, anh thấy lúc đó khuôn mặt em đang ửng hồng.” Lúc đó, anh được cử đến để ngăn chặn những việc hoang đường đang xảy ra, lại gặp ngay Tân Cam - một người nổi tiếng xinh đẹp đang được sắp đặt với anh trai mình. Sau khi lỡ xông vào, anh ngay lập tức không nói nên lời mà lùi lại phía sau Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đúng như lời đồn đại, hai má ửng hồng như vàng thối dương, lúc cô khẽ chau mày, thực sự vô cùng đáng yêu.

Lúc này, tiểu công tử nhà họ Thôi chợt có suy nghĩ khuôn mặt khiến trái tim anh rung động ngay từ lần gặp đầu tiên này không thể là vợ anh sau này được.

“Cảm ơn!” Nghe anh nói, Tân Cam có vẻ hơi ngượng ngịu: “Tạm biệt.”

Với một người cả năm không nhìn thấy ánh mặt trời, đột nhiên lại được đi dưới nắng và gió tháng Ba dịu dàng, cô cảm thấy có chút hồi tiếc. Không khí thoáng mát khiến con người cảm thấy thư thái dễ chịu lại đến thật đúng lúc, đúng lúc cô như đang rơi vào vực thẳm. Không biết cô đã đánh mất bao nhiêu giây phút

như thế này rồi, quả là đáng tiếc biết bao. Tiệm cà phê đã khuất dần phía sau, tâm trạng cô lúc này thật nặng nề, như thể có một khối đá lớn đè lên người, thậm chí không tài nào nhấc nổi chân, cô ngồi xuống một chiếc ghế đá nhỏ ven đường. Bây giờ là lúc mọi người đang tất bật với công việc của mình, xung quanh hầu như không có ai, thật sự rất yên tĩnh, cô vừa muốn hưởng thụ không khí này lại vừa cảm thấy vô cùng sợ hãi, bàn tay cầm điện thoại ướt mồ hôi, ngón tay vô tình lướt trên màn hình, vô tình lướt đến ba từ Trịnh Phiên Nhiên.

“Hey.” Anh nghe điện thoại, không lúc nào chào hỏi một cách tử tế.

“... Anh đang ở đâu?”

“Sao vậy?” Trịnh Phiên Nhiên khẽ cười hỏi: “Muốn gặp anh à?”

Tân Cam chợt im lặng, không biết nên nói gì với anh, đành lặng lẽ chờ anh cúp máy.

Trịnh Phiên Nhiên thấy cô im lặng hồi lâu, bèn nói: “Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh tới đón em.”

“Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi, em không sao, tối gặp nhé!”

“Vậy được, tối gặp lại.” Trịnh Phiên Nhiên ngừng một lát, đợi cô cúp máy trước. Anh nghe xong điện thoại, tất cả những người trong nhà họ Trịnh mới tiếp tục làm việc của mình, thỉnh thoảng còn ho nhẹ vài tiếng. Bà Cố chuyển sổ sách trên tay cho quản gia, đáng điệu thư thái bước lại gần.

Hôm qua chú cậu vừa nhắc đến cậu, hôm nay cậu đã đến rồi.” Trịnh Phiên Nhiên “ừm” một tiếng, rồi nhận lấy cốc trà từ tay chú Trần.

Lúc này Cố Trầm Trầm bước vào, vẻ tức giận, bà Cố liên tục vẫy vẫy tay: “Trầm Trầm, Trịnh Phiên Nhiên đến rồi.” Nói xong bà ta liếc nhìn Trịnh Phiên Nhiên - khuôn mặt từng làm lay động bao cô gái, với vẻ mong đợi.

Cố Trầm Trầm lúng túng, vuốt vuốt mái tóc và chỉnh đốn lại quần áo, cũng giống như bà Cố, cô ta háo hức lại gần, giọng nhỏ nhẹ: “Hi!”

Trịnh Phiên Nhiên ngược lên nhìn, nhật nhèo gật đầu với cô ta, mặc dù anh cười rất quyến rũ nhưng đôi mắt không hề dừng lại ở khuôn mặt cô ta một giây nào. Cố Trầm Trầm không muốn chất vấn anh, cô ta sững người, khuôn mặt trắng bệch đứng ra một góc. Bà Cố cũng cảm thấy rất thất vọng, nhưng dù sao cũng là người từng trải, khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, bà ta quay sang ra hiệu cho Trầm Trầm, cô ta hít một hơi thật sâu, quay lưng bỏ đi.

“Phiên Nhiên?” Bà Cố ngồi xuống bên cạnh anh. Trịnh Phiên Nhiên lật lật trang báo, “ừm” nhẹ ‘ một tiếng, bà Cố vẫn nhìn chăm chăm vào anh rất lâu, anh chau mày khó chịu, ngẩng lên hỏi: “Bà còn việc gì nữa không?” Bà Cố cười gượng: “Trịnh Phiên Nhiên, cậu không thấy Trầm Trầm nhà chúng tôi có gì thay đổi à?”

“Có thay đổi gì?” Trịnh Phiên Nhiên dường như nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Không có.”

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng nghe xong, mặt bà Cố vẫn hơi biến sắc. Lúc này, Trịnh An Đồng từ trên lầu đi xuống, Trịnh Phiên Nhiên bỏ cốc trà chưa hề động đến xuống, đứng dậy, “Phiên Nhiên!” Lúc này tâm trạng Trịnh An Đồng vô cùng tốt, “Sáng nay về quê bắt được mấy con thỏ, cháu ở lại ăn cơm đi.”

“Vâng ạ.” Trịnh Phiên Nhiên ngồi xuống, coi như không có chuyện gì rồi tiếp tục đọc báo. Còn Trịnh An Đồng lại thấy rõ vẻ mặt bất thường của bà Cố không biết phải hỏi bà ấy thế nào đây.

Bà Cố cười gượng gạo, dùng ánh mắt để ra hiệu cho ông ta. Trịnh An Đồng lập tức hiểu ngay.

Ông ta không cảm thấy ngạc nhiên, mà sớm đã nghĩ tới rồi, không nên bảo Cố Trầm Trầm phẫu thuật thẩm mỹ, đúng là Cố Trầm Trầm đã khoác lên mình cái vẻ của Tân Cam, nhưng Trịnh Phiên Nhiên ngoài những ký ức đã chết, thì mọi thứ giờ cũng chỉ là hư vô.

Tiểu tử này ngay từ nhỏ đã như vậy rồi, không bao giờ thất hứa bất cứ điều gì, cũng không biết nó giống ai nữa. Trịnh An Đồng thở dài, bà Cố liền viện cớ đi sắp xếp bữa tối rồi rời khỏi đó “Phiên Nhiên.” Trịnh An Đồng thở dài nói: “Cháu muốn kéo dài mãi như thế cho tới khi chú chết à?”

Trịnh Phiên Nhiên gặp tờ báo lại: “Cháu đã rất cố gắng rồi.”

”VẬY HÃY THĂNG THÁNH NÓI LỜI CHIA TAY VỚI CÔ TA ĐỪNG GẶP NHAU NỮA.”

“Cháu không làm được.” Trịnh Phiên Nhiên nói dứt khoát.

“Cháu nhất định làm được.” Trịnh An Đồng im lặng rất lâu, đứng dạy võ vai cháu trai: “Được rồi, để sau hãy nói, tới lúc ăn cơm rồi, đi thôi.”

“Chú.” Trịnh Phiên Nhiên không hề cử động, thậm chí cũng chẳng thèm nhìn lại, quay lưng về phía Trịnh An Đồng, giọng lạnh lùng không chút cảm xúc: “Cô ấy là nỗi lòng của cháu, xin chú đừng đụng vào.”

Trịnh An Đồng đứng đó, rất lâu sau mới nói:

“Chú biết rồi, ăn cơm thôi.”

Tân Cam trở lại văn phòng, chân cô nhũn ra, thậm chí không bước nổi đến chiếc ghế xoay của mình, cô ngồi bệt xuống sofa ở khu Lễ tân, hai tay đặt trước trán, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô thư ký đến, nhìn thấy Tân Cam, không kìm được hỏi: “Tân Tổng? Cô không sao chứ?”

Tân Cam ngẩng đầu lên: “Không sao. Cô có việc gì à?”

“Sau khi cô đi, chủ tịch triệu tập một cuộc họp, đây là các tài liệu họp, mời cô xem qua.”

Trong lòng Tân Cam đã có một dự cảm không lành, xem qua một chút thì quả nhiên... Tổng Thị phải hợp tác với Trịnh Thị, sát nhập và mua lại hạng mục ở Tây Tạng.

“Hội đồng quản trị nói thế nào?” Cô thư ký do dự một lúc mới nói: “Không biết vì sao mọi người đều nhất trí hỗ trợ việc mua lại này.”

Tân Cam cắn chặt môi, mây mù như vây quanh cô. Tân dụng thời gian trước bữa ăn tối, cô nhanh chóng quay về nhà, ba người nhà họ Tống đã có mặt ở đó, cô nhằm đúng đầu bữa liền hỏi Tống Nghiệp Hàng: “Tại sao lại hợp tác với Trịnh Thị? Trịnh An Đồng hứa với bố những gì? Có liên quan gì đến Nhã Kỳ và Phiên Hoài không?”

“Cái con bé này!” Tống Nghiệp Hàng cau mày: “ngồi xuống rồi nói.” Ông quay sang bà Tống: “Đưa cho Tân Cam thêm cái bát với đôi đũa.”

“Khỏi cần!” Hai tay cô đập “bộp” một tiếng lên mặt bàn- “Bố nói cho con biết, Trịnh An Đồng hứa với bố điều kiện gì, con sẽ lập tức đi ngay.”

Tống Nghiệp Hàng không thể chịu nổi nữa, bèn đứng dậy: “Này! Con không thể nói được điều gì tử tế à!”

“Thôi đi! Thật ngu xuẩn!” Tân Cam đột nhiên giận dữ, Nhã Kỳ sợ đến cứng cả người, Tân Cam vẫn tiếp tục đối chọi với Tống Nghiệp Hàng: “Bố, có phải Trịnh An Đồng đã nói với bố là chỉ cần bố và ông ấy hợp tác thì sau khi ông ấy chết sẽ truyền toàn bộ gia nghiệp cho Trịnh Phiên Hoài, Nhã Kỳ được gả về nghiêm nhiên sẽ thành bà Trịnh phải không?” Vừa nói dứt lời, bà Tống và Nhã Kỳ đều sững người, ba người phụ nữ cùng quay sang nhìn Tống Nghiệp Hàng.

Tống Nghiệp Hàng lặng lẽ rút điều thuốc, nhưng lại bị cướp mất, sự tức giận lúc này dâng lên đến đỉnh đầu, Tân Cam nhìn chăm chăm vào mắt ông không chút sợ hãi: “Trịnh An Đồng là người thế nào, bố’ hiểu rõ hơn con đây. Ông ta làm việc cho nhà họ Trịnh hai mươi mấy năm, với sự cố chấp của ông ta, làm sao có thể thay đổi được suy nghĩ của ông ta chứ. Giả sử Trịnh Phiên Nhiên có chết đi, ông ta cũng không bao giờ truyền gia nghiệp cho người khác đâu.” Tân Cam nắm tay Tống Nghiệp Hàng, cô nói câu cuối cùng: “Bố, lập tức thu hồi lại dự án hợp tác đi.”

Tống Nghiệp Hàng bỏ tay con gái ra, châm tiếp một điếu khác: “Từ ngày hôm nay con không cần quay lại công ty nữa.” Ông hút gần hết điếu thuốc rồi nói: “Tiểu Tân, con không cần bận tâm chuyện này nữa.”

“Bố.”

“Ngồi xuống ăn cơm đi”

Sắc mặt Tân Cam thay đổi, đứng bất động tại chỗ.

Nhã Kỳ kéo tay áo cô: “Ăn cơm trước đi... chị đừng lo lắng nữa, em và Phiên Hoài rất ổn, cho dù có chuyện gì xảy ra thì vẫn không thay đổi đâu.”

Tân Cam giật tay áo, đi ra ngoài và không quay đầu lại. Trịnh Phiên Nhiên đang triển khai hội nghị truyền hình, cánh cửa mở ra, cô đi vào trong, anh hất cằm ra hiệu cô tìm nơi nào đó đợi. Tân Cam liếc nhìn anh, tìm một quyển sách rồi đứng dựa vào tường lật xem, cách anh hơi xa. Cô ngoan ngoãn như vậy, có người cảm thấy không quen, bất cứ lúc nào liếc nhìn đều thấy Tân Cam quay lưng lại phía anh, ánh mắt sắc như kim châm, cô ném quyển sách rồi đứng dậy.

Trịnh Phiên Nhiên ôm vai, cười đầy tình ý.

Tân Cam không phụ nụ cười ma lực ấy của anh, vừa bước lại gần anh, vừa mơ hồ cởi khuy áo, cô bò trên sàn tuột một đường từ áo khoác cho tới thắt lưng, khi cô trèo lên bàn sách rộng, mảnh ren đen rơi xuống, trên cơ thể lúc này, chiếc áo sơ mi trắng chỉ còn sót lại hơn nửa nút cài khuy.

Trịnh Phiên Nhiên nhanh chóng bị hút hồn, tiếp tục vang bên tai âm thanh sắc lạnh, anh đưa tay kéo cô từ trên bàn xuống.

Từng ngón tay linh hoạt xâm nhập vào cơ thể cô, Tân Cam hít một hơi thật sâu, ngẩng lên dùng khẩu hình hỏi anh: “Còn bao lâu nữa?” Anh nhíu mày, cô nhìn anh với vẻ mặt tội nghiệp, nhấn nài nằm vào lòng anh, cọ cọ như thế khó dẫn lòng được.

Trịnh Phiên Nhiên cười phá lên, với một tay ra tắt điện. Tân Cam được nước, cười gương gạo, tóc rối tung, mặt cũng ửng đỏ, anh nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn lên đó, cô ngoan ngoãn thuận theo anh.

Chiếc bàn đọc sách rất rộng, nhưng đáng tiếc lại quá cứng, lưng cô chạm phải một tấm vải đỏ, bị anh lật sang, đôi chân thon thả quỳ trên mặt bàn, không lâu sau đầu gối không thể chịu đựng được nữa, cô run rẩy nằm trên chông văn kiện, Trịnh Phiên Nhiên nâng cô dậy, đi tới chỗ ban nãy cô ngồi. Cô đứng là kiểu vừa lành vết thương đã vội quên đau, trên chiếc ghế mềm mại cô thấy thoải mái hơn, phát huy hết tinh lực dồi dào để kích động anh, Trịnh Phiên Nhiên là người như thế nào? Không có gió mà còn nổi lên ba thước sóng, huống hồ cô lại đang có lòng xin chết.

“Em muốn chết à?” Anh đã thỏa mãn, nhẹ nhàng vuốt ve người cô, cúi xuống cười hỏi.

Tân Cam toàn thân mệt mỏi, cảm giác xương cốt rã rời, hồi lâu mới có đủ can đảm để nói: “Em đã bị sa thải rồi, ngày mai không cần phải đi làm nữa.”

Những ngón tay anh nhẹ nhàng dụi dụi vào tấm lưng mềm mại của cô, rất thoải mái, cô nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác đó, bất ngờ anh hỏi: “Em muốn đi đâu, em chọn địa điểm đi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

Tân Cam mở to mắt: “Em không đi đâu cả.”

Anh im lặng, động tác dụi dụi ấy bây giờ biến thành những cái vuốt ve mơn trớn nhẹ nhàng. Một đêm say đắm lòng người, nhưng nỗi cô đơn vẫn hiện rõ như khắc cốt ghi tâm. Lúc này cô đang trong vòng tay anh, người lạnh lùng, người lý trí như Trịnh Phiên Nhiên cũng nhất thời không kìm được mà đau lòng.

5. Chương 05

Ồi cái chăn của tôi đâu rồi, nhanh đưa tôi trùm kín đầu lại nào,.. Trịnh Phiên Hoài run rẩy trong tuyệt vọng.

Tân Cam đang mặc chiếc áo len của Trịnh Phiên Nhiên, cổ áo rộng trễ xuống để lộ xương vai mảnh mai xinh đẹp, mái tóc tùy hứng buộc lệch sang một bên, dáng vẻ thoải mái, nhẹ nhàng, cô bước đến, nắm tay của Trịnh Phiên Nhiên mới nói lỏng ra.

Tân Cam đưa cho anh chỗ sữa đã uống được một nửa trên tay, anh lặng lẽ uống hết, nét mặt không chút biểu cảm.

“Nhìn qua cũng biết là cổ phiếu Lán Trù, sao lại vội vã bán tổng đi thế?” Tân Cam ngẩng hứng lật qua lật lại rồi mỉm cười hỏi. Phiên Hoài tỏ ra hăng hái: “Liên tiếp tăng giá không đáng kể, có lẽ cũng chuẩn bị chứng lại, em thấy đây là cơ hội tốt nhất để bán.

“Tôi với cậu đánh cược, nội trong một tuần, Cổ phiếu này nhất định giữ nguyên giá ở mức cao nhất.”

“Không thể nào!” Phiên Hoài hoàn toàn coi thường ý kiến của cô.

“Vậy cậu muốn cược không?” Tân Cam nói với thái độ khiêu khích như chắc thắng.

“Không cược không phải đàn ông!”

Bên này hai người đập bàn hạ cược, bên kia Trịnh Phiên Nhiên nhấp một ngụm sữa, lạnh lùng liếc nhìn người con gái với nét mặt rạng ngời như ánh ban mai.

Một tuần sau.

Tiểu thiếu gia ngang ngược của Trịnh gia vui đầu trong lòng bạn gái, trông như chú đà điểu vui đầu trong cát, cả người run rẩy như lá rụng trong gió thu.

Lừa tôi à!

Một công ty to như thế, nói mua là mua luôn sao?

Loạt cổ phiếu đang xuống dốc rõ ràng, nói không giảm giá là không giảm luôn à?

Nói là hết một tuần lễ, bây giờ mới là ngày thứ tư!

Anh trai lừa em rồi! Lừa thằng em rồi!!!

“Trịnh Phiên Hoài!” Nhã Kỳ vừa vỗ nhẹ vào lưng cậu ấy vừa nói giọng tức giận, “Lần sau rút kinh nghiệm được không?!”

Phiên Hoài ôm lấy eo Nhã Kỳ không chịu buông... Rút kinh nghiệm là cái gì, cậu ấy mới là người không biết đây! Còn đùa cái gì nữa! Người thua phải nhảy từ độ cao một nghìn mét xuống! Người mắc bệnh sợ độ cao lấy đâu ra kinh nghiệm!

Nhã Kỳ hận không thể rèn sắt thành thép, được cậu ấy ôm chặt thì cảm thấy mềm lòng vô cùng, trừng mắt oán hận nhìn chị gái. Tân Cam dựa vào người Trịnh Phiên Nhiên, nụ cười rạng rỡ như ánh hào quang.

“Anh trai!” Nhã Kỳ nũng nịu: “Chị ấy chơi ăn gian, không công bằng! Hơn nữa Phiên Hoài sợ độ cao...”

Bọn họ được một phen tranh cãi ầm ĩ, Trịnh Phiên Nhiên chỉ chăm chú xem cuốn sổ tay đặt trên đùi, mặt không biểu lộ cảm xúc, nghe Nhã Kỳ nói, anh ngẩng lên mỉm cười, nói một câu: “Có gan ăn cắp thì phải có gan chịu đòn.”

Nhã Kỳ ghen lại. Phiên Hoài túm lấy áo cô ấy: “sao lại có thể ngốc như thế! Chắc chắn có người đứng sau vụ này!” Nếu như ZIC không cao giọng tuyên bố sẽ mua lại, loại cổ phiếu đó sao có thể giữ giá được!

Nhã Kỳ bực bội, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận, Tân Cam vô cùng đắc ý, tay nâng cằm cô ấy lên, lả lơi hỏi: “Tiểu mỹ nhân, không phục à?”

“Không phục!” Nhã Kỳ hất tay cô ra: “Một đấu một có dám không?”

“Ồ!” Tân Cam quay sang Trịnh Phiên Nhiên: “Phiên Nhiên’ em có nghe nhầm không đây?”

“Không.” Trịnh Phiên Nhiên cũng bật cười: “Em vừa bị khiêu chiến đây thôi.”

Nhã Kỳ không thèm đếm xỉa: “Nếu em thắng, chị không được truy cứu vụ Phiên Hoài nữa, nếu em thua, em và anh ấy sẽ nhảy... nhưng lần này anh hai không được ra tay! Em cũng không cần Phiên Hoài giúp đỡ, chỉ có em và chị đấu với nhau, thế nào?”

Lúc này, Phiên Hoài cuối cùng cũng nhảy lên từ trong lòng Nhã Kỳ, bám chặt đằng sau ra sức gật đầu. Tân Cam cười nhưng không nói gì, ba người họ cùng hướng về phía Trịnh Phiên Nhiên. Anh nắm lấy tay cô, cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay.

“Em vui là được.”

Đêm khuya, tại Tổng gia.

Nhã Kỳ đưa cho Tân Cam con dấu và giấy ủy thác của Phiên Hoài, Tân Cam kiểm tra không có gì sai sót, để chung với con dấu và giấy ủy thác của Trịnh Phiên Nhiên.

“Liệu có được không?” Nhã Kỳ có chút lo lắng hỏi. Mượn cơ đánh cược để lấy được ủy quyền của hai anh em họ, kỳ hạn chỉ còn một tháng, trong một tháng này, hai chị em họ phân công nhau thay mặt Trịnh Phiên Hoài và Trịnh Phiên Nhiên, để đảm bảo không chế toàn bộ cổ phiếu trong tay.

Tân Cam dừng tay lại: “Nhã Kỳ, nếu như em thấy lo lắng, bây giờ có thể rút lui. Trịnh Phiên Nhiên nắm trong tay bốn mươi lăm phần trăm cổ phần của Trịnh thị, bấy nhiêu cũng đủ cho chị ngồi nói chuyện ngang hàng với hội đồng quản trị của Tào thị rồi.”

Nhã Kỳ lắc đầu: “Thêm mười phần trăm của Phiên Hoài nữa chị mới có ngôn quyền tuyệt đối.”

Tân Cam nhận thấy sự lo lắng bất an của em gái, ôm lấy cô ấy, ghé sát tai cô ấy nói cảm ơn.

Nhã Kỳ thở dài: “Ai nên cảm ơn ai đây?”

“Chị tin em, chị nên cảm ơn em mới đúng.”

”Những cái khác em không dám khẳng định, nhưng chị đối với Tổng gia, đối với cha... em vốn

chưa từng nghi ngờ.” Nhã Kỳ ôm chặt chị: “Chị không cần phải quá vĩ đại, âm thầm cho đi mà không cần báo đáp, Tân Cam, em biết chị luôn đối tốt với mọi người trong gia đình, em luôn... rất cảm kích.”

Sáng sớm, ở Trịnh thị.

Tân Cam mặc bộ đồ trắng đất tiền, trang điểm rực rỡ, tóc uốn một cách hoàn hảo, khoan thai ngồi tại bàn đầu tiên của hội nghị, đứng sau cô là một thư ký giỏi, thân thiện đón nhận tất cả ánh nhìn của mọi người, bất kể là công khai hay gián tiếp. Khi Trịnh An Đồng đẩy cửa bước vào, những ánh mắt kia lập tức tập trung “quét” về phía ông ấy.

Tân Cam chưa đứng dậy, từ xa khẽ gật đầu cười với ông ấy.

Trịnh An Đồng từng bước từng bước đến trước mặt cô, từ trên nhìn xuống, nói như ra lệnh: “Đi ra.”

Tân Cam cười không thèm để ý, trong nháy mắt, cô thư ký lập tức đưa ra bản photo của hai tờ giấy ủy thác. Trịnh An Đồng vừa nhìn qua, sắc mặt lập tức tái mét. Một lỗi nhỏ Tân Cam cũng không muốn phạm phải, chăm chú quan sát nét mặt của ông ta rồi cười nói: “Bắt đầu họp chứ Tổng Giám đốc Trịnh? Làm mất thời giờ của mọi người thật không nên.”

Ánh mắt và nét mặt của Trịnh An Đồng đều lạnh lùng, lãnh đạm hỏi cô: “Cô muốn làm gì?”

“Với tư cách là cổ đông lớn nhất của Trịnh thị thời điểm hiện tại, đương nhiên tôi muốn quan tâm một chút tới sự phát triển của Trịnh thị rồi.” Tân Cam cười ngọt ngào, cô chậm chậm đứng lên, kề sát tai ông ta nói nhỏ tới mức chỉ có ông mới nghe thấy: “Tôi đã nói rồi, ông dám kéo Tổng gia xuống nước, tôi sẽ không buông tha Trịnh Phiên Nhiên.. Ông xem, bây giờ không những anh ấy, mà ngay cả con đẻ của ông cũng đều ở bên tôi. Trịnh An Đồng, cả cuộc đời ông, những người thân yêu nhất mà ông đã dành bao tâm huyết, tất cả đều sẽ theo tôi xuống suối vàng, tôi rất vui, còn ông?” Cô lui ra, lồng ngực Trịnh An Đồng không ngừng co bóp, từng nhịp khó khăn thở hắt ra, trần trần nhìn cô.

Trợ lý của ông ta cảm thấy không ổn, lập tức! lấy thuốc, nhưng vẫn chậm một bước... Khuôn mặt Trịnh An Đồng trắng bệch, không ngừng đập vào ngực một cách đau đớn, rồi ngã vật xuống.

Trong khung cảnh hỗn loạn, Tân Cam chau mày, về mặt không chút bối rối như việc xảy ra chẳng liên quan đến cô, thậm chí một biểu hiện nhỏ cũng không nhận thấy.

Trịnh An Đồng được đưa vợ vào bệnh viện, còn cô quay về chỗ Trịnh Phiên Nhiên. Nơi đây tuy là nhà họ Trịnh nhưng lại không phải là họ Trịnh của Trịnh An Đồng, ai nấy vẫn làm việc của mình, không hề có chút lo lắng. Tân Cam thản nhiên ngắm nhìn vườn hoa Black Rosevil, thanh thản uống trà ướp hương hoa. Buổi tối, chú Trần trở về, cầm theo vài bộ quần áo của Trịnh Phiên Nhiên, trước khi lên xe vợ vội vàng nói với Cô: “Đêm nay thiếu gia không về, cô nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Tân Cam nhắm mắt lại: “Yên tâm, tôi nhất định là ngủ thật ngon.”

Chú Trần chần chừ không hiểu, cuối cùng khẽ nói: “Xin cô thông cảm cho thiếu gia.” Tân Cam cười lạnh lùng, cô còn chưa đủ thông cảm cho anh sao?

Do buổi tối ăn quá nhiều, đêm trằn trọc khó ngủ, cô xuống nhà lấy một cốc sữa nóng, bị cái bóng đen sì lướt qua cửa sổ làm giật nảy mình. “Trịnh Phiên Nhiên?” Cô đi vào, anh đặt cốc rượu trên tay xuống, quay sang nhìn cô, quay lưng về phía đèn tối ngoài cửa sổ. Về mặt anh mơ hồ, đôi mắt sáng lạ thường.

“Bác sĩ nói, suýt nữa thì nguy, may mà cấp cứu kịp thời. Tân Cam, quả thực lần này em làm rất tốt” Anh bật cười, mĩa mai lạnh nhạt.

“Nói vậy có nghĩa là vẫn chưa chết.” Tân Cam hâm nóng cốc sữa, ngồi vắt chân trên sofa uống.

Trịnh Phiên Nhiên bước lại gần, hơi thở nồng nặc mùi rượu. “Anh biết em muốn cản trở dự án đó, anh biết em và Nhã Kỳ chơi trò đóng kịch cho anh xem. Nhưng anh nghĩ chỉ cần em vui vẻ, chỗ cổ phần đó tặng hết cho em cũng chẳng sao. Kể cả toàn bộ gia sản của Trịnh Phiên Nhiên anh, cũng chỉ cần em nói một câu thôi.” Nói rồi anh nhếch môi lên, giơ cao ly rượu uống cạn.

Tân Cam thoải mái: “Thật sao?”

“Chỉ cần em vui.” Anh cười, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo: “Bệnh tim của ông ấy, cho dù không phải chịu kích động nào, cũng chẳng sống được mấy năm nữa. Ông ấy sắp chết rồi-. Tân Cam, em thật sự thấy vui sao?”

Tân Cam nhấp từng ngụm sữa, điềm tĩnh, như không nghe thấy gì. Trịnh Phiên Nhiên giật lấy cốc sữa, cúi xuống giữ chặt vai cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô. Tân Cam tỏ ra lạnh nhạt, nở nụ cười sắc lạnh: “Ông ta có anh để tang là đủ rồi, nếu không thì cũng đã có Phiên Hoài, tóm lại không đến nỗi bắt em phải chăm sóc ông ta trước lúc lâm chung.”

Tiếng cô nhỏ dần, màn đêm trở nên tĩnh lặng, như tất cả đã qua đi, im lặng đến tàn nhẫn. Trịnh Phiên Nhiên nhìn cô, khẽ nói: “Ông ấy dù sao cũng là...”

“Trịnh Phiên Nhiên, anh dám mở miệng nói!” Cô đột nhiên ném vỡ chiếc cốc trên tay vịn gỗ lim

ở sofa, lấy mảnh sứ sắc nhọn kề vào cổ tay, anh vội vàng túm lấy, đủ sử dụng một phần sức lực, giật mảnh sứ vỡ, thu vào lòng bàn tay, từ từ nắm chặt lại

“Tân Cam, dù sao ông ấy cũng là cha đẻ của em.”

Mảnh kính sắc nhọn nhanh chóng cắt sâu vào da thịt anh, máu tươi từ lòng bàn tay anh không ngừng tuôn trên ngực cô. “Năm đó bà ấy lên kế hoạch để mang thai em, ông ấy vốn dĩ không biết. Sau này mới biết đến sự tồn tại của em, không phải là ông ấy không có ý định bù đắp cho em.” Trịnh Phiên Nhiên nhẹ nhàng nói lỏng tay, nhổ mảnh kính vỡ ngấp sâu trong lòng bàn tay ra, lấy khăn buộc vào: “Tân Cam, ông ta thực ra là cha đẻ của em.”

Tân Cam cảm thấy lạnh,, đêm đã quá khuya rồi, sữa và máu tanh đều ngọt làm người ta muốn khóc, Trịnh Phiên Nhiên là một con quỷ, khiến cô còn đau khổ hơn là chết. Cuối cùng, cô cũng không chịu nổi khóc òa lên, anh lặng lẽ giơ tay, dùng một góc khăn tay thấm máu lau nước mắt cho cô,

“... Em xin lỗi, em không nên cố ý làm ông ấy tức giận, giây ủy quyền không còn giá trị gì nữa, cổ phần trả lại cho anh, anh mang cho ông ấy xem, bắt em lấy cái chết để tạ lỗi cũng được... Trịnh Phiên Nhiên, anh bắt em làm gì cũng được, đừng nói những lời đó nữa.” Cô run rẩy đẩy anh ra, đầu cúi gằm, đôi tay tự ôm lấy thân mình, cô chẳng còn cách nào làm cho toàn thân thôi run rẩy. “Cha em họ Tống! Tống gia hết lần này đến lần khác đuổi em ra đường, cũng là ông ấy hết lần này đến lần khác tìm em về; bạn học hỏi tại sao em lại mang họ Tân, em không thể trả lời, là ông ấy lau nước mắt cho em; em bị đâm xe suýt chút nữa mất

mạng, là ông quý xuống xin bà ấy hiến máu cho em... Ông ấy là cha em, nếu không phải thì sao lại vì em mà làm những điều đó? Trịnh Phiên Nhiên, cha em họ Tống! Xin anh đây... cha em họ Tống...”

Cô òa khóc như một đứa trẻ, toàn thân run lẩy bẩy, những điều thường ngày có thể cho là niềm vui, giờ đã mất hết không còn lại gì. Trịnh Phiên Nhiên bình thường ghét nhất sự giả vờ cứng rắn của cô, anh thường khiêu khích cô, lúc này lại hận vì đã làm cô sống thật với chính mình, nhìn cô suy sụp, giống như tiếng kêu vô vọng mười năm trước, anh lại cảm thấy... đau khổ.

Việc khiến anh hao tâm tổn trí trên đời này thực sự quá ít, đây chính là một trong số đó, anh có sử dụng hết bản lĩnh của mình cũng không thể giải thích nổi.

Ván cờ này đã không có nước giải, càng cố gắng chỉ càng làm tổn thương cả hai, nên đổi lại là một người khác, anh đã sớm vì Trịnh An Đồng mà vứt bỏ, cho dù là chính mình.

Nhưng đó lại là cô.

Anh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên đôi vai đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng an ủi.

Tân Cam tỉnh dậy trong phòng ngủ, bên cạnh không có ai, không có dấu vết gì, chỉ thấy trong thùng rác có chiếc khăn tay còn lom đốm vết máu, cơn đau như muốn làm đầu cô vỡ tung, chứng minh rằng đêm qua không phải là một giấc mơ. Cô ngồi dậy, súc miệng, thay quần áo một cách máy móc, lái xe tới bệnh viện.

Cố Vệ Quốc vẫn như mấy chục năm về trước, hết sức trung thành trông coi bên ngoài phòng bệnh của Trịnh An Đồng, thấy Tân Cam đến, đôi mắt sắc lạnh của ông ta lóe lên một ánh nhìn căm giận.

Tân Cam cảm thấy khó chịu: “Làm phiền ông vào báo với ông chủ của ông là tôi đã đến.”

Cố Vệ Quốc lạnh lùng cười: “Đứa con hoang do Tống Nghiệp Hàng dạy dỗ, quả nhiên một chút lễ nghĩa cũng không có.”

“Không bì được với nguồn gốc gia giáo của ngài, tiểu thư Trầm Trầm thường thích mặc màu xanh lá cây, chắc hẳn là do ngài dạy, gia giáo thật!”

“... Sao mày có thể ở đây ăn nói ngang ngược như vậy? Đồ dê tiện! Tao giết mày!” Cố Vệ Quốc bị hạ nhục không làm gì được, nổi trận lôi đình. Tân Cam giơ tay lên: “Làm ơn bình tĩnh một chút đi.” Cô chỉ tay vào trong phòng bệnh: “Ông chủ của ông đang nằm trong đó, đừng lao vào vết xe đổ của ông ta, ông cẩn thận chút đi, cũng bị kích động mà phải vào cấp cứu là không ổn đâu!” Nói xong cô lắc đầu nói: “Haizz! Sao tôi lại hồ đồ thế nhỉ? Ai có thể tức chết chứ ông thì chết sao được đây! Nếu nói về chữ ”nhẫn“, người có vợ ngoại tình trên cả nước cộng lại cũng không thể bì kịp ông!”

Cố Vệ Quốc sống dựa vào Trịnh An Đồng, thậm chí gia đình ông ta cũng đều sống trong Trịnh gia, Cố phu nhân luôn có vẻ là chủ nhân cao quý của Trịnh gia, danh không chính ngôn không thuận, tất cả mọi người đều biết điều này, nhưng vì nể sợ Trịnh An Đồng, không ai dám hé răng nói nửa lời. Hôm nay bị Tân Cam đánh vào điểm yếu, Cố Vệ Quốc đỏ mặt tía tai, những đường gân xanh nổi rõ trên trán, đôi mắt sắc lạnh nhìn cô căm phẫn, cơ mặt co giật, tức đến nỗi không thốt nên lời.

Tân Cam đang thâm cười trên nỗi đau của ông ta thì có tiếng giày cao gót uyển chuyển nện xuống sàn nhà vang lên, Cố phu nhân từ trong phòng bệnh bước ra, ghé vào tai ông ta khẽ nói vài câu, Cố Vệ Quốc do dự một lúc, trợn mắt nhìn Tân Cam, phẫn nộ đi ra ngoài. Cố phu nhân cười lẳng lơ, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy: “Tiểu Tân, cô càng ngày càng ghê gớm nhỉ?”

Tân Cam không trả lời, hào hứng liếc nhìn bà ta, cười.

Cố phu nhân vuốt nhẹ tóc, như vô tình: “Sao thế? Tôi có chỗ nào không vừa ý cô à?”

“Bà muốn nói là người quan hệ bất chính sẽ để lại hậu họa về sau sao? Yên tâm, không nhanh vậy đâu, nhìn cái mũi thẳng tắp của Cố Trầm Trầm nhà bà là biết ngay cô ta đi thăm mỹ.” Tân Cam cười rạn rở: “Chỉ là tôi cảm thấy... bà thật đáng thương thôi! Cả đời bà muốn cái gì, đều không được như ý. Ngoại hình của Cố Trầm Trầm quả là giống cha cô ta như đúc, thứ duy nhất giống bà là khuôn mặt, lại quay lại tố cáo bà lần nữa...”

Cố phu nhân vờ như không nghe thấy, vẫn nở nụ cười như không có chuyện gì xảy ra, Tân Cam lướt qua người bà ta đi vào phòng bệnh, bên tai vẫn vang lên giọng nói nhẹ nhàng ám ảnh.

“Khi cô cắn chặt răng cười, khuôn mặt giống như con nghé con vậy!”

Cố phu nhân từ nhẹ nhàng trở nên đay nghiến, đẩy cửa bước vào, rẽ qua phòng khách, không ngờ chạm mặt người từ phòng bệnh của Trịnh An Đồng bước ra. Tân Cam ngạc nhiên thốt lên: “Thôi Thuần Thần?” Tóc của anh ấy ngắn hơn trước một chút, gương mặt khôi ngô, mặc dù đứng từ xa, Tân Cam vẫn cảm thấy người anh như đang tỏa ra ánh hào quang.

Thôi Thuần Thần bước đến, cô nhìn anh, hỏi:

“Anh đến thăm bệnh à?”

Thôi Thuần Thần khẽ nhún mày, vẻ mặt u ám, bao nhiêu điều muốn nói mà không sao thốt nên lời, Tân Cam bước vào trong, anh kéo tay cô lại: “Không phải vào đó đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... đã quá đau khổ rồi.” Vì bọn họ đều dè dặt, một mình cô ở giữa những người như vậy, quá đau khổ. Thôi Thuần Thần không có gì là chưa từng trải qua, so với những tên khốn kia không thể thua kém, chỉ có cô mới có thể khiến anh đau lòng.

Thôi Thuần Thần không biết cách che giấu cảm xúc, Tân Cam có thể nhìn thấu được nỗi lòng của anh. “Yên tâm đi, tôi đau một thì bọn họ phải đau gấp trăm ngàn lần.” Cô ung dung nháy mắt với Thôi Thuần Thần.

Trịnh An Đồng rõ ràng nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và Thôi Thuần Thần, khi cô bước vào, mặt ông ta không giấu nổi vẻ suy tư.

“Sao thế? Bản lĩnh hại người của tôi không phải là hậu sinh khả úy sao?” Cô rót một cốc nước, ngồi xuống chiếc sofa đằng xa, đối diện giường bệnh của ông ta.

Trịnh An Đồng ôm vai dựa vào gối, nở cười từ đầu đến cuối đều rất ôn hòa.

“Xin lỗi, chữ ‘úy’ đó có lẽ không phải chỉ ông, dù sao cũng đừng nẩy ra những liên tưởng không nên có.” Tân Cam uống một ngụm nước, nói tiếp: “Bà ấy chỉ ít cũng mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra tôi, còn để lại cho tôi mấy năm kỷ niệm, ông ngoài việc làm cho bà ấy mang thai ra, chưa từng có chút trách nhiệm nào.”

“Con đến là để nói những lời này sao?” Trịnh An Đồng thều thào nói.

“Đương nhiên không phải.” Tân Cam nhìn hàng cây xa xa ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ nhếch lên: “Tôi đến là để nhận thua, ông lấy mạng sống ra đánh cược, tôi không đủ dũng khí, đấu không lại.”

“Trịnh An Đồng.” Giọng cô trầm xuống: “Ông trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ chia tay với anh ấy.”

“Con cứ nói.” Ông ta im lặng, chăm chú quay sang nhìn cô, Tân Cam lúng túng hồi lâu không thể mở lời. Rất lâu, rất lâu sau, cốc nước sôi cũng đã nguội lạnh rồi, cô mới nghe thấy tiếng nói của chính mình, khàn và nhỏ nhẹ thường: “Tôi.. không bằng Cố Trầm Trầm ở điểm nào? Tại sao ông thà làm anh ấy đau khổ, chứ không đón nhận tôi? Tôi biết trong mắt ông, anh ấy rất hoàn mỹ, tôi không cân xứng, nhưng, tôi thực sự.. kém đến thế sao? Ngay cả Cố Trầm Trầm cũng không hơn được sao?”

Rõ ràng là tiết trời giữa trưa rất đẹp, khung cửa sổ sáng sủa sẽ thông thoáng, nhưng ánh

mặt trời lại không hề chiếu vào trong phòng. Hai người ở đầu giường và trên sofa đều rơi vào nỗi buồn mơ hồ.

Yên lặng.

Trịnh An Đồng nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nói nên lời: “Tân Cam.” Ông ta nói một cách khó khăn: “Trịnh Phiến Nhiên là tương lai của Trịnh gia, là tâm huyết cả đời của ta, từ nhỏ đến lớn, cái gì nó đạt được cũng đều là tốt nhất, ta không đồng ý để cuộc đời nó có bất kỳ khiếm khuyết nào, con... không phù hợp với nó.”

“Đừng né tránh câu hỏi của tôi, ông trả lời được tôi mới rời xa anh ấy.” Tân Cam truy hỏi.

Nét mặt Trịnh An Đồng lộ rõ vẻ chần chừ khó xử. Tân Cam nhìn ông ta không chớp mắt. Trịnh An Đồng chậm rãi, cân nhắc từng từ từng chữ: “Chủ nhân tương lai của Trịnh gia, không thể có người xuất thân như con.”

Tân Cam im lặng, mặt biến sắc: “... Tôi hiểu rồi.” Rất lâu sau, cô mỉm cười, run run nói: “Ông nói rất đúng, tôi cực kỳ hiểu rõ đối với một người, xuất thân... quan trọng đến mức nào. Tôi sẽ rời xa anh ấy. Cố gắng tình duyên, chúc ông sống lâu trăm tuổi.”

“Tiểu Tân!” Khi cô đã bước ra tới cửa, Trịnh An Đồng bỗng nhiên gọi cô lại: “Nếu đã đồng ý rồi thì không cần phải hối hận nữa, con rời xa nó sẽ tốt hơn cho con, và cũng là tốt cho nó. Lần này

nếu con còn quay lại, ta sẽ không nương tay với con đâu.”

Tân Cam dừng bước, nhưng không quay lại: “Hà tất phải làm ra vẻ tình sâu nghĩa nặng buồn nôn thế Trịnh An Đồng, ông đã xấu xa còn muốn mang những thói quen xấu lập đền thờ, hãy mang theo nó vào quan tài ấy.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Trịnh An Đồng đưa tay với cốc nước uống thuốc rồi nằm xuống, rất lâu sau mới hiểu ra được một số chuyện.

Không thể không thừa nhận, đứa trẻ này có những điểm rất giống ông. Cũng có thể vì thế mà từng ấy năm, mỗi lần ra tay với cô là mỗi lần ông ta đấu tranh với lương tâm của mình, rồi đều không làm được. Nhưng giờ thì ông ta không thể trì hoãn được nữa, ông ta không còn thời gian nữa rồi.

Trịnh An Đồng đau đầu, nhìn những ống truyền dịch cứng nhắc, lạnh lẽo, chỉ còn bầu trời u ám bên ngoài cửa sổ.

“Tân Cam!” Giọng nói ấy thật ấm áp, Tân Cam có chút ngẩn ngơ. “Là anh à?” Cô giật mình: “Sao anh vẫn chưa đi?”

Thôi Thuần Thần đưa cô tách cà phê nóng: “Anh đang đợi em.” Anh ấy nói với nụ cười trên môi, phẩy tay trượt qua tai cô, bỗng chốc biến ra một túi kẹo nhỏ. Tân Cam nhìn túi kẹo trước mắt, bỗng thấy sống mũi cay cay.

“Cảm động đến thế sao?” Anh ấy ngạc nhiên khi thấy khóe mắt cô đã đỏ, lại cảm thấy vô cùng hối hận, “Chẳng trách Trịnh Phiên Nhiên đã mua hết những loại kẹo trái cây trên khắp thế giới về!”

Tân Cam bóc kẹo, ngậm trong miệng, hỏi với vẻ trầm ngâm: “Anh đã từng ăn thử loại kẹo hình ngôi sao chưa, lấp lánh nhiều màu sắc, rất đẹp, rất thơm, rất ngon.”

“Anh sẽ vì em mà cố tìm bằng được” Anh ấy nhẹ nhàng nói: “Tân Cam, hãy rời xa Trịnh Phiên Nhiên đi, nếu không em sẽ bị tổn thương.”

Đầu lưỡi Tân Cam ngọt ngọt, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, ngoảnh mặt cười với anh rồi hỏi: “Thôi Thuần Thần, Trịnh An Đồng tìm họ Thôi nhà anh hợp tác làm ăn phải không?”

Thôi Thuần Thần có chút sững sờ: “Là ông ta đã nói với em?”

Tân Cam lắc đầu: “Hạng mục lớn như vậy, chỉ dựa vào Trịnh thị sẽ không chắc tiếp tục được, để kéo được Tổng thị xuống, ông ấy nhất định sẽ đi tìm một đồng minh có tiềm lực mạnh.” Cô cười lạnh lùng: “Tuy em không biết chính xác bên trong dùng cách gì, nhưng chắc chắn lợi ích của Thôi gia là không thể thiếu, vậy tại sao anh lại không cùng họ hợp tác chứ? Chỉ cần Tổng thị thật sự bị hạng mục đó buộc chặt, thì coi như em cũng phải đồng ý vì Tổng gia mà xin Trịnh An Đồng tha thứ, lúc đó đối với anh không phải càng có lợi hay sao?”

Thôi Thuần Thần ôn hòa nói: “Tân Cam, không phải người đàn ông nào cũng giống Trịnh Phiên Nhiên, đành lòng để em phải chịu oan ức. Chỉ ít anh cũng không đồng ý.”

Bởi vì thích, rất thích, nên Thôi Thuần Thần dốc hết sức mình để cô được vui vẻ, thoải mái. Anh ấy chưa từng yêu ai, nhưng cũng hiểu tình yêu là những gì thiêng liêng đẹp đẽ nhất, đã thích cô như vậy thì phải bảo vệ cô, để cô không chịu bất kỳ tổn thương nào.

“Tân Cam, em muốn thử ở bên anh không? Dù là một khoảng thời gian thôi cũng được, anh sẽ cho em biết quá khứ của em nhỏ hẹp thế nào, nếu những người đang yêu trên thế giới này đều giống anh ta, thì chỉ có thể mang lại cho em sự dằn vặt, dày vò.” Khi anh ấy nói tiếng Anh, giọng điệu càng bình tĩnh, tự nhiên hơn, Tân Cam ra về ngưỡng mộ nhưng cô chỉ biết thở dài lắc đầu: “Không.”

“Ngay cả thử một lần cũng không đồng ý sao?” Thôi Thuần Thần như người bị lạc, truy hỏi không ngừng.

“... Em không có cảm giác với anh.” Tân Cam đành nói sự thật.

“Hả?” Thôi Thuần Thần nhú mày, bất ngờ đưa tay ra sau gáy cô, ghì chặt, cúi xuống hôn cô

một cách gấp gáp, Tân Cam ngây ra, khóe mắt giật giật, liếc thấy trong chiếc xe Bentley màu trắng vừa chạy qua, cửa kính ở ghế sau mở hé, ánh nhìn sắc như dao chớp lướt qua.

6. Chương 06

Thôi Thuần Thần cuối cùng cũng hỗn hển kết thúc nụ hôn này, tha thiết nhìn cô, hỏi: Quả thật một chút cảm xúc cũng không có?”

Tân Cam nhẹ nhàng lau bờ môi, nhìn theo chiếc Bentley màu trắng xa dần, tâm trạng phức tạp, từ từ mỉm cười: “Bây giờ... có chút cảm xúc rồi.”

Chú Trần đợi trước cửa nhà, cuối cùng cũng đợi được cô trở về, thận trọng chặn cô lại: “Thiếu gia đang nghỉ ngơi, tạm thời cô đừng làm phiền cậu ấy.”

Tân Cam hiểu được thành ý của chú Trần, cô đi vào bếp, cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, nghĩ chắc anh cũng vậy

Thật ra Tân Cam nấu ăn rất ngon. Lúc còn ở Tống gia, những người giúp việc luôn phải nhìn sắc mặt của chủ mà sống, không ai chăm sóc cô, trừ những lúc Tống Nghiệp Hằng về ăn cơm, cô dường như lúc nào cũng bị đối, có lúc đối đến hoa cả mắt, phải tự đi kiếm cái ăn, cô cứ thế mà lớn lên, cuối cùng cô cũng học được cách nấu ăn.

Nhưng ở với Trịnh Phiền Nhiên, cô không phải vào bếp. Nhớ có một lần, không biết vì mâu thuẫn gì mà hai người cãi nhau ở chuồng ngựa, cô tức giận, quất một roi vào đít ngựa, đó là con ngựa mới được mua về chưa thuần hóa, ngay lập tức nó lồng lên, cô vội vã đứng sang bên cạnh, anh vội vàng ghìim dây cương, thật không dễ gì để khống chế con ngựa, hai tay anh bị cọ xát đến chảy cả máu, chân phải cũng bị trật sưng rất to, sau khi trở về, anh không nói với cô câu nào, cũng không ăn cơm. Nửa đêm cô xuống nhà, dùng gỗ thông để đun canh Tổ Cao, sáng sớm lại tỉ mỉ bóc gần nửa chậu cải tâm non từ rổ rau xanh, đun thật nhỏ lửa, xới một bát cơm nóng hổi từ chiếc nồi gang, tự tay bưng đến trước mặt anh, anh đã nhịn đói cả buổi, nên ăn hết sạch. Sau này nhiều lần anh cũng có gợi ý, nhưng cô cứ giả vờ không hiểu, không còn vì anh mà vào bếp nữa.

Chiếc vung nổi bị nước sôi làm lay động, phát ra những tiếng “ùng ục” dứt quãng, Tân Cam giật mình định thần lại, cho mì vào nồi, sau khi đảo qua thì vớt ra xả ba lần nước lạnh, rồi tắt bếp. Phòng bếp sáng choang và yên tĩnh, tiết trời sấm tối ấm áp và yên bình. Những cử hành được phi thơm trộn lẫn vào mì, mùi vị hấp dẫn bay lên, cô biết anh đang ở trên lầu đợi cô. Chú Trần chắc hẳn hôm nay nhất định sẽ không bình yên rồi.

Giá như thời gian dừng lại ở chính thời khắc này thì cô sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng đáng tiếc, đối với Tân Cam, sự bình yên không bao giờ là đủ, sao có thể nhắc đến thứ hạnh phúc xa vời này.

Trong phòng ngủ trên lầu, người thanh niên trẻ lặng lẽ đứng bên cửa sổ rộng mở, hướng tầm nhìn ra phía xa xa, ngắm nhìn màu xanh của bầu trời phản chiếu xuống mặt hồ.

Hình bóng đó rất rắn rỏi, kiên cường. Tân Cam bước vào, trong lòng chất chứa nhiều tâm sự, “Lại ăn chút gì đi!” Cô bày bát đĩa xuống bàn.

Trịnh Phiên Nhiên không quay đầu lại, bình tĩnh hỏi: “Không có gì để giải thích à?”

“Anh chịu nghe em giải thích sao?” Cô ngồi xuống, ăn từng miếng mì: “Có người thích em không phải là rất tốt sao? Anh có thể yên tâm lấy Cổ Trầm Trầm mà không phải do dự, lo lắng, cũng là an ủi Trịnh An Đồng mỉm cười nơi chín suối, dù sao anh cũng đã dự định làm như vậy rồi, đúng không?”

Mì rất ngon, cô uống một nửa cốc nước, rồi lại từ từ ăn, cô đã ăn no đến nỗi không thể ăn thêm được nữa, anh vẫn không nói gì, trong lòng cô càng trống rỗng. Cô không chịu nổi nữa, bước đến đằng sau nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, cô rơi lệ, nói không nên lời.

Trịnh Phiên Nhiên nắm bàn tay lạnh ngắt của cô, anh xoay người cô lại, ngoài trời mây đen kịt, màn đêm trong mắt anh lúc này lại có sức hấp dẫn hơn cả hừng đông.

“Có phải vì từ trước đến nay anh không bao giờ nhắc đến nên em mới nghĩ chỉ có mình em chịu

sự đau khổ dày vò không?” Anh nâng cằm cô lên, vuốt nhẹ làn môi cô: “Tân Cam, cuộc sống này đối với anh cũng không dễ dàng gì.”

“Em biết!” Cô nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Những năm trở lại đây, cuộc sống của hai chúng ta thật không dễ dàng gì. Trước đây khi còn nhỏ, em luôn mơ tới một ngày anh vì em mà từ bỏ tất cả. Đã qua bao nhiêu năm rồi, em càng ngày càng hiểu anh hơn, ngày càng... yêu anh hơn. Em và anh tình nghĩa sâu nặng, nhưng anh không thể nhìn ông ấy chết, càng không thể là chết vì anh.”

Cô không hề ngại nói ra điều đó, ánh mắt anh sáng rực, nhưng khi nhìn nước mắt cô lăn dài trên má, anh lại không thể làm gì.

Tân Cam khóc lóc thảm thiết, nước mắt đầm đìa làm tóc bết lại trên khuôn mặt cô, lạnh ngắt, cô xoa nhẹ lên gáy anh: “Phiên Nhiên!” Cô run rẩy, đau khổ nói: “Em không thể xem ông ấy như kẻ thù nhưng em sẽ phải xem ông ấy là gì đây? Em vì anh... anh không nỡ nhìn ông ấy chết, nhưng ông ấy chết cũng không chịu tán thành, buông tha cho em, vậy nên... em đồng ý để anh đi. Em không độc ác được như ông ấy, em thua rồi, em tác thành cho anh.”

Trái tim như bị bóp nghẹn, nước mắt cô nhoe đi. Trịnh Phiên Nhiên không có chút biểu cảm gì. Cô và anh hơn mười năm gắn bó thân thiết, Trịnh Phiên Nhiên là người hoàn hảo, kiêu ngạo, phóng túng, lạnh lùng, nhưng cũng rất nhiệt tình, rất nham hiểm, lúc nào cũng có vẻ mặt tươi tỉnh, có thể lực, thậm chí còn có lúc suy nghĩ như trẻ con và rất ấm áp, nhưng cô chưa từng nhìn thấy anh đau lòng.

Anh dứt khoát đẩy tay cô ra

“Em thật vĩ đại.” Trịnh Phiên Nhiên cười phẫn nộ, anh hít một hơi thật sâu, cố kìm nén cơn tức giận, giờ tay thành nắm đấm thật chặt.

“Anh đau lòng, anh nặng tình, anh không muốn nhìn ông ấy chết. Vậy hãy nói cho anh biết, vì sao anh lại buồn chứ? Tại sao anh còn giương mắt lên nhìn ông ấy tức chết? Đúng thế, anh đã phải chịu đựng những điều đó, hai ngày hôm nay lương tâm anh đã bị dày vò, có thể em cho rằng, anh không vì em, em oan ức tử thân, anh nợ em, anh thừa nhận! Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ chia tay với em, Tân Cam, em biết rất rõ mà, anh không thể sống thiếu em.”

Tùng lời nói dứt khoát và kiên định.

“Nhưng em đã hứa với ông ấy rồi. Em đã hứa với ông ấy là sẽ rời xa anh”

Anh chỉ cười lạnh lùng.

“Em không thể nhìn anh cưới Cổ Trầm Trầm, khi em còn yêu anh thì Trịnh Phiên Nhiên của em sẽ chết.” Cuối cùng cô cũng nói ra được những lời phải nói, dù nó làm cô đau: “Những giao ước ban đầu giữa hai ta, anh đều đã đáp ứng cho em, em không còn đòi hỏi gì hơn nữa. Em cũng biết em không xứng đáng với anh,

dù không có sự phản đối của Trịnh An Đồng, người anh lấy cũng không phải là em... Em không có cách nào để thay đổi nó, muốn sống tiếp chỉ còn cách rời xa anh.” Trịnh Phiên Nhiên nắm lấy tay cô, cô lùi về phía sau, cầu xin anh hãy để cho cô sống cuộc sống không có anh, cô thấp giọng nhẹ nhàng nói: “Cầu xin anh hãy để cho em thử dù chỉ một lần.”

“Được.” Anh nói không chút do dự, cười lạnh lùng, như hàng ngàn mũi kim đâm vào trái tim cô. “Anh đồng ý, em cứ làm những gì em muốn.”

Anh buông tay cô không chút lưu luyến, Tân Cam cảm thấy hụt hẫng, vịn tay vào cửa sổ, không dám ở lại thêm giây phút nào nữa, cố lão đảo quay lưng bước ra.

“Nhớ quay về sớm nhé, anh đợi em.” Anh đứng đằng sau bình tĩnh nói, dường như đã hoàn toàn trở lại là Trịnh Phiên Nhiên trước đây.

Tân Cam đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, anh trở về bàn ngồi xuống, bưng bát mì đã nguội lạnh, và từ từ ăn hết.

Chương 5

“Cùng xuống địa ngục...có gì không tốt chứ?”Anh chậm chậm nói:”Có em ở bên,anh đâu cần quan tâm đó là nơi nào”

Ngày đầu tiên của cuộc sống mới, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm cửa sổ khách sạn khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng đánh thức người đang nằm trên chiếc giường lớn kia. Trịnh Phiên Nhiên là người có yêu cầu chất lượng giấc ngủ rất cao, nên rèm trong phòng ngủ lớp trong lớp ngoài, đến một tia nắng cũng không thể lọt vào, đã lâu lắm rồi Tân Cam không được thức dậy trong ánh ban mai như thế này.

Cô nhắc mình ngồi dậy, gọi đồ ăn sáng, sáng khoái bước xuống giường đi rửa mặt. Ngày đầu tiên rời xa anh có vẻ cũng không tồi. Người phục vụ khách sạn này trông rất đẹp trai .

“Thôi Thuấn Thần, em đã không để ý đến tình cảm của anh.” Cô chau mày, khựng lại trước chiếc xe đẩy đồ ăn của anh chàng phục vụ mặt mày rạng rỡ, cô lạnh lùng nhìn anh ấy.

Thôi Thuấn Thần thấy hơi tủi thân, giơ tay mở nắp đẩy thức ăn ra: “Vừa mới sáng sớm thức dậy, lái xe một tiếng đồng hồ, lại còn xếp hàng đợi nửa tiếng nữa, một đĩa bánh bao hấp đầy thành ý như thế này, cũng không làm em có thiện cảm với anh hơn sao?”

Tân Cam nghĩ thực sự là không thể có lẽ bản tính cô quá lạnh lùng, cũng có lẽ là ảnh hưởng quá nhiều bởi một người nào đó, cô không hề cảm thấy khoảng thời gian như thế này là lãng mạn. Nếu đổi lại là người đó thì nhất định sẽ bắt đầu bếp trực tiếp đến tận nơi chế biến món bánh bao hấp. Hơi nóng của bánh bao bốc lên, cô lạnh lùng gấp chiếc bánh từ trong đĩa ra, bóng dáng đó lại phảng phất hiện lên ngay trước mắt cô. Trái tim rõ ràng đang thức tỉnh cô... Tân Cam, chúng ta đã nói với nhau rồi, đừng bao giờ nghĩ về anh ấy nữa.

Cô bỏ đi, Thôi Thuấn Thần vội vã đẩy xe theo. Phụ nữ không thể thiếu những món ăn ngon, những bộ trang phục đẹp và cả những cảnh tượng đẹp. Mấy năm nay Tân Cam nhận từ Tống thị không ít, trong túi vẫn còn giấu một chiếc thẻ tín dụng Platinum từ Tống Nghiệp Hàng, chỉ thế thôi cũng đã đủ khiến cô tràn trề sinh lực.

Gần đây mấy bà chị bán hàng hiệu trông thấy cô thì đều cười tít cả mắt. Vài ngày trước, cô vẫn tài chính riêng của cô lại gọi điện đến nói cô cần ký thêm vào một số giấy tờ liên quan đến kỳ hạn trả nợ. Lúc đó cô bị Thôi Thuấn Thần lừa đi ăn bánh ngọt, nên đưa anh đi cùng luôn. “Cô Tân, đây là tiền thuê cửa hàng năm nay, đây là danh sách đầu tư thu lợi, còn đây là phần hoa hồng đã đến lúc thanh toán, cô xem qua đi ạ.”

Cổ vẫn tài chính đặt một đồng tài liệu phủ kín mặt bàn, tay vẫn cuộn một sấp tài liệu dày không có chỗ để Thôi Thuấn Thần đứng nhìn cô chỉ ký thôi cũng đã mất hơn một giờ đồng hồ, lúc đi còn liên tục rên rỉ, than vãn. Tân Cam lạnh lùng nhìn về phía Thôi Thuấn Thần, anh ấy chau mày hồi lâu rồi hỏi: “Nếu mọi người biết em có tài sản khổng lồ như thế này, anh nhất định sẽ bị cho là tên trai bao nhỉ?”

“Chẳng lẽ bây giờ không phải như thế?” Tân Cam tỏ vẻ ngạc nhiên. Thôi Thuần Thần xoa trán. Mưa phùn bay nhẹ trong buổi hoàng hôn cuối xuân, ánh dương dần buông xuống, bầu trời thật đẹp, cảnh tượng tuyệt mỹ này chẳng khác nào một bức tranh sơn dầu, vậy mà Tân Cam không hề tỏ ra rung động.

Mấy năm nay những thứ Trịnh Phiên Nhiên cho cô cũng đủ để cô sống suốt đời trong vinh hoa phú quý. Ngay từ đầu, cô đã lấy tiền của anh rồi, nhưng không biết từ khi nào cô đã trở nên tham lam như vậy, ngay cả tiền bạc cũng không thỏa mãn cô? Sống trong gia tài trị giá hàng trăm tỷ, bên cạnh có công tử Phiên Nhiên, tuổi xuân đẹp như hoa như ngọc, cô nhớ anh vô cùng.

Thôi Thuần Thần mặc dù mới về nước chưa được bao lâu, nhưng tất cả những quán ngon trong thành phố G, anh đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhiều cửa hàng nằm trong các con hẻm hẻo lánh, càng khó tìm thì hương vị lại càng ngon, trong một thời gian ngắn Tân Cam đã đạt kỷ lục năm mươi kilogam trước nay chưa từng có.

Khi thử chiếc váy mới nhất của mùa hè năm nay, cô đã trách cứ Thôi Thuần Thần. “Thực sự bây giờ em đẹp hơn trước nhiều, trước kia chẳng phải là quá gầy sao?”

Thôi Thuần Thần không tỏ ra áy náy, trái lại còn rất ga lăng. Cô bán hàng đứng bên cạnh cũng gật đầu hòa theo: “Chiếc váy này đúng là chỉ có cô Tân mặc đẹp nhất thôi!” Cô ta tự hào nói: “Đây là đồ kỷ niệm rất nổi tiếng, chỉ sản xuất có hai màu đen và trắng, người quản lý của chúng tôi đã phải tốn không biết bao công sức mới mang từ Paris về đây được, cả châu Á chỉ có mỗi cửa hàng Kỳ Hạm của chúng tôi có một chiếc này thôi.”

Thôi Thuần Thần mỉm cười, rút thẻ tín dụng ra: “Như vậy là không mua không được rồi.” Cô bán hàng cười tí mắt cầm lấy thẻ.

“Đợi chút.”

Tân Cam gọi cô ta lấy lại thẻ của Thôi Thuần Thần, đưa thẻ của mình ra. Cô bán hàng sững sờ, Thôi Thuần Thần gật đầu nhẹ nhàng, anh ấy quay lại thì thầm với cô: “Cô nàng xinh đẹp ơi, cô cũng phải giữ thẻ diện cho tôi một chút chứ?”

Tân Cam soi gương ngắm lên ngắm xuống, cười khẩy: “Trai bao mà cũng cần tự trọng à?”

“Này!”

Thôi tiểu công tử không thể chịu nổi nữa: “Em vẫn còn thù anh vì món cơm lươn hôm nọ à?”

“Đúng rồi đấy!” Giọng của Tân Cam nhẹ nhàng như gió khiến anh ấy không nói được câu nào.

“Hả? Thật là trùng hợp!”

Một thanh âm ngọt ngào của thiếu nữ nào đó từ xa vọng lại, Tân Cam chau mày, hai mẹ con đeo mặt nạ đã đến Công tử Thôi Thuần Thần đi đến chào quý bà trát đầy hóa chất trên mặt kia. Bà Cố đáng vẻ tự nhiên sang trọng, còn Cố Trầm Trầm đến bên kệ bán hàng, nhắc chiếc váy trắng từ trong hộp ra.

Chị bán hàng cẩn thận giải thích: “Cô Cố, cái váy này cô Tân đã mua rồi ạ.”

Cố Trầm Trầm vờ như không nghe thấy, ướm chiếc váy lên hỏi ý kiến bà Cố: “Mẹ, chiếc váy này rất hợp với con phải không?”

Bà Cố đang chọn quần áo, nhẹ nhàng nói: “Trầm Trầm, đừng gây rối nữa.” Bà Cố cầm chiếc váy ưng ý đi vào phòng thay đồ và đặt tấm thẻ lên bàn.

Cố Trầm Trầm nhú mày, ném chiếc váy trên tay xuống. “Tôi muốn lấy chiếc váy này.”

“Nhưng mà...” Cô bán hàng cảm thấy khó xử nhìn Tân Cam.

Tân Cam đứng dựa vào một bên, cười mỉm. Người hiểu rõ cô như Thôi Thuần Thần đã biết là có chuyện không hay rồi.

“Cô muốn chiếc váy này chứ gì?” Tân Cam giành lại chiếc váy từ tay Cố Trầm Trầm hỏi.

Cố Trầm Trầm cười tươi: “Ngày kia mở buổi party chúc mừng chú Trịnh xuất viện.”

Cô ta vừa nói vừa lấy từ trong túi xách ra tấm thiệp mời phủ bạc: “Mặc dù trong danh sách khách quý không có tên cô, nhưng dẫu sao cô cũng là... Nếu muốn cô vẫn có thể đến!”

Tân Cam im lặng không nói gì.

“Trịnh Phiên Nhiên dạo này rất bận, không có thời gian để chuẩn bị nên bảo tôi tổ chức buổi party này.”

Nghĩ một lúc lâu, Cố Trầm Trầm mới phát huy

“Cô nói xem!”

Cô ta cười đắc thắng: “Không phải tôi có tư cách mặc chiếc váy này hơn cô sao?”

Cô ta chăm chú quan sát sắc mặt của Tân Cam. Tân Cam chỉ mỉm cười, coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô muốn chiếc váy này chứ gì? Được thôi!”

Cô vừa nói, vừa cầm một cái kéo nhỏ trên mặt bàn, cắt vài nhát, thế là chiếc váy trắng duy nhất ở châu Á biến thành rẻ rách, giơ lên ném đến trước mặt Cố Trầm Trầm, cười khiêu khích: “Tôi không cần nữa, mới... đến... lượt... cô.”

Thôi Thuần Thần từ nhỏ đã được dạy dỗ tử tế nên việc này khiến anh phải thảm vô tay trầm trở khen ngợi, anh ga lăng giúp Cố Trầm Trầm nhặt từng mảnh váy còn đang mắc trên tóc cô xuống. Chỉ thấy tiểu cô nương đó mặt mũi đỏ gay, Tân Cam nhìn chăm chăm vào mặt Cố Trầm Trầm.

Bà Cố vội vã đuổi theo con gái, thậm chí Tân Cam còn không thèm liếc lấy một cái. “Con làm sao đây! Đã bảo đừng dây vào cô ta mà còn không nghe? Khó khăn lắm mới đuổi được cô ta ra ngoài, con muốn chết à?”

Bà Cố tức giận, quở trách con gái một trận. Trầm Trầm cảm thấy vô cùng bất công: “Mẹ, con ghét cô ta. Tại sao cô ta không chết đi cho rồi!”

“Trầm Trầm!”

Bà Cố thất sắc mắng: “Mẹ không bao giờ cho phép con nói như vậy nữa!” Tay Cố Trầm Trầm nắm chặt miếng vải rách, cúi đầu khóc Tân Cam từ lúc ra khỏi cửa hàng, ngạo nghễ đi trên đường, trong lòng không khỏi đắc ý.

Thôi Thuần Thần trung thành theo sau, không nói một lời, hai người dừng lại tại một quán bar, cô bước vào chọn loại rượu mạnh nhất đang được xếp hàng dài ngay trước mặt mình. Thôi Thuần Thần lắc đầu: “Dạo này em uống thế là quá đủ rồi, bên cạnh anh mà cũng uống nhiều thế sao?”

Tân Cam đã say rồi, cầm ly rượu màu sắc huyền ảo, đôi mắt quyến rũ: “Anh ấy rất ít khi uống rượu, cũng không cho phép em uống.”

Thôi Thuần Thần nhướn mày: “Có vẻ như là anh cần phải học cách mạnh mẽ hơn.”

“Anh học không nổi đâu.”

Cô liếc nhìn, ngón tay thon dài chỉ vào cằm anh, nhẹ nhàng hất lên, hơi thở cô thoang thoang hương hoa lan: “Trịnh Phiên Nhiên là kẻ bi ối đê tiện, cả đời anh cũng không học được đâu.”

“Em vì một kẻ bi ối đê tiện mà đau khổ như thế này sao?”

“Chắc anh đã từng nghe nói về chuyện của em.” Tân Cam chán nản uống thêm một hớp: “Trịnh Phiên Nhiên vừa bi ối vừa đê tiện, nhiều năm như thế nhưng anh ấy lại là người đối với em tốt nhất.”

Mặc dù cũng là người khiến cô bị tổn thương nhiều nhất. Dưới ánh đèn huyền ảo dịu dàng, Thôi Thuần Thần muốn bày tỏ tình cảm của mình nhưng lại cảm thấy có chút e dè. Anh với ly rượu uống một hớp, thở dài cay đắng: “Là anh đã đến quá trễ rồi!”

Tân Cam gồng đầu lên cánh tay của mình, nhìn anh cười: “Thôi Thuần Thần, dừng lại ở đây thôi. Anh xem, mấy hôm nay em thực sự đã cố gắng thử yêu anh, nhưng em không thể làm được.”

Một lần nữa em cố gắng yêu anh, nhưng không thể. Muốn quên đi mọi thứ, nhưng người đó không lúc nào không hiện hữu trong trái tim cô.

Trở lại khách sạn đã là ngày thứ hai, cánh cửa mở ra, trên giường lớn màu trắng trải đầy Black Rosevil, cảnh tượng đó đập thẳng vào mắt cô. Giữa giường đặt một chiếc hộp quen quen, mở nó ra, quả nhiên đúng là chiếc váy màu trắng giống hệt chiếc váy hôm qua bị cắt nát. Tân Cam thở dài, cổ họng trở nên ứ nghẹn.

Cô run run gọi điện cho anh, anh im lặng, cô cũng không nói gì. Rõ ràng là một ngày đầy nắng, nhưng một giường đầy hoa hồng đen và sự trầm mặc tĩnh lặng như kéo cuộc đời Tân Cam vào một màu đen vô tận.

Trịnh Phiên Hoài chưa bao giờ thấy anh trai mình như thế này, chỉ giữ chiếc điện thoại lặng im, dường như không có chút biểu cảm, đáng vẻ lạnh lùng như thể núi Thái Sơn có sụp xuống ngay trước mắt thì khuôn mặt đó vẫn không hề biến sắc.

Phiên Hoài lập tức đoán được ai đang ở đầu dây bên kia. “Anh ơi, uống nước đi.”

Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh trai: “Chị Tân vẫn khỏe chứ?”

Trịnh Phiên Nhiên đặt cốc nước sang một bên: “Cô ấy là ai chứ, tại sao biết thiết thòi mà vẫn cam chịu?”

Trịnh Phiên Hoài im lặng, nhẹ nhàng nói: “Chị ấy luôn chịu thiết thòi như vậy, có thể chị ấy cảm thấy như thế sẽ tốt hơn thì sao?”

Trong nhà không bật đèn, Trịnh Phiên Nhiên ngồi trên sofa, cúi đầu cầm chiếc điện thoại, không nhìn rõ được sắc mặt của anh. Phiên Hoài nghe anh trai thờ dài, cậu nghĩ tâm trạng anh bây giờ thật sự đang rất rối bời.

“Anh yêu chị Tân Cam đúng không?”

Đắn đo hồi lâu cậu mới hỏi: “Tại sao giữa cha và chị ấy, anh lại luôn đối xử bất công với chị ấy?”

Trịnh Phiên Nhiên không ngừng ấn di động cho màn hình sáng lên, anh cúi đầu, bỗng nhiên quay sang hỏi Phiên Hoài: “Thế em có muốn nhìn thấy một kết cục khác không?”

Phiên Hoài u sầu suy sụp, lắc đầu: “Em biết tình trạng của cha rất nghiêm trọng, đương nhiên là không muốn ông xảy ra mệnh hệ gì... Vâng, thật khó khăn để lựa chọn, với em mà còn khó khăn như thế thì anh nhất định là càng tệ hơn.”

“Phiên Hoài, anh đã lựa chọn thì tuyệt đối không gì có thể làm khó anh.”

Mặt Trịnh Phiên Nhiên không chút biểu cảm, chậm chậm nói. Đừng nhắc đến những chuyện khó xử như thế nữa, Phiên Hoài rút cuộc vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện. Sự thiết thòi đó có thể nhìn thấy, có thể hiểu được, còn tốt hơn những điều khó nói. Mà những điều khó nói, lại tốt hơn nhiều việc không biết lựa chọn như thế nào.

Cả cuộc đời Trịnh An Đồng ngoài nghe theo gia đình họ Trịnh thì tâm huyết cả đời của ông ta chính là chăm sóc anh. Từ nhỏ đến lớn, các chi phí ăn uống và các khoản chi tiêu khác đều vượt xa những quy tắc nhà họ Trịnh, anh được nuôi dạy tử tế, đừng nói đến việc kế thừa sự nghiệp của gia tộc, mà ngay cả việc thao túng một vương quốc cũng đã đủ rồi. Giờ đây ai cũng hết lời khen ngợi Trịnh Phiên Nhiên bắt đầu khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, làm chấn động cả phố Wall, còn quá trẻ đã kiếm được số của cải mà mấy trăm nhà như họ Trịnh cũng không sánh bằng.

Nhưng rất ít người nghĩ được rằng, đúng là anh không lấy một xu nào từ nhà họ Trịnh để lập nghiệp, nhưng người phong thái như anh, đầy tài năng như anh, là do Trịnh An Đồng đúc kết từ những điều tốt đẹp nhất của cả gia tộc họ Trịnh và toàn bộ tâm huyết của Trịnh An Đồng tạo nên.

Vậy nên, một bên là Trịnh An Đồng, một bên là cô... Trịnh Phiên Nhiên mỗi lần nhần nhin lại không ngừng nghĩ về Trịnh An Đồng, nhắc nhở bản thân phải tiếp tục nhẫn nại, nhưng dường như anh chưa bao giờ thật sự nghĩ về điều mà cô phải chịu đựng. Đang chờ ông chú xuất viện, dưới sự bất bình và hoài nghi ngày thơ của Phiên Hoài, anh bất chợt nghĩ ra một vấn đề: Rốt cuộc người con gái tên Tân Cam này, dựa vào cái gì mà khiến Trịnh Phiên Nhiên anh phải đau khổ mười năm, không cách nào lựa chọn mỗi khi đối mặt với

chú? Điện thoại vẫn nhấp nháy sáng, anh đang ngồi thần thờ, Phiên Hoài cảm thấy trong góc khuất ấy, ánh đèn đường như âm đậm, u tối hơn.

Cậu nhẹ nhàng gọi: “Anh ơi!” Sao?” “Anh không thể lựa chọn, nên muốn cùng chị ấy chịu đau khổ sao?”

Phiên Hoài không thể hiểu nổi, đã yêu chị ấy, đã vì chị ấy mà trắc trở, mà chỉ có một con đường, đó là để chị ấy ra đi. Tại sao mỗi người không bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu một cuộc sống mới?

Cánh cửa phòng bệnh bật mở, Trịnh An Đồng cùng bác sĩ đi ra, Trịnh Phiên Nhiên tắt điện thoại, đứng dậy đi về phía họ. “Anh không thể bỏ rơi bản thân, nên không thể từ bỏ cô ấy.”

Đi bên cạnh Phiên Hoài, anh nói. Bởi vì cô là người anh cần, bởi vì thế giới này chỉ có cô mới xứng ở bên anh, và bởi vì cô là Tân Cam, là một phần của Trịnh Phiên Nhiên, anh đối xử với cô như đối xử với chính mình.

Chẳng dựa vào cái gì, cũng không thể từ bỏ, cũng chưa bao giờ tự hỏi bản thân mình làm điều này vì lý do gì. Tân Cam không thích màu trắng, nên trong tủ quần áo hầu như không có trang phục nào như vậy, chiếc váy màu trắng sang trọng như thế này, nếu như không phải tâm trạng cô đang đau đớn rồi bởi, thì cô cũng không cần để mắt đến.

Màu sắc quá thuần khiết, khuôn mặt càng thêm nhợt nhạt, Tân Cam quét thêm lớp mỏng phấn má hồng, thoa son bóng đỏ, màu đỏ đậm của đôi môi và màu đen của tóc đã xóa tan màu trắng nhợt nhạt, cách trang điểm thế này mới khiến cô an tâm hơn một chút. Cô xuất hiện tuyệt đẹp với chiếc váy trắng, môi đỏ mọng, cùng mái tóc đen tuyền, không khỏi khiến cánh phóng viên trước cửa hội trường phải trầm trồ.

“Chính là cô ấy”, tiếng hô trong đám đông, đèn flash nhấp liên tục, ánh sáng nối tiếp nhau làm lóa cả mắt.

Tân Cam bước đi trong ánh sáng chớp nháy liên tục, cô nhắm mắt chậm chậm đi về phía trước. “Hôm nay cô cũng đến dự à? Là ai mời cô thế? Ông Trịnh hay là Cố tiểu thư?”

“Nghe nói ông Trịnh Phiên Nhiên sắp đính hôn với Cố tiểu thư, là sự thật ư?”

“Cô Tân Cam hãy nhìn chúng tôi!”

“Cô Tân...”

7. Chương 07

Đường phía trước đã chật cứng cánh phóng viên, cô đang ngẩng đầu nhìn, bất ngờ bị ai đó cầm tay lôi đi, chỉ nghe trong đám phóng viên nói có trò để xem rồi, sau đó những tiếng “tách, tách” mỗi lúc một dữ dội hơn, cánh tay lôi cô đi bỗng dừng giờ lên che mắt cô lại, cô nằm gọn trong lòng người đó.

“Em thực sự đã đến rồi.”

Cô nghe thấy hơi thở của anh ấy, ngay trên đầu cô, trong lúc ớn ào nhưng vẫn có thể nhận ra một cách rõ ràng.

“Tân Cam, tại sao em lại cố chấp thế?”

Tân Cam đẩy nhẹ anh ra, Thôi Thuấn Thần không biết phải làm sao, đành đi theo sau, chặn các tay săn ảnh càng lúc càng đông.

Đội an ninh trong hội trường đứng dàn ra mở đường, Thôi Thuấn Thần bảo vệ Tân Cam vội vã đi qua dòng người. Đúng vào lúc này, những tiếng hô lại một lần nữa như thủy triều ào ào dâng lên, đèn flash nhấp không ngừng, ngay cả trong đêm cũng chiếu sáng cả một vùng.

Chính là Trịnh Phiên Nhiên, bộ y phục màu đen toát lên vẻ lạnh lùng, áo sơ mi trắng, cổ và tay áo đều được thêu bằng chỉ vàng vô cùng sang trọng, từ trên cầu thang đi xuống, mỗi bước đi đều điềm tĩnh, và mỗi ánh mắt chỉ có cô.

Tân Cam dừng lại, đứng từ xa nhìn anh, gió thổi làm tóc cô tung bay, lúc này đôi mắt cô sáng như những vì sao trên trời. Thôi Thuần Thần đứng đằng sau, nhẹ nhàng nói mang theo nỗi tuyệt vọng: “Tân Cam... Đừng qua đó.”

Trịnh Phiên Nhiên đứng lại, trong sự chú ý của hàng trăm quan khách, anh bình thần hướng về phía cô. Đám đông chen chúc đổ dồn tới. Cô bước về phía trước, Thôi Thuần Thần kéo lại. Tân Cam quay lại trừng anh ấy, Thuần Thần chau mày lắc đầu: “Đừng đi! Hẳn chính là ngọn nguồn của tất cả những đau khổ, em sẽ lại chìm đắm vào đau khổ mà thôi... Tân Cam, hãy bình tĩnh, nhìn lại con tim mình đi!”

“Thôi Thuần Thần, đừng ngốc nữa...”

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Trái tim này từ lâu đã bị chó tha mất rồi.”

Nói xong cô đi thẳng về phía người đàn ông đó. Cô với bộ váy trắng lấp lánh trong gió đêm bước lại gần, Trịnh Phiên Nhiên với khuôn mặt lạnh lùng nhẹ đưa tay ra, trong khoảnh khắc chạm vào đầu ngón tay lạnh giá đó, một bức ảnh đã được chụp lại, nhưng kể từ đó trở đi không ai nhìn thấy bức ảnh này nữa.

Những bức ảnh, những cuộn băng ghi lại đêm hôm đó nhiều không đếm xuể, duy nhất có một cảnh, bất luận là báo chí hay truyền hình đều không ghi lại được. Ai đó đã bí mật mua lại, sau khi âm thầm rửa cuộn phim, đã cất giữ nó trong két sắt quan trọng nhất của Trịnh Phiên Nhiên. Sau nhiều năm, nhiều người đầu tóc đã bạc trắng, Tất nhiên điều đã bị lãng quên, nhưng cuộc sông của chàng trai trẻ khó có được một lần ướm nơi đáy mắt sâu thẳm ấy, mãi mãi sáng hình bóng hồng nhan tri kỷ mang trên mình chiếc váy trắng và mái tóc đen tuyền. Trên xe trở về nhà, cô ôm lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng vuốt ve người con gái bên mình.

“Em muốn uống rượu.”

Cô đột nhiên ngồi dậy, nâng nắp đậy mở một chai rượu vang, cũng không đợi tỉnh rượu, lại hăm hở uống tiếp. Trịnh Phiên Nhiên chau mày ngăn cô lại, vạt áo sơ mi trắng loang một vệt đỏ.

“Diên à!”

Anh lạnh lùng quát, giằng lấy chai rượu. Tân Cam ngồi trên đùi anh, mặt đối mặt, nụ cười đầy mê hoặc, nâng mặt anh lên, đôi môi mọng đỏ đầy hương rượu, mơn trớn lướt nhẹ từ trán xuống dưới đáy khêu gợi, cô hôn anh. Cảm giác rạo rực đó khiến yết hầu anh lên xuống, anh cố bình tĩnh kiềm chế bản thân: “Em có chắc là muốn làm ngay trên xe không?”

Tân Cam cười, cắn vào cằm anh. Anh thở dài tỏ vẻ đau đớn, nhưng không giận dữ, anh cười, đôi mắt lim dim nhìn cô càng lúc càng lẳng lơ. Cô cắn nhẹ đôi môi ấy, lại mơn trớn từ dải tai lan ra cổ, từ từ, nhẹ nhàng. Trịnh Phiên Nhiên ngửa cổ hít một hơi thật sâu, ôm cô thật chặt. Cô ôm khuôn mặt anh hôn tới tấp. Trịnh Phiên Nhiên bị kích thích, muốn đổi vai trò, lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng bên tai: “Trịnh Phiên Nhiên?”

“Em nói đi.”

Giọng anh run run, bàn tay mân mê theo sống lưng cô xuống dưới. “Cho anh trái tim chân thành này, anh có muốn ăn không?”

Câu hỏi tưởng như băng quơ, nhưng cô vẫn nở nụ cười đầy ngọt ngào đợi một câu trả lời, Trịnh Phiên Nhiên trong lúc ý loạn tình mê, mở mắt ra, vẻ ngạc nhiên và những cảm xúc khác đan xen nhau, anh gật gật đầu.

Tân Cam cười, đắm mình trong vòng tay anh, cô chỉ cần không khí tuyệt vời này trong xe, tưởng chừng như thời gian không còn tồn tại nữa. Miệng Trịnh Phiên Nhiên co rúm lại, mặt biến sắc, đẩy cô sang một bên, kéo cửa kính cổ hít khí trời. Tân Cam loạng choạng dựa vào ghế cười tủm tỉm nhìn bộ mặt giận dữ của anh.

Giữa hai người, nên như thế này mới đúng.

Yêu những gì đã qua, cô chỉ là tự tìm đến phiền não mà thôi.

Buổi party ăn mừng Trịnh An Đồng xuất viện đã lộn xộn như vậy, không biết Trịnh Phiên Nhiên sau chuyện này làm thế nào yên được đây, làm sao để Trịnh An Đồng không phải nhập viện lần nữa, và làm sao để Cố

Trầm Trầm không nổi cơn điên?! Tân Cam đã cố gắng tự nhủ với bản thân không suy nghĩ về những việc đó nữa, tương lai cô cũng không biết phải đi đâu về đâu, chỉ biết trước mắt cô thật sự phải rời bỏ Trịnh Phiên Nhiên, nhưng quá khó khăn, cô không thể làm nổi.

Tháng năm vừa rồi, Tân Thần về nước, Tân Thần là đứa con duy nhất của cậu Tân Cam, ông là một phóng viên, nhiều năm trước đã hy sinh khi làm nhiệm vụ, vợ ông tái hôn với một người yêu thời đại học, kể từ lúc đó Tân Thần bỏ đi, một mình ở nước ngoài vừa học vừa làm, ngay cả những kỳ nghỉ hè và đông cũng không muốn quay về.

Trịnh Phiên Nhiên nghe nói Tiểu Tân Thần về nước, hiếm khi nhiều lời như thế hỏi một câu: “Em thông báo cho mẹ em chưa?”

Tân Cam lắc đầu: “Vì thế em mới sắp xếp cho nó ở tạm đây vài ngày, không có vấn đề gì chứ?”

Cô ngáp ngừng, Trịnh Phiên Nhiên vắt chân ngồi trên sofa, ngẩng lên nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, hỏi: “Có thể có vấn đề gì ư?”

Tân Cam như giáo huấn Trịnh Phiên Nhiên: “Nó trước kia luôn thích cãi nhau với anh, bây giờ anh... nhưng nhìn nó một chút đi...”

Đúng lúc này chú Trần đi tới, cung kính đặt cốc trà trước mặt Trịnh Phiên Nhiên, ông quay sang nhìn Tân Cam, không nói lời nào, nhưng vẻ mặt như muốn nói với cô rằng: “Tân Cam, cô tỏ thái độ hơi quá rồi đây.” Tân Cam biết mình sai, im lặng không nói gì nữa. Trịnh Phiên Nhiên cầm cốc trà lên giữa chừng, thanh tao ngậy người ra, nheo nheo mắt quan sát hai người, mặt đầy sát khí. Đột nhiên chú Trần ho nhẹ một tiếng rồi bước ra ngoài, điềm nhiên như không có chuyện gì, Tân Cam huyết sáo rồi cũng đi thẳng ra ngoài.

Chuyến bay của Tân Thần còn hai mươi phút nữa mới hạ cánh, trong lúc đang suy nghĩ tìm chỗ nào đó tiêu khiển, tự dưng lại có kẻ đến gõ cửa.

Tân Cam thở dài một tiếng hỏi cô ta: Cô Trầm Trầm, cả ngày từ sáng đến tối cô ngoài rồi hơi tự rước lấy nhục nhã ra thì không còn việc gì khác để làm nữa à?”

“Người có thân phận không trong sáng như cô, cả đời cũng không lấy được ai, tất nhiên không thể tưởng tượng được khi chuẩn bị kết hôn phải làm nhiều việc như thế nào, bận rộn quá đi mất” Lâu lắm rồi mới bị cao thủ vượt mặt, xem như khẩu khí của Cố Trầm Trầm đã có chút tiến bộ, Tân Cam gật đầu khen ngợi: “Vậy cô bận rộn đi, chúc kết hôn vui vẻ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên cau lại, thần sắc Cố Trầm Trầm lúc này như thể đang ở nhà nhìn nhện bố cô ta vậy. Tân Cam bị cô ta chặn lại, đột nhiên tỏ ra yếu đuối nhìn Trầm Trầm.

Cố Trầm Trầm cười lạnh lùng.

“Nói cho cô biết, tôi cũng khó chịu mỗi lần nhìn thấy cái mặt này lắm rồi... nhưng cũng quen rồi. Tôi nhất định sẽ kết hôn với Trịnh Phiên Nhiên, cô cứ ở đây không chịu đi, như vậy cả đời này tôi và cô sẽ phải sống với nhau rồi, vì vậy tôi cố buộc bản thân phải quen dần từ bây giờ.” Lời của cô ta khiến trái tim Tân Cam như thắt lại.

Cố Trầm Trầm vô cùng đắc ý, đây là lần đầu tiên cô ta không bại dưới tay Tân Cam. Nhưng đang trong cảm giác chiến thắng, lại có bàn tay ai đó đánh mạnh sau lưng.

Cô ta la lên, rồi quay lại phía sau.

Chính là Tân Thần, không biết đến từ khi nào, đã cao hơn một chút so với vài năm trước, mặc chiếc áo khoác dạ ngắn cổ lông màu nâu, quần jean mài trắng kết hợp gọn gàng với đôi boot, tóc đen cắt ngắn, một bên tai đeo khuyên kim cương hình vuông, vừa trẻ trung vừa bắt mắt. Phía sau là hai chiếc va li hành lý lớn xếp chồng lên nhau, đeo theo túi xách đứng đằng sau chào hỏi Cố Trầm Trầm.

“Cô em sáng ngày ra bị cửa kẹp nào rồi phải không? Mẹ kiếp, mày dám hóa trang mặt cosplay ra đường ra phố, ai có thể nổi hơn được chứ? Mặt thì dao kéo, ngực thì dán silicone, cuối cùng là lừa kẻ mắt mù lấy mày, đáng để kiêu hãnh lắm hả? Mày giả vờ thiếu năng hay thật sự thiếu năng đây? Người khác thông cảm không chấp nhận với mày, mày lại còn nổi điên đến đây ra mặt à? Đầu óc mày có vấn đề không vậy? Tao đốt ba nén nhang cho mày nhé?” j]

Cố Trầm Trầm sờ ra sau gáy, chỉ vào mặt Tân Thần: ... cô...” Tại sao cô ta có thể nói ra những lời lẽ ác độc như vậy chứ?

“Mày... mày... mày!...” Tân Thần tiến sát Trầm Trầm: “Nhân lúc tao chưa nổi máu giết người thì rút ngay về chỗ mày đi.”

Trầm Trầm Tân Thần đẩy một cái, ngã ngồi trên mặt đất, gào khóc vì đau đớn. Tân Cam vội vã chạy đến đỡ cô ta dậy, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Phải chạy về phía sau này chứ, đứng dậy nhanh lên, chuyển hướng đi.”

Cố Trầm Trầm sụp xuống, khóc lóc nguyên rùa: “Đồ thần kinh!” Rồi cô ta đẩy Tân Cam ra, cầm đầu cầm cổ chạy.

Tân Thần quay lại, lắc đầu rướn mày nhìn chị họ: “Trước khi lên máy bay, em đã từng nghĩ chị là người không muốn giành giật, đừng nói là giờ vẫn như cái ngày em mới đi đấy nhé? Lên máy bay đọc được mấy tờ báo. Haizz! Quả nhiên chị vẫn qua lại với cái tên ác quỷ ấy! Vừa xuống sân bay lại còn gặp cảnh tượng này nữa. Ế. Em thấy chị thật chẳng ra làm sao cả, giậm chân tại chỗ không nói làm gì, nhưng đối với con nhãi ranh đó, rõ ràng đến hai phút rưỡi mà chị vẫn không làm cho nó chết được! Gần đây chị lại xảy ra chuyện gì nữa rồi? Kinh mạch chị bị đứt hết rồi à, vô công cũng vô hiệu rồi sao?”

Tân Cam không nhịn được cười: “Chính là vì chẳng có chuyện gì xảy ra, nên mười năm mới như một ngày.”

“Bịa đặt.” Tân Thần trở mắt nhìn cô, tung tẩy chiếc túi trên tay, kéo theo đông va li hành lý cao ngang người, rảo bước nhanh về phía trước.

Để tránh chiến tranh bùng nổ, Tân Cam đã sắp xếp một bữa tiệc tẩy trần ở nhà hàng, khi mới ở nước ngoài về, người ta luôn sẵn sàng phóng túng một chút. Trịnh Phiên Nhiên không muốn ra sân bay nên đã đến nhà hàng đợi họ. Lúc hai chị em Tân Cam đến, anh đang ngắm nghía ly Chateau Lafite Rothschild của Pháp năm tám mươi hai, Tân Thần nhanh chân đi vào, nhìn Trịnh Phiên Nhiên “hi” một tiếng, chào như không chào.

Tân Cam ngồi xuống, tiện tay cầm ly rượu của anh lên thưởng thức, gật đầu nói: “Không tồi.” Trịnh Phiên Nhiên gơ tay lên: “Chính là ly này.”

Tân Thần mân mê mấy món ngọt trên bàn, thở dài: “Chu môn tử nhục xú, lộ hữu đông tử cốt ... Tôi đang đói có thể ăn hết một con voi đây, cầu xin hai người đừng có bàn luận cái thứ ăn không no đó nữa, gọi món trước đi, được không?”

Trịnh Phiên Nhiên ngược mắt nhìn về phía người quản lý nhà hàng: “Vậy gọi món đi... Mọi người tùy ý, hơn nữa xin cho tiểu thư Tân Thần đây một con voi.”

Quản lý nhà hàng đi đến bên cạnh Trịnh Phiên Nhiên tỏ ý phục tùng, anh ta cúi người nói: “Vâng, tôi sẽ báo cho chi nhánh bên Thái Lan chuẩn bị. Thưa cô Tân Thần, xin hỏi cô thích chế biến theo cách nào ạ?”

Tân Thần đang giờ quyền thực đơn lên trước mặt, bỗng rẹt “bịch” một tiếng xuống mặt bàn.

Món ăn đưa lên được trang trí rất cầu kỳ, đáng vẽ của người quản lý đúng kiểu Tân Thần thích, anh ta mang đôi mắt biết cười khi phục vụ, khuôn mặt Tân Thần trắng ngần, hòa lẫn với màu sắc của cốc Chateau Lafite Rothschild Pháp.

Trịnh Phiên Nhiên cắt từng lát thịt bò như không có gì xảy ra, đôi mắt híp lại về trêu ghẹo, Tân Cam tay chống cằm, nhìn cười đến nổi đau cả ruột.

Tân Thần nuốt giận ăn tiếp, đôi mắt đảo qua đảo lại, nói mấy chuyện phiếm ở nước ngoài, rồi đột nhiên quan tâm đến tình hình gần đây của bà chị họ, thân thiết một cách ngây thơ giả nai: “Nghe nói chị và Thôi tiểu công tử có tình ý với nhau?”

Tân Cam khiêm tốn phủ nhận: “Chỉ là quan hệ bình thường, quan hệ bình thường thôi.”

Con dao Trịnh Phiên Nhiên đang cầm, bỗng vang lên một tiếng chói tai, về mặt Tân Thần càng hứng thú hơn.

“Nhưng chị suýt nữa đã bị gán ghép cho Thôi Thuấn Hoa.” Tân Cam lạnh lùng nói thêm một câu: “Nếu chị nhớ không nhầm thì anh ta hình như là mối tình đầu của em?”

Miếng thịt bò như dính kèm ngọc trai, trong chốc lát được anh ăn sạch trơn.

Hai người, mỗi người như bị đánh năm mươi trượng, bầu không khí đột nhiên trở nên trầm lắng, Tần Thần lặng thinh không nhắc đến Thôi gia nữa. Thái độ Trịnh Phiến Nhiên cũng tỏ ra thân thiện hơn, ba người ăn xong bữa tiệc tẩy trần trong không khí vui vẻ.

Tuy nhiên, Trịnh Phiến Nhiên rất trẻ con, hay thù dai, khi về nhà, cánh cửa phòng ngủ vừa khép lại, Tân Cam liền bị anh đè vào bồn rửa tay trơn tuột lạnh lẽo, các tư thế đều thể hiện sự giãy vò.

“Anh... anh vẫn giận à?” Cô cảm thấy hoa mắt nhức đầu, ngón tay bị cắn đau điếng.

Trịnh Phiến Nhiên thả lỏng người, tràn đầy hứng thú, anh đặt cô lên bồn rửa, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn khắp cơ thể, cô càng lúc càng không thể cưỡng lại được nữa.

“... Tâm Can.” Anh cắn tai cô đỏ ửng, cười tự mãn: “Mở mắt ra.”

Tân Cam không ngờ, trải qua một trận hỗn xiêu phách lạc, thực ra cô tự tưởng tượng biết bao thứ hồ đồ vớ vẩn, mới không muốn mở mắt để nhìn vào gương, đúng như ý nghĩ xấu xa của anh!

“Tâm Can.” Trịnh Phiến Nhiên cúi đầu hôn vào mắt cô, nằm trong vòng tay anh, Tân Cam khe khẽ áp mình vào lòng anh, dựa vào vai anh thì thầm mấy câu khen ngợi, làm nũng, xin tha thứ, anh lúc này thích nghe những gì, cô quá rõ.

“Thực tế Tiểu Tần Thần về nước cũng không có gì là không tốt.” Anh nhìn cảnh tình tứ ủy mị trong gương, nói khẽ: “Có cô ấy ở bên, anh mới phát hiện ra em là người con gái dịu dàng thực nữ.”

Này! Tân Cam vô thức nhìn chằm chằm vào anh, vừa mở mắt ra đã biết là bị trúng kế, cô nhìn nụ cười ám muội của anh trong gương, anh nâng cô lên để hôn vào nơi ấy... Tân Cam hét lên một tiếng rồi bịt mắt lại.

“Trịnh Phiến Nhiên! Đồ biến thái!”

Sau đó, cô cạn kiệt sức lực, ngủ thiếp bên cạnh anh, cả hai cùng say những giấc mơ đẹp, đang lúc mơ màng cô vô thức trở mình, Trịnh Phiến Nhiên chợt tỉnh giấc, đưa tay nhẹ nhàng kéo chiếc chăn mỏng đắp cho cô, cô hơi tỉnh giấc dựa sát vào anh, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Đêm nay, trái tim bình yên hơn.

Đêm nay không hề có một tia sáng, những ngày cô đi, anh chưa bao giờ ngủ ngon như thế này. Thỉnh thoảng lúc ngủ quá say, anh lại bị tỉnh giấc, sờ vào chỗ trống bên cạnh, anh hận không thể tự tát vào mặt mình một cái.

“Tân Cam.” Anh nhẹ nhàng gọi, cô mơ hồ đáp lại, trong đêm tối, đôi môi và nụ cười của anh dịu dàng cọ sát lên mũi cô, thì thầm những lời yêu thương.

Chương 6

“Cùng xuống địa ngục...có gì không tốt chứ?” Anh chậm chậm nói: “Có em ở bên, anh đâu cần quan tâm đó là nơi nào.”

Chớp mắt Tần Thần đã sống ở đây được nửa tháng. Cô ấy đã nhiều năm sống tự lập ở nước ngoài, tự kiếm tiền, thứ gì có thể mua online thì mua, không bao giờ đến trung tâm thương mại. Trịnh Phiến Nhiên ở đây quanh năm suốt tháng không có người lạ đến nhà, bây giờ chuyển phát nhanh một ngày ba bốn lượt, các bao kiện đủ mọi hình thức được chuyển đến chóng cả mặt.

Tần Thần mua một chiếc tủ quần áo năm cánh, hai người đàn ông to khỏe mang lên lầu, gặp ngay Trịnh Phiến Nhiên vừa ngủ trưa dậy, lớn tiếng quát: “Anh ơi, nhường đường!”

Trịnh Phiến Nhiên không nhịn nổi nữa. Tân Cam đi chợ về, nhìn thấy Trịnh Phiến Nhiên đang ngồi trong phòng khách, quần áo chỉnh tề, bộ dạng chuẩn bị đi ra ngoài.

“Có việc đi ra ngoài à?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Chúng ta đi Paris một chuyến. Máy bay đang đợi đi thôi.”

Tân Cam ngăn người ra, nhìn chú Trần, chú Trần lúng túng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Trịnh Phiên Nhiên nóng ruột, giục cô “nhanh lên”.

Lúc này Tân Thần nhảy tầng bậc từ trên cầu thang xuống, khuôn mặt ngái ngủ, đeo chiếc kính gọng đen, tóc mái được kẹp bằng cái kẹp như hình vĩ ruồi, hai tay đút vào túi quần ngủ to đùng, xỏ đôi dép lê lạch bà lạch bạch chạy qua hỏi “Chị, hôm nay ăn gì?”

Trịnh Phiên Nhiên cố gắng hết sức để tránh chạm mặt cô ấy, anh quay mặt đi bĩu môi, Tân Cam chợt hiểu ra mọi chuyện. Lấy con gà rán mới mua về dụ cô em họ đang vui mừng hớn hở đi chỗ khác, cô quay sang dỗ dành anh bạn nhỏ họ Trịnh, anh giận dữ tỏ vẻ không cần an ủi, như kiểu không đi được.

“Nhưng em mua xong đồ rồi, tối nay em sẽ vào bếp nấu ăn.” Cô nói xong dừng lại nhìn anh. Trịnh Phiên Nhiên im lặng một lúc, đá đá mấy túi đựng đồ ăn trên sàn, nhìn xuống dò xét xem có gì, không hài lòng nhìn cô một cái, rồi lặng lẽ đi lên lầu. Tân Cam xếp đồ vào bồn rửa, đưa mắt nhìn lên, anh đang đi đến giữa cầu thang, từng bước chậm chậm, uể oải lười biếng, người ngoài tuyệt đối không có cơ hội nhìn thấy Trịnh Phiên Nhiên như thế này. Cô không thể nhịn được mỉm cười.

Đêm đó hai chị em cô nói chuyện, Tân Thần bảo cô liệt kê ưu điểm của Trịnh Phiên Nhiên, cô chỉ mỉm cười, không trả lời. Tân Thần bĩu môi: “Một người đàn ông ngay cả em họ của bạn gái mình cũng không rộng lượng thì làm gì có ưu điểm gì?”

Tân Cam bối rối nói: “Đó là Trịnh Phiên Nhiên... Nếu em không phải là em họ chị thì giờ này có thể ngồi đây nói chuyện với chị không?” Tân Thần lồm ngồm bò dậy, đôi mắt mở to trong đêm tối: “Ý chị là, bình thường anh ta hay thô lỗ bắt bẻ người khác, nhưng lại tha không bắt bẻ em, vì thế em nên cảm ơn trời đất phải không? Tân Cam! Sao chị lại suy nghĩ nông cạn thế?!” Tân Cam ấn cái chân vào người cô ấy: “Em còn trẻ, không hiểu được đâu.” Tân Thần trầm mặc một lúc rồi nói: “Như chị nói đó, Thôi Thuấn Hoa — cái kẻ đầu lợn mây mưa khắp nơi ấy, hấn bỏ rơi các cô gái khác,

nhưng xem như vẫn có một cuộc tình dài với em, vì vậy em tự hạ giá bản thân so sánh mình với những người phụ nữ khác, sau đó tạ ơn Đức mẹ Maria đã ở bên cạnh anh ta?” Tân Thần đập gối: “Em còn phải ăn bao nhiêu phân bón nữa mới có thể thổi thành người phụ nữ trưởng thành đây?” Lúc này Tân Cam không tranh luận với cô ấy nữa. Cậu cô mất sớm, nhưng đã kịp lưu lại trong ký ức của Tân Thần những kỷ niệm đẹp đẽ về tuổi thơ, hơn nữa còn để lại cho cô ấy tính cách thẳng thắn hào sảng. Mẹ là người phụ nữ nhẹ nhàng, đã tái hôn với người bạn cùng thời đại học có giáo dục, có tiền của, lại cực kỳ tốt với Tân Thần, cô ấy từ trước tới giờ luôn nhận được sự yêu thương, chăm sóc, nên cô ấy không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

Giống như thời gian này, Trịnh Phiên Nhiên trước mặt cô chỉ có cái dáng vẻ như đứa trẻ, điều này khiến cô cảm thấy an toàn và vui vẻ.

Người đàn ông tên Trịnh Phiên Nhiên đó, đích thực là một kẻ vừa đê tiện vừa thô nát, nhưng có đê tiện hơn nữa thì bao nhiêu năm nay, cũng chỉ có anh yêu Tân Cam, cho dù đó là thứ tình cảm mỏng manh, dễ vỡ, khó đoán trước, đối với cô đó cũng đã là thứ quý giá duy nhất. Cả cuộc đời cô lạc lối trong bóng đêm hiu quạnh, còn anh là ngôi sao duy nhất trên bầu trời đêm vô tận, xa hơn, lạnh hơn, nhưng cũng là ánh sáng duy nhất của đời cô.

Tân Cam bận rộn cả chiều trong phòng bếp, làm ba món mặn, một món canh, vì lúc này Trịnh Phiên Nhiên đã nén giận cô tỏ ra vui vẻ, nên trước khi dọn cơm, cô đã múc riêng một bát canh thưởng cho anh. Khi đến ngoài cửa, cô nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại với Trịnh An Đồng.

“Không phải, không phải là đưa cô ấy đi, vốn dĩ bên Pháp có một số việc cần phải qua đó xử lý, nhưng bây giờ thì không cần nữa... Chú, vấn đề này đừng bao giờ nhắc đến nữa, việc cháu đồng ý với chú, cháu sẽ làm, còn việc chú đã từng đồng ý với cháu, xin hãy cân nhắc xem thế nào.” Tân Cam im lặng đứng ở ngoài cửa. “Không được.” Cô nghe thấy giọng nói rất bé nhưng rõ ràng: “Không có cô ấy, cháu không biết phải sống thế nào... cháu thấy sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Chiếc khay trên tay cô rung lên, những chiếc thìa sứ chạm vào nhau phát tiếng lách cách, trong phòng đột nhiên im phăng phắc không có bất cứ thanh âm nào. Cô gõ cửa, thò đầu vào cười hỏi: “Đang làm gì đây?”

Trịnh Phiên Nhiên cúp máy, quay sang nhìn cô cười. “Ngon không?” Cô dựa vào sofa, chống tay lên cằm, không chớp mắt nhìn anh ăn hết bát canh, biết rõ mà vẫn cố ý hỏi.

Trịnh Phiên Nhiên phớt lờ “ừm” một tiếng, nghĩ gì đó lại ngẩng lên nói với cô: “Đừng tưởng như thế này là xong nhé.”

Tân Cam không nhịn được cười: “Nếu anh thực sự thấy ngứa mắt thì có thể đuổi nó đi, em không có ý kiến gì đâu.”

Nghe những lời này, anh cười nhạt, dùng ánh mắt đê’ nói với cô rằng: “Em định múa rìu qua mắt thợ đây à?” Cô nhìn anh, đột nhiên tiên lại gần hôn một cái, nhẹ nhàng quyến luyến không giống trước kia. Trịnh Phiên Nhiên nhướn mày nhìn cô, cô cười, ánh mắt nhìn đắm đắm vào anh, ầm ầm lưu luyến không nói nên lời, khiến nụ cười vốn tự nhiên suông sã của cô có chút thê lương.

Trịnh Phiên Nhiên thấy cô cười như vậy thì trong lòng rất không thoải mái, anh ôm cô, lấy ngực làm gối cho cô dựa vào, nhẹ nhàng vuốt ve và hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Cô chỉ vào tờ báo, nói: “Nếu như bên đó có việc thì anh đi đi, đợi anh quay về em làm đồ ăn đêm cho anh nhé!”

“Bên đó” đương nhiên là chi Trịnh An Đồng. Trịnh Phiên Nhiên ngừng một lát rồi lắc đầu nói không cần, ngày mai qua cũng được.

“Mai anh và em cùng đi.” Cô đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh nói. Trịnh Phiên Nhiên im lặng nhìn cô, cô cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt anh, rồi đột nhiên che mắt anh lại.

“Trịnh Phiên Nhiên...”

“Ừ?” ”...

Nếu không có em, anh vẫn sống rất tốt, em xin anh đây.”

Ráng chiều nghiêng xuống hồ phía trước ngôi nhà, màu sắc nhuộm lên tấm cửa sổ’ bằng kính, giấy dán tường màu vàng nhạt đã chuyển sang màu đỏ nhạt giống như hoa mâm xôi đang nở ngập cả căn phòng.

Hai người yên lặng ngồi trên sofa, trong hoàng hôn dịu hiu,Trịnh Phiên Nhiên cầm bàn tay cô, nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm, khiến cả cơ thể cô như lạnh đi, Tân Cam ngả người vào vòng tay anh, thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau. Từ ngày Tân Cam bước chân vào nhà họ Trịnh đến nay cũng đã hơn mười năm rồi, một lâu đài rất lớn trong ký ức, đến nay xem ra cũng chỉ là một ngôi nhà cổ lâu năm. Bà Cố đang đứng ở cửa chào đón, nhìn thấy xe của Trịnh Phiên Nhiên đi tới, tươi cười rạng rỡ ngoái đầu vào trong nhà, vẫy: “Trầm Trầm! Trịnh Phiên Nhiên về rồi này!”Đang hí hửng thì thấy người xuống xe sau Trịnh Phiên Nhiên chính là Tân Cam, khuôn mặt tươi cười của bà ta bỗng nhiên khựng lại.

Tân Cam và Trịnh Phiên Nhiên đi thẳng vào trong nhà, gặp Cố Trầm Trầm đang từ trên cầu thang lớn bước xuống trong bộ váy vô cùng sang trọng, vui vẻ uyển chuyển như chú chim bồ câu trắng nhỏ, giây phút nhìn thấy Tân Cam chẳng khác nào con chim cút bị sét đánh.

8. Chương 08

Trịnh An Đồng rõ ràng là rất ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ ngẩn một lúc rồi gật đầu nói với cô: “Tân Cam cũng đến rồi à!” Tân Cam im lặng, không biết đang nghĩ gì, Trịnh Phiên Nhiên nắm chặt tay cô, cô cũng nắm chặt ngón tay anh, đứng cạnh nhau.

Nó thực sự giống một cuộc đối đầu vì tình yêu. Nhưng Tân Cam biết là không phải, Trịnh Phiên Nhiên không thể từ bỏ tất cả mọi thứ vì cô, hơn nữa lại là đối diện với hai người, không phải là cha mẹ anh, mà chính là cha đẻ của cô. Đối mặt với biết bao điều vô lý.

“Xin lỗi, việc tôi hứa với ông, tôi không thể làm được.” Trong sự im lặng của ba người, Tân Cam nói. Trịnh An Đồng ôn hòa cười, gật đầu: “Ta sớm đã biết rồi.” Ông đưa mắt nhìn về phía Trịnh Phiên Nhiên đang đứng cạnh cô: “Có điều, việc này ta quả không nổi.” Tân Cam ngẩng đầu lên. Trịnh Phiên Nhiên im lặng trong cuộc trò chuyện của hai người, chờ đợi cho đến khi Trịnh An Đồng nói ra câu này, anh ôm hôn Tân Cam, nói: “Chúng ta đi xuống ăn chút gì đi.”

Tân Cam từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Trịnh An Đồng, lúc này khoe miệng cô cong lên, mỉm cười: “Được.” Ba người bước ra ngoài, bước chân chậm rãi của hai người phía sau như có tâm sự, Trịnh An Đồng bám tay vào thành lan can bước xuống cầu thang, Tân Cam quay người lại, Trịnh An Đồng đang ở ngay sau cô. “Có thời gian thì đến thăm ông Tống, ông ấy gần đây thường nhắc đến con.”

Trịnh An Đồng mỉm cười nói với cô. Dưới ánh đèn dịu êm của hành lang, hai cha con cùng quan hệ huyết thống đi bên nhau, một người đón lấy ánh sáng, một người đi sau cái bóng tối ấy như khoảng cách giữa trời và đất.

“Lời con nói lần trước với ta trong bệnh viện, ta đồng ý... Không nên để Trịnh Phiên Nhiên phải khó xử, lần này, đến lượt con rồi, Tiểu Tân.” Lúc ông ta cười, vết nhăn nơi khóe môi hẳn lên, Tân Cam thỉnh thoảng cười trong gương cũng thấy vết nhăn y như vậy.

Vì không cùng chung huyết thống, tướng mạo của Trịnh An Đồng và Trịnh Phiên Nhiên không có chút gì giống nhau, nhưng Trịnh Phiên Nhiên là do ông ta nuôi dạy khôn lớn, khí chất và tính cách ít nhiều bị ảnh hưởng bởi ông ta. Điều cười lạnh nhạt cao ngạo của Trịnh An Đồng, Tân Cam vừa cảm thấy quen thuộc, vừa cảm thấy lạnh thấu xương.

Cô này giờ vẫn luôn im lặng, không có lời nào để nói với ông ta, hôm nay cô nhất định muốn đến, nhưng lại không có lời nào muốn nói với người này.

Trịnh Phiên Nhiên đi được một đoạn, không nhìn thấy Tân Cam đâu, liền quay lại, anh vừa xuất hiện phía xa xa, Tân Cam đã vội chạy về phía anh, lúc đi qua còn mỉm cười với anh, Trịnh Phiên Nhiên nhìn cô xuống đại sảnh rồi mới đi đến chỗ Trịnh An Đồng, nói: “Chú, cháu có chuyện muốn bàn với chú.”

”Nếu như về Tân Cam thì không cần nữa/”

“Không,” Trịnh Phiên Nhiên nhìn ông ta, ánh mắt cương quyết: “Là liên quan đến chú và cháu.”

Trịnh An Đồng hơi bất ngờ, nói tiếp: “Để lúc khác hãy nói, gần đây chú bận quá. ”

” Vâng.”

Lên ra ngoài bữa tiệc, Tân Cam nhún ga hết cỡ, ánh đèn hai bên đường kết thành dải sáng dài tằm tấp, mờ mờ thấp thoáng khuôn mặt cô trên cửa kính ô tô cùng những vệt loang lổ màu cam của ánh đèn.

Lúc này vẫn chưa khuya lắm, trên đường vẫn còn xe chạy, mấy lần nhìn thấy đèn pha sáng chói trước mắt, nhưng cuối cùng cô cũng bình an đến nơi.

Tiếng động cơ gầm rú xé toạc màn đêm tĩnh lặng, Trong chốc lát bốn phía Tống gia đều sáng lên, Tân Cam xông thẳng vào cửa, đứng trước mặt Tống Nghiệp Hàng: “Bố, con có chuyện muốn hỏi bố.” Bà Tống mặc bộ áo ngủ bằng lông đứng ngây ra, Nhã Kỳ vội kéo bà lên lầu.

“Bố, xưa nay không có cái gì gọi là hạng mục Tây Tạng đâu, Trịnh An Đồng đã dùng hợp đồng đó để lừa bố vào bẫy của ông ta, bố có biết không?”

Tống Nghiệp Hàng vẫn hút thuốc, Tân Cam ngồi xuống trước mặt ông, đỡ lấy đầu gối ông. Trong đêm tối, đôi mắt sáng rực của cô nhìn chăm chăm vào ông: “Giờ chỉ cần Trịnh An Đồng muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cả nhà họ Tống khuyhnh gia bại sản. Không chỉ như thế, bố còn phải ngồi tù nữa đây.”

“Ta biết.” Tống Nghiệp Hàng nghẹn lời mở miệng: “Chính vì biết như thế nên ta mới ký.”

“... Bà ta đến tìm bố đúng không? Bà ta ép bố ký đúng không?”

“ Không... là bố tự ký. ”

Tân Cam bỗng cười thành tiếng, nước mắt tuôn rơi: “Cho nên bồ’ can tâm tình nguyện để cho Trịnh An Đồng lợi dụng, bồ’ thà giẫm đạp lên tình cảm con dành cho bồ’ để hại con ra nông nổi này đúng không?!” Cô tức giận đứng dậy cầm lấy cái gạt tàn ném đi, tấm kính trang trí trên tường phòng khách bị vỡ một mảng lớn, tiếng loảng xoảng đáng sợ vang lên, tiếng bước chân từ cầu thang dồn dập vội vã, Nhã Kỳ chạy xuống lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Cô ấy nắm tay Tân Cam: “Chị làm gì bồ’ thế? Điều là do tên họ Trịnh xấu xa!”

“Không phải.” Tân Cam lắc đầu, rút tay ra: “Trịnh An Đồng nói đúng, bao nhiêu năm nay tôi luôn ép Trịnh Phiên Nhiên vào lựa chọn khó khăn giữa tôi và ông ta, bây giờ, đến lượt tôi rồi, đúng là quả báo!”

Tổng Nghiệp Hàng cúi xuống châm điếu thuốc, giọng khản đặc: “Tiểu Tân, con và cậu ấy không thể ở bên nhau được. Nếu không muốn nhìn bố con ngồi tù thì hãy rời bỏ nó đi.”

“Con không muốn nhìn thấy bồ’ ngồi tù.” Tân Cam vừa nói vừa khóc, cầm túi và áo khoác, nhìn ông qua làn khói thuốc lơ lửng rồi quay người bỏ đi

Quay về đến nhà họ Trịnh, Trịnh Phiên Nhiên đang chờ cô, thấy cô đi vào không nói một lời, anh để cô một mình, bỏ lên lầu. Tân Cam ngồi một mình trong bóng tối, uống cạn ly rượu rồi buồn bã lên lầu.

Đi qua phòng Tân Thần, cô dừng lại gõ cửa rồi đi vào: “Chú Trần nói lúc tối em tìm chị à?”

Tân Thần đang ngồi trước máy tính quay đầu lại, vẻ mặt giận dữ: “Tại sao chị chạy đến nhà lão quỷ sứ đó làm gì, cả gia đình đó đều là kẻ biên thái, tránh không được, chị còn chạy đến tìm bọn họ.”

Tân Cam ngồi bên cạnh bàn, cốc vào đầu cô ấy. “Có việc gì thì nói đi, tối nay chị mệt lắm rồi.”

“Có người van nài em đưa cái này cho chị.” Từ trong ngăn kéo, Tân Thần lôi ra một chiếc hộp hình ngôi sao năm cánh, Tân Cam mở ra, bên trong đều là những viên kẹo bé nhỏ hình ngôi sao, rắc bột đường lấp lánh đầy màu sắc tuyệt đẹp. Cô ném thử, mỉm cười.

“Chị vẫn đang tìm lại khoảnh khắc thời thơ ấu được ăn kẹo à? Nhiều năm rồi vẫn không tìm thấy nó sao?” Tân Thần cũng ném thử một viên, hỏi.

“Có lẽ chị nhớ nhầm.” Tân Cam bóc kẹo trong hộp, đặt xuống, nói: “Những hồi ức đã lâu lắm rồi, không còn nhớ cũng bình thường thôi.”

Tân Thần nhún vai, Tân Cam bắt định nhìn vào ánh sáng màn hình máy tính, tiện mồm hỏi: “Em định đi dã ngoại à?”

“À, một nhóm người đam mê nhiếp ảnh hẹn đi leo núi chụp ảnh mưa sao băng, nhưng ngọn núi đó nổi tiếng hẻo lánh, khó trèo, em không dám đi.” Chính giữa tấm thiệp mời đặt một bức ảnh mưa sao băng, cũng là bức chụp trên đỉnh núi, cách bầu trời không xa, đẹp vô cùng, Tân Cam không thể kiềm chế được, cứ ngắm mãi.

Tân Thần thấy cô không muốn hỏi chủ nhân của hộp kẹo, đành chủ động nhắc: “Thực ra Thôi Thuấn Thần rất hợp với chị, đẹp tên Trịnh Phiên Nhiên bỉ ổi, tính khí lạnh lùng, u tối đáng sợ đó sang một bên đi, Thôi Thuấn Thần là ánh mặt trời rực rỡ, hai người bên nhau mới xứng đôi...” Tân Thần không nói tiếp, vì phát hiện Tân Cam hoàn toàn không lắng nghe. “Được rồi, chị nhanh đi ngủ đi! Em không nói nữa!” Cô đẩy Tân Cam ra khỏi phòng: “Chúc ngủ ngon!”

Tân Cam dụi mắt cười: “Chúc ngủ ngon!”

Hành lang chợt dài vô tận, ánh đèn mờ ảo, cô đi đến phòng ngủ của Trịnh Phiên Nhiên, mỗi bước lại gần là một bước giày vỡ, nhưng mỗi bước lại gần, cũng là một bước mang lại cảm giác yên tâm.

Thôi Thuấn Thần thật sự không phù hợp với cô, ngoài Trịnh Phiên Nhiên ra, làm gì có người nào phù hợp với cô chứ.

Cô là hố đen vô hình vô tận trong vũ trụ bao la, ngoài Trịnh Phiên Nhiên ra, dù ảm áp như vàng thái dương cũng không thể chiếu sáng cô. Mà Trịnh Phiên Nhiên là cái gì? Là cả vũ trụ bao la của cô, chỉ cần cô còn sống, còn ý thức, thì sẽ không thể chạy trốn khỏi anh được.

Lão Ngưu là một trong những quản lý của forum nhiếp ảnh, có uy tín và kinh nghiệm tổ chức hoạt động cho mọi người đã hơn mười năm nay, nhưng vị đứng trước mặt này... bạn đồng hành đi một đôi giày búp bê da mềm màu nâu hết sức tinh tế, đôi chân thẳng, thon thả trong chiếc quần bò ống côn, bên trong chiếc áo gió màu vàng nhạt là áo nhung cổ chữ V màu đen, lưng đeo một chiếc ba lô lớn, để tóc xoăn dài đầy nữ tính, khuôn mặt mộc mạc nghiêng nước nghiêng thành, nhìn là biết ngay người chuẩn bị đi dã ngoại.

Lão Ngưu vuốt mũi, nhìn xung quanh, các đồng đội khác cũng đều chuẩn bị dụng cụ leo núi giống mình. Lão Ngưu ra hiệu với Tân Cam: “Cái đó... chúng tôi là nhóm hoạt động nhiếp ảnh thiên văn, hay là cô nhìn nhầm thiếp mời rồi? Chúng tôi lên đỉnh núi chụp ảnh mưa sao băng.”

“Không sai.” Tân Cam giơ tay lên, trong tay là chiếc máy ảnh lớn.

Lão Ngưu đeo chiếc máy ảnh to như cục gạch trên ngực, suýt chút nữa ngã cắm đầu về phía cô.

“Người đẹp, ngọn núi này rất khó leo, cô lại không mang theo bản đồ, lên trên ấy cô còn phải chịu nhiều thử nữa đây.” Có người thuyết phục: “Lộ trình đã gửi đến hòm thư của cô trước khi khởi hành, cô chưa xem à? Chứ ít cũng phải mang theo cái túi ngủ, trên núi chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm rất lớn.”

“Em chỉ đem theo cái này thôi.” Tân Cam co ro trong chiếc áo khoác gió: “Em chỉ muốn ngắm mưa sao băng thôi, không quá nhiều rắc rối thế đâu. Xuất phát thôi.”

Mọi người nhìn nhau, vác ba lô và dụng cụ leo núi lên, cả nhóm xuất phát.

Cánh rừng này rất lớn, từ sáng tinh mơ đến lúc hoàng hôn mới chỉ leo đến lưng chừng núi. Đêm xuống, cả nhóm nghỉ ngơi ở nhà người quen của lão Ngưu.

Đồ ăn trên núi rất ngon, mọi người đốt lửa trại trong sân, anh bạn đồng hương nhiệt tình góp bốn con chim trĩ, bỏ ruột làm sạch sẽ, bọc trong đất sét vùi lửa cháy âm ỉ, dưới đồng lửa nhét một ít hạt dẻ, trên kệ đặt một nồi lẩu, đổ nước suối trên núi vào, thêm rau dại và nấm rừng, ngọn lửa liếm đáy nồi, chưa được một lúc, bọn họ đã uống hết canh súp nóng hổi ngon tuyệt.

Cả nhóm ngồi quanh lửa trại nói chuyện vui đùa, có một số người trước kia đã từng gặp mặt nhau, cũng có một số lần đầu tiên gia nhập, trong đó có Tân Cam, người khiến bọn họ tò mò nhất. Cô cầm một bát súp, cười tí mắt: “Kỳ quặc lắm à? Thấy công việc lẫn cuộc sống áp lực quá nên muốn leo núi thư giãn một chút thôi.”

“Trông bạn không giống như đến thư giãn.” Một cặp vợ chồng trong đoàn, cô vợ cười nói: “Không phải là cãi nhau với bạn trai đây chứ?”

Tân Cam đưa tay sờ lên mặt: “Rõ như vậy à?”

Tất cả bọn họ đều cười phá lên.

“Hai người bên nhau, đâu phải lúc nào cũng có thể vui vẻ, cãi nhau không phải là rất bình thường sao? Cô đừng suy nghĩ nhiều làm gì, đàn ông đều là heo cái!” Cô vợ liếc nhìn ông chồng một cái, như ám chỉ điều gì đó.

Nghe xong, cả đám đàn ông cúi mặt uống hết canh còn dở trong bát.

Lão Ngưu cầm rượu rót vào bát mỗi người một chút để uống giữ ấm, đến lượt Tân Cam, anh ta vui vẻ nói: “Mọi người đều nói tâm tư của đàn ông đơn giản hơn phụ nữ. Thực tế tôi thấy, trong lòng cô gái này đang vương bận thứ gọi là tình yêu. Đàn ông thường có nhiều việc phải suy nghĩ, phụ nữ các cô luôn yêu cầu đàn ông phải gánh vác nhiều hơn, nhưng khi gặp một người đàn ông phải gánh vác nhiều thứ thì lại tỏ ra tức giận vì người ta không quan tâm đến mình... Cô nghĩ xem có đúng không, đừng để bị hiểu lầm vì điểm này, cô gái ạ!”

Tân Cam uống một ngụm canh nóng, cười nhạt.

Đêm tối trong núi sâu, ánh trăng sáng vàng vạc, cái sân nhỏ trong căn nhà nông đơn sơ ngấm mình trong ánh trăng, lửa trại cùng trăng sáng đưa nhau chiếu lên mặt của nam thanh nữ tú chốn thành thị, nụ cười và niềm vui chỉ đơn giản như vậy.

Ngôi sao trên bầu trời đêm nhìn lớn hơn bình thường, tinh khôi sáng quắc, những cơn gió mạnh xào xạc, vang dội quét qua rừng cây, một đôi mắt chợt sáng lên, chỉ lên một điểm sáng giữa không trung: “Nhanh! Là máy bay trực thăng! Hai chiếc! Ba chiếc! Còn...!”

Buổi đêm, trên ngọn núi phong cảnh tuyệt đẹp này, đâu đâu cũng hẻo lánh hoang vu, lại có máy bay trực thăng bay lòng vòng bên trên, như đang tìm kiếm gì đó, quả thực là hiếm có. Tất cả mọi người đều cầm ống kính của mình làm ống nhòm, rôm rả thảo luận.

Tân Cam ngửa mặt lên nhìn, thăm nghĩ cánh rừng lớn thế này, vài chục chiếc máy bay cũng không thể nhanh chóng tìm thấy cô được.

Sự chênh lệch nhiệt độ ở vùng núi khủng khiếp hơn nhiều so với tưởng tượng, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Tân Cam vừa lẩm bẩm một tiếng đã ngã lăn xuống mặt đất, cô gái nhỏ cùng giường vội đỡ cô dậy, sờ tay lên trán, thấy cô đã bắt đầu phát sốt.

Lão Ngưu không đồng ý để cô một mình rời đội, cương quyết bảo hai thành viên khác đưa cô quay về. Tân Cam suy nghĩ một lúc rồi nói. “Như thế này đi, tôi sẽ lại ở nhà đồng hương của anh, khi nào mọi người từ đỉnh núi trở về thì cùng nhau xuống núi.” Cô ôm chầm dựa vào tường, thần sắc

nhợt nhạt: “Tôi chỉ bị cảm thôi, uống thuốc rồi ngủ một giấc sẽ không sao, hơn nữa còn có đồng hương của anh ở đây, mọi người yên tâm đi.”

Tất cả mọi người đều vội lên đỉnh núi chụp ảnh, thực sự chẳng ai muốn ở lại chăm sóc người bệnh để bỏ lỡ một trận mưa sao băng hiếm có. Cô bảo đảm rõ ràng mạch lạc là sẽ không sao, Lão Ngưu cũng căn dặn hết lần này đến lần khác, giao trách nhiệm chăm sóc cô cho anh bạn đồng hương, sau đó dẫn cả đoàn đi.

Họ đi chưa đầy hai mươi phút, Tân Cam để lại chiếc ví trên bàn nhà anh bạn đồng hương, một mình lặng lẽ bỏ đi từ cửa sau, không nói lời nào.

Đường núi hẹp, cô men dần đi, hoa dại dọc theo con đường đã bị màn đêm bao phủ, trong buổi bình minh yếu ớt đung đưa theo những cơn gió sớm trong lành, như tuổi ấu thơ hồn nhiên ngây dại.

Những âm thanh xung quanh mỗi lúc một gần hơn, đã thoáng nghe thấy giọng nói quen thuộc. Cuối cùng cô cũng leo lên được một mỏm đá lớn nhô ra từ trên đỉnh núi, dưới chân là vực thẳm, phía trước là mặt trời mọc, xung quanh cô là những cơn gió rừng, Tân Cam dang rộng cánh tay, để chịu nhầm mắt lại.

Tiếng bước chân bối rối dừng lại phía sau cô, chưa bao giờ nghe thấy giọng nói hốt hoảng, run rẩy của Trịnh Phiên Nhiên như thế này: “Tân Cam... Đừng cử động, đứng yên đó, đừng cử động được không?”

Cô mở mắt quay đầu lại, nói: “Anh đến rồi. Em biết anh sẽ tìm thấy em.. Anh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em.” Khuôn mặt cô đỏ ửng, hàng mi thấm ướt sương núi rừng từng giọt, từng giọt chảy xuống mắt, cô như đứa trẻ bị lạc đường.

Giày của Trịnh Phiên Nhiên chỉ quen giẫm lên thảm, lên cỏ, lúc này đã nhếch nhác lầy lội trong bùn, ống quần bò rách một đường, lúc trước còn vấp vào mấy cái gai, mặt anh đầy vết trầy xước, thần sắc vừa mệt mỏi vừa lo lắng, ánh mắt đăm đăm nhìn cô.

Mặt trời đã hé, ánh sáng đỏ rực từ trong rừng cây tỏa ra bao phủ cả khu rừng, toàn thân cô mạ một lớp hào quang, trên trán những giọt mồ hôi không ngừng lăn xuống.

Anh từ từ di chuyển đến bên cạnh cô, cánh tay đưa ra không thể chờ đợi được nữa, kéo cô, ôm chặt vào lòng.

Mặt trời lúc này đã hoàn toàn lên cao, tất cả sương mù dưới ánh mặt trời đã tan biến không dấu vết. Trên tảng đá lớn nhô ra khỏi vách núi, một đôi nam nữ quần quýt ôm lấy nhau.

Vòng tay anh như muốn bóp nghẹt lấy cô, trái tim đập thành thạch áp sát vào lưng cô. Trong tiếng trái tim đập mạnh, trong ánh hào quang chiếu rọi, Tân Cam lại cảm thấy vô cùng yếu đuối và mù mịt.

Lúc Tân Cam thức dậy đã là nửa đêm, vẫn trong ngôi nhà của người đồng hương đó, vẫn là gian phòng đêm qua cô ngủ tạm, ánh trăng tràn qua cửa sổ trên tường, che phủ cơ thể hai người.

Tân Cam vừa nóng vừa lạnh, đau đớn rên rỉ, rúc mình vào trong lòng anh.

“Đừng cử động!” Anh kéo chăn lên cao, cả người cô quần tầng tầng lớp lớp áo quần. Trong nhà người bạn đồng hương, chăn gối chỉ đủ dùng, cô bị sốt nên liên tục kêu lạnh, Trịnh Phiên Nhiên cởi hết quần áo của mình, quần quanh người cô.

Tân Cam nghe lời không động đậy, chớp mắt nhìn anh hồi lâu, giọng nói thô như cửa gỗ: “Sao anh chỉ mặc một chiếc quần lót cũng đẹp trai vậy?”

Trịnh Phiên Nhiên không tỏ ra ngượng ngùng chút nào, anh cười lớn.

Cô cũng khúc khích cười.

Đêm khuya giữa núi rừng lạnh lẽo, căn nhà thấp hẹp quá ngột ngạt cánh tay đầm mồ hôi ôm chặt người sốt cao, nóng như cái bếp lò, chiếc giường hẹp ép chặt hai người đến nỗi hít thở cũng khó khăn, đây là nơi tồi tệ nhất suốt ba mươi năm qua Trịnh Phiên Nhiên từng nằm.

Nhưng anh lại cảm thấy hạnh phúc biết bao.

Anh đưa tay vuốt nhẹ bờ môi cô, rồi đè xuống cắn vào môi cô một cái.

“Đau...” Cô không dám động đậy, kêu lên thảm thiết.

Lúc này cô thực sự ngoan như chú mèo nhỏ. Trịnh Phiên Nhiên cúi đầu, cắn nhẹ vào cái miệng đang lẩm bẩm của cô. Thật là... thỏa lòng vừa ý.

Ngày hôm sau, cô đã khá hơn đôi chút, Trịnh Phiên Nhiên cũng đã liên lạc với bên ngoài cầu cứu sự trợ giúp, không lâu sau âm thanh ù ù của máy bay trực thăng mỗi lúc một gần, Tân Cam nằm trên lưng anh, không còn chút sức lực.

Trịnh Phiên Nhiên nhìn lên bầu trời, thấy chiếc trực thăng đang lại gần, cô lẩm bẩm khe khẽ bên tai anh, giọng yếu ớt, nhưng anh vẫn nghe rất rõ trong tiếng máy bay ù ù đang tới gần: “Anh đã không bỏ em, sao em có thể bỏ anh được, Trịnh An Đồng bảo em là cô gái tốt nhất nên làm sao em có thể đưa anh cùng xuống địa ngục chứ... Trịnh Phiên Nhiên, anh có bỏ rơi em không?”

Máy bay trực thăng không ngừng lắc lư, Tân Cam mệt mỏi nằm trong vòng tay anh. Cuối cùng máy bay đã hạ cánh, tất cả mọi người đều lặng lẽ giải tán, trong khoảng máy ngột ngạt chỉ có anh và cô.

Chương 7

Bầu trời lúc sáu tuổi toàn là màu máu, những vì sao sáng đều u ám thành màu xám, rơi từ trên không trung xuống và biến mất trong hư vô, cô nhìn lên thấy bầu trời trống rỗng, chỉ có một màu máu đơn độc, bức bối như muốn phát điên.

Giống như có bàn tay đang bóp cổ cô, khiến cô không thể hít thở.

Phiên Nhiên, cứu em!

Rõ ràng biết là giấc mơ, rõ ràng trong thời thơ ấu của cô, anh chưa từng đến, nhưng Tân Cam vẫn cầu cho anh xuất hiện.

Các nhà quản lý trẻ tuổi, giàu có luôn là tâm điểm của truyền hình, nên Trịnh Phiên Nhiên nghiêm nhiên là khách mời thường xuyên của các hãng truyền thông lớn trong thành phố G. Đối với những phóng viên ở thành phố G, người thanh niên này không khó để thu thập thông tin, nhưng ngoài việc Trịnh thị cho phép báo đài đăng tải định kỳ ra thì thỉnh thoảng cũng chỉ có một hãng nào đó bạo gan chụp vài kiểu ảnh về anh, cũng không bị phiền phức gì, sự lạnh lùng của anh đối với mọi người, đã đến mức coi thường rồi.

Tuy nhiên, con người trẻ tuổi lạnh lùng vô vị này gần đây đã mua đứt mười hai tạp chí hàng đầu của thành phố G, chưa tuyên bố bất cứ một câu nào, nhưng đã khiến phương tiện truyền thông của cả thành phố G không dám nhắc đến bất kỳ một chữ nào về anh và vị hôn thê họ Cố nữa.

Cái tên Cố Trầm Trầm trong giới thượng lưu, trong các cuộc nói chuyện của các quý bà, trên các đầu báo tin tức thành phố G, đều đã bị xóa sạch. Ngay cả bà Cố cũng bị nhóm các quý bà giàu có, kết giao mười năm bỏ rơi.

Thời gian đầu phương tiện truyền thông hoảng loạn, những thông tin trước đây đều đến từ bộ phận PR của Trịnh thị, nhưng giờ đây nơi đó đã bị xóa sổ, Giám đốc PR mới nhậm chức khiêm tốn lễ phép nói: “Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến sự phát triển của Trịnh Thị.”

Như thế còn ai dám bàn tán về đời sống riêng tư của Trịnh Phiên Nhiên nữa?

Đương nhiên có thì vẫn có, ví dụ như một bệnh nhân nào đó nằm gần một tuần trên giường bệnh, vẫn lật lật mấy tờ báo lá cải để đọc.

“Thật chẳng có gì hay ho.” Tân Cam che miệng ngáp: “Thật... chẳng... có... gì... thú vị!”

Người con trai ngồi trên chiếc sofa đối diện nhìn lên: “Em đừng suy nghĩ nữa.”

“Em chưa nói anh đã biết rồi sao?!” Tân Cam bật dậy khỏi giường, hất mái tóc dài suôn mượt theo một vòng cung đầy quyến rũ, rủ xuống lông mày. Trịnh Phiên Nhiên không dừng được vuốt nhẹ mặt cô, khuôn mặt vẫn đầy vẻ suy tư như thế. “Em còn tư tưởng đòi ra ngoài hả? Anh không để yên cho em đâu!”

Tân Cam cào cào điên loạn, nhào đến cắn anh một cái. Sau khi anh đưa cô từ trên nệm về, cô chưa bước ra khỏi cửa, bí bách kìm nén sắp điên rồi. Một tay Trịnh Phiên Nhiên ghì nhẹ hai cổ tay cô, đặt cô xuống dưới thân, tay kia từ từ luồn xuống dưới.

“Nhiều nhất là hai tuần nữa, em muốn đi đâu cũng được... nghe lời đi.” Anh hôn lên vành tai cô, dần dần trượt xuống chiếc cổ mảnh mai, hơi thở nóng hừng hực, Tân Cam đang bị anh giữ thẳng đơ người ra, cơ thể bị hơi thở nóng âm ỉ làm cho mềm nhũn.

Cô dường bệnh, anh không thể không dưỡng tính, cộng thêm gần nửa tháng không chạm vào cô, động tác có vẻ nặng nề, Tân Cam run run trong vòng tay anh, anh lấy tay xoa nhẹ nhẹ, sau đó cô bắt đầu cảm thấy hứng thú, không những không đau lòng, ngược lại còn nhẹ nhàng uyển chuyển, cơ thể cô rướn lên dữ dội, đến mức không chịu đựng được, nằm dưới cơ thể anh khóc thành tiếng.

“Anh... đừng làm nữa được không? Em không đi ra ngoài nữa, không đi nữa!” Không thể để anh đi sâu vào cô nữa, Tân Cam quàng lấy cổ anh với vẻ cầu khẩn van xin. Trịnh Phiên Nhiên nghiêng mặt sang một bên, ngạo mạn cắn má cô, lúc này người anh tràn đầy sinh lực, anh lật người cô sang một bên, từ phía sau chạm rãi lên lõi vào trong cô. Trong một thời gian dài ép mình, hôm nay anh lại hưng hân như thế, Tân Cam cảm thấy tâm hồn mình cũng bị dồn ép, nay lại được thưởng thức sự sung sướng trong hoan lạc.

“Phiên Nhiên... Phiên Nhiên...” Cô khóc gọi tên anh, cô uyển chuyển du dương bên dưới cơ thể anh. Cô nhắm mắt khóc nức nở, thật ngoan hiền, Trịnh Phiên Nhiên mãn nguyện trượt khỏi người cô, Tân Cam nhẹ nhàng rúc mình vào lòng anh.

Cả khước mắt đuôi mày anh đều ánh lên cái nhìn ám áp.

Lúc Tân Cam đến tòa cao ốc Tổng thị để gặp Nhã Kỳ thì Trịnh Phiên Nhiên vẫn còn đang trong giấc ngủ mơ màng.

“Nhận được rồi à?” J

“Này.” Nhã Kỳ đưa cho cô cái túi giấy, bên trong là giấy tờ bên bộ phận tài vụ của Tổng thị và những giấy tờ quan trọng của Tổng Nghiệp Hàng, có hai thứ đó, cộng thêm chữ ký của Tổng Nghiệp Hàng thì sẽ được toàn quyền đại diện doanh nghiệp Tổng thị.

“Trịnh Phiên Nhiên chẳng phải không cho phép chị dính tay vào ư?” Nhã Kỳ lo lắng hỏi.

“Em cảm giác bố đã ký vào cái hợp đồng biết rõ ràng là lừa đảo đó, liệu bây giờ còn cứu vãn được tình thế không?”

“Nhưng Trịnh Phiên Nhiên nói là anh ấy có cách!”

“Trịnh Phiên Nhiên còn nói Phiên Hoài là người tốt, tại sao em còn muốn chia tay anh ấy?”

“... Anh ta rõ ràng biết bố chỉ coi trọng Trịnh Phiên Nhiên, mà còn đến lừa em!” Trên mặt Nhã Kỳ đã hiện rõ hai chữ “tổn thương”.

Lúc này điện thoại của Tân Cam nhận được tin nhắn của thư ký, cô lảo bảm may quá đã đuổi kịp.

“Chị lên đây, em mau đi đi, đừng để người khác nhìn thấy. Cho dù chuyện có như thế nào, có ai đến hỏi, em cũng đừng thừa nhận là mình liên quan đến việc này.” Cô dặn dò Nhã Kỳ.

Nhã Kỳ gật đầu định đi, nhưng bị gọi lại: “Nhã Kỳ, em luôn cho rằng bố rất yêu chị, như vậy tại sao lúc cần lựa chọn giữa Tổng gia và Phiên Hoài, em không chút do dự cùng chị diễn kịch lừa nó chứ? Bản năng huyết thống mà, tại sao em có thể trách Phiên Hoài??”

9. Chương 09

“Con lấy ở đâu...” Lời nói đột nhiên im bật, Tổng Nghiệp Hàng nhìn đứa con gái một cách lạ thường: “Tiểu Tân, con giả mạo chữ ký của ta ư?!”

“Rất giống phải không? Nhưng đưa cho các chuyên gia bút tích kiểm định, thì khó mà qua nổi mắt họ.” Cô cười: “Giả mạo chữ ký là một phần, lại còn liên quan đến khoản tiền rất lớn, hình như con nhớ không nhầm sẽ bị kết án mười năm hay mười hai năm tù thì phải?”

Tổng Nghiệp Hàng giật tập tài liệu từ tay Tân Cam, không dám tin vào mắt mình, ông nhìn chăm chăm vào cô.

“Bố, bây giờ con muốn đại diện Tổng thị đi ký kết dự án đây, biến hạng mục quý quái ở Tây Tạng thành hiện thực, hoặc là bố giả vờ sai con đi cũng được, đợi con ký xong rồi báo cảnh sát, lúc đấy vào tù luôn cũng được.” Cô nói: “Gậy ông đập lưng ông, con đi nước cờ này rất giỏi đúng không?” Câu nói cuối cùng này, là cô nói với Tổng Nghiệp Hàng, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Trịnh An Đồng.

“Ông Trịnh có cần xe cấp cứu không? Hay ông đã mang thuốc bên mình rồi?” Cô hỏi nhẹ nhàng, “Lần này Trịnh Phiên Nhiên vì Tổng thị nhà chúng tôi mà kéo theo chủ đầu tư là Lương thị, Tập đoàn Lương thị ở thành phố C ấy. Vậy nên lần này dù khiên ngài phát bệnh hay cương quyết thế nào đi chăng nữa cũng không có cách nào can dự vào được đâu.”

Trịnh An Đồng - người canh giữ gia đình danh tộc họ Trịnh ở thành phố G hơn hai mươi năm, năm đó khí thế vô cùng mạnh mẽ, nhưng giờ trong tiếng cười ngọt ngào của đứa con gái thân sinh, cuối cùng mặt mày ông ta cũng biến sắc.

“Tiểu Tân, sự nhẫn nại và tàn nhẫn của con thật đáng khâm phục đấy.” Ông ta chậm chậm nói.

“Quá khen.” Tân Cam không chút hối hận, cô bình tĩnh nói.

“Nhưng rồi con sẽ hối hận... hối hận vì lúc trước không chọn một cách làm khác!” Mặt mày ông ta tối sầm lại, trầm giọng nói, rồi từ từ đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa bước vào thang máy, điện thoại đã réo lên, Tân Cam bước ra ngoài nghe thấy thanh âm như gõ keng của bà Cố vốn dĩ vẫn thanh nhã cao quý: “Tiểu Tân, cô ở đâu?”

“Có việc gì?” Tân Cam đi qua cửa chính, đi sang bên đường định gọi taxi.

“Cô đang ở chỗ Tổng thị đúng không?” Bà Cố hét lớn tỏ vẻ lo lắng: “Nhanh rời khỏi đó mau! Không, không... không kịp nữa rồi! Cô tìm chỗ nào an toàn núp vào!”

Tân Cam chau mày, đứng lại.

Cũng đúng vào lúc cô đứng lại, ánh sáng lóe lên từ ngã tư bên phải của tòa nhà Tổng thị, một chiếc xe thể thao màu bạc phanh gấp lại, dừng giữa đường, người bên trong nhìn cô từ xa rồi lái xe điên cuồng đâm thẳng vào cô.

m thanh ken két của tiếng đập chân ga và tiếng rít của bánh xe xuống mặt đường, khoảnh khắc này như trong phim hành động khủng bố. Tân Cam nhắm mắt thu người lại.

Lúc này giữa cô và đường lớn còn ngăn cách một hàng hoa và một thảm cỏ, Cổ Trầm Trầm điên cuồng xông về phía cô, chiếc xe bị mắc vào luống hoa, trong lúc loạn trí mất tay lái, lao vào bãi cỏ, đầu xe đâm vào đài phun nước trước tòa nhà.

Nắp ô tô bị lật ngược lên, bốc khói trắng, chìm hẳn trong đài phun nước... Cảnh tượng đó cách Tân Cam không đến mười mét.

Cô cắt ngang tiếng gọi khẩn khoản của bà Cố, bèn gọi xe cứu thương đến, cô chạy thục mạng về hướng đài phun nước, bất chấp nguy hiểm, kéo Cổ Trầm Trầm ra khỏi xe và lôi ra một túi khí.

Đặt Trầm Trầm nằm trên mặt đất, Tân Cam ngay lập tức hít một hơi thật sâu.

Khi túi khí an toàn trên chiếc xe thể thao mở ra, đối mặt với khuôn mặt của Trầm Trầm, lúc này dưới ánh mặt trời yếu ớt, cô ta nằm ngửa, toàn bộ khuôn mặt thật đáng sợ, chiếc mũi vốn dĩ cao thẳng thế mà bây giờ như quả trứng chim bị đập nát.

Cổ Trầm Trầm vẫn còn phản ứng, tay cô ta run run muốn chạm vào khuôn mặt mình, nhưng bị Tân Cam giữ lại. Cánh tay cô ta nằm trong bàn tay nhỏ nhắn của Tân Cam, cô ta yếu ớt và vô cùng tuyệt vọng.

“Tôi rất hận cô...” Cô ta nhìn lên bầu trời, giọng nói yếu ớt đến nỗi không thể yếu hơn được nữa, lẩm bẩm: “Tôi thà bị tất cả mọi người bỏ rơi như cô, miễn sao có được một người thật lòng với tôi. Tôi không có gì nhiều hơn cô, tại sao phải khổ sở hơn cô thế này?”

Tiếng xe cấp cứu vang lên, lúc này đã có rất nhiều người vây quanh họ, Tân Cam quỳ gối bên cạnh Cổ Trầm Trầm, nhìn vào đôi mắt cô ta, những giọt nước mắt không ngừng lăn dài, rồi từ từ cúi xuống ôm cô ta vào lòng...

Chú Trần đã rất nhẹ tay rồi, nhưng Tân Cam vẫn thỉnh thoảng đau đến rứt người lại, hôm nay cô đi giày cao gót, chạy như bay cứu Cổ Trầm Trầm, chân thấp chân cao vì bị tẹo chân, đầu gối và khuỷu tay đều bị trầy xước, nhất là vết thương ở đầu gối, lúc lấy ra một viên sỏi, cô cảm thấy đau đớn như bị khoét vào da thịt.

Đột nhiên một cánh tay thò ra, chộp lấy nhíp và bông gạc trên tay chú Trần.

Tân Cam cúi đầu, không nhìn anh, cũng không nói gì. Ánh mắt chú Trần đang quần quanh giữa khuôn mặt tối sầm của cậu chủ và cô, nhẹ nhàng khuyên giải: “Cậu chủ, việc tức giận để sau đi, làm việc chính trước đã.”

Trịnh Phiên Nhiên cười lạnh nhạt: “Người ta là nữ siêu nhân, vết thương ngoài da này có thấm vào đâu.”

“Vậy tôi đi ra ngoài trước.” Chú Trần cố nhịn vì biết anh đang tức giận, ông nhẹ nhàng bỏ ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai người, Tân Cam kéo váy xuống, khập khiễng đứng lên đi vào phòng tắm, bị anh kéo lại.

Khuôn mặt ủ rũ điều cô trở lại chỗ cũ, anh quỳ xuống, cúi đầu tiếp tục xử lý vết thương cho cô. Lần này, cô không kêu một tiếng, vết thương được xử lý xong, anh ôm cô đi vào phòng tắm, dùng khăn ẩm cẩn thận lau chùi cho cô, tránh những chỗ bị thương. Tân Cam không nói một lời, lặng lẽ nhắm nghiền mắt một hồi. Anh đặt cô lên giường, rồi nhìn cô, hỏi: “Tân Cam, em có nghĩ nếu như hôm nay em bị cô ta đâm chết, anh sẽ phải thế nào không?”

Tân Cam dựa người vào gối, mái tóc dài xoa trên khuôn mặt, đôi mắt đen long lanh. “Có lẽ sẽ không cười cô ta nữa.” Cô lạnh nhạt nói.

Trịnh Phiên Nhiên giận dữ, hai tay nắm thành nắm đấm, anh từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: “Con đường là do người ta lựa chọn, anh chưa bao giờ nhận lời bất cứ điều gì từ cô ta, cô ta thành như hôm nay, em lại trách anh sao?”

“Không dám.”

“Em không dám? Trước mặt anh, em còn có điều gì không dám chứ?” Anh lạnh nhạt cười như không thể tin được, vô cùng tức giận.

Cô muốn cứu Tổng Nghiệp Hàng, anh có cách, chọn Lương thị - nhà đầu tư ở một nơi rất xa. Lương thị là nhà đầu tư lớn, Trịnh An Đồng từ nay về sau sẽ không có cách gì mượn Tổng thị để dày vò cô nữa. Còn cô? Đã lấy nỗi đau của anh làm vũ khí, không thể chờ đợi lại chạy đi giẫm thêm vào chân Trịnh An Đồng!

“Em rốt cuộc... không có tâm can ư?” Anh lại gần cô, tâm trạng rối bời đau khổ.

Tân Cam ngồi dậy, anh vẫn ngồi trước giường, cô nhìn anh, lạnh lùng cười: “Có thì có, nhưng đã sớm bị chó ăn rồi.”

Trịnh Phiên Nhiên đứng bật dậy, sải bước đi ra ngoài.

“Trịnh Phiên Nhiên!” Cô gọi anh: “Đừng... Cô ta đã đáng thương lắm rồi, đừng làm gì cô ta nữa.”

Trịnh Phiên Nhiên không thèm nhìn cô, quay lưng lại phía cô, giọng vô cùng tức giận: “Hà cớ gì không dám chứ!”

Lương thị cử cấp cao tới nói chuyện hợp tác đầu tư, người này tên là Trần Ngô Bạch, đứng thứ ba trong Lương Thị Lục Thiệu của thành phố C, lại là người khôn ngoan lạnh lùng nhất. Ban đầu Tổng Nghiệp Hàng đích thân ra trận đàm phán với anh ta, không ngờ một vòng đàm phán đã bị thất bại không lý do, may mà khi đó vết thương ở đầu gối của Tân Cam đã khá hơn nhiều, nên cô thay cha đi đàm phán.

Dù biết người này giỏi kinh doanh không thua kém Trịnh Phiên Nhiên, nhưng nếu phải đánh nhau, cô không còn đủ sức đánh lại.

Trước một dung nhan kiều diễm, nhưng thần sắc đã quá mệt mỏi này, Trần Ngô Bạch chưa bao giờ tỏ ra thương hoa tiếc ngọc, trái lại nhân cơ hội này, còn ép xuống hai giá.

Nếu không vì gương mặt tuần tú của anh ta giống Trịnh Phiên Nhiên thì Tân Cam sớm đã cầm cây bút ký ném vào mặt anh ta rồi.

“Cô Tân có thể bàn lại với ông Tổng một lần nữa không?” Trần Ngô Bạch đẩy đẩy cái kính không gọng trên sống mũi.

“Không cần, tôi có thể toàn quyền quyết định.” Tân Cam hít một hơi thật sâu: “Giá này thực sự không thể hạ thấp hơn được nữa, song định mức của nó chúng ta có thể để ra thêm năm phần trăm, anh thấy thế nào?”

Ánh mắt Trần Ngô Bạch đầy suy tư. “Đồng ý.” Anh ta nuốt tiếc nói.

“Ông Trần đúng là người hào phóng.” Tân Cam như trút được gánh nặng, “Vậy chúng ta sẽ gặp nhau tại buổi chúc mừng thành công nhé. Nghe nói ông Trần lần này đi cùng phu nhân và hai tiểu thư?”

“Vâng.” Trần Ngô Bạch cười: “Vậy chúng tôi sẽ đến, lâu rồi tôi cũng chưa có dịp ăn cơm thân mật với anh nhà cô.”

May mà Tân Cam chưa kịp uống nước.

Nghe Trịnh Phiên Nhiên mà biết mình bị gọi là “anh nhà cô”, không biết sẽ phản ứng thế nào.

Mấy hôm nay vì chiến tranh lạnh với Trịnh Phiên Nhiên, nên sau khi làm thêm giờ cô đã ngủ luôn tại công ty, hôm nay vốn dĩ cũng như vậy, nhưng hợp đồng đã ký kết xong, không phải làm thêm nữa. Cô thu dọn đồ rời công ty khi không còn một bóng người.

Đêm lạnh lẽo, cô bước ra khỏi thang máy xuống tầng hầm, quần chặt chiếc áo gió đến chỗ đỗ xe. Hầm để xe rất yên tĩnh, lúc cô đóng cửa xe lại lập tức có cảm giác gì đó là lạ, sau lưng toát mồ hôi lạnh, nổi hết da gà, nghĩ tới việc thoát thân nhưng đã quá muộn, một cánh tay bóp nghẹt cổ họng cô, không chút do dự, Tân Cam tin một giây sau, hân sẽ bỏ tay ra khỏi cổ mình.

“Tiền... tất cả trong túi...” Cô khổ sở nói.

Tay đã nắm lỏng một chút, nhưng khi cô vừa từ từ thò thì đột nhiên một cái vòng xiết chặt hơn. Tân Cam có cảm giác máu đang chảy ra, thanh quản như đóng băng lại, đau như vết dao cứa.

“Có lời cho mày đây.” Giọng nói khàn khàn, như rần độc liếm tai cô: “Đừng... ngạo... mạn... quá... sớm!” Nói xong hần gơ tay đánh Tân Cam một cái, gáy nhói đau, trước mắt tối sầm lại... Cô nằm ngửa ra ghế không biết bao lâu mới dần dần tỉnh lại, tay với lấy cái túi, run rẩy không thể kiểm soát được, chiếc túi rơi xuống thảm và bị kẹt giữa ghế, cô phải vật lộn một lúc lâu mới lấy được chiếc điện thoại trong túi ra, không kịp suy nghĩ, cô gọi ngay cho Trịnh Phiên Nhiên, giọng anh lạnh lùng: “Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Tân Cam mở miệng, phát hiện mình không thể nói được, nước mắt như vỡ òa, khuôn mặt đau khổ đầy vẻ cầu cứu.

“Tân Cam?” Anh nghi ngờ gọi cô, có cảm giác bất an, lúc này Tân Cam chỉ có thể nghe thấy giọng nói thấp thoáng của anh, sau đó là tiếng gầm rú của động cơ xe ô tô, cô đang nằm sấp trên ghế, những ngón tay chạm vào màn hình điện thoại, cố gắng nghe, một lúc sau thì chìm vào hôn mê.

Trịnh Phiên Nhiên, cứu em...

Bầu trời lúc sáu tuổi toàn là màu máu, những vì sao sáng đều u ám thành màu xám, rơi từ trên không trung xuống và biến mất trong hư vô, cô nhìn lên thấy bầu trời trống rỗng, chỉ có một màu máu đơn độc, bức bối như muốn phát điên lên.

Giống như có bàn tay đang bóp cổ cô, khiến cô không thể hít thở.

Phiên Nhiên, cứu em!

Rõ ràng biết là giấc mơ, rõ ràng biết là trong thời thơ ấu của cô, anh chưa từng đến, nhưng Tân Cam vẫn khẩn cầu cho anh xuất hiện.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, trong căn phòng ngủ lớn mờ mờ tỏ tỏ hòa vào nhau, yên tĩnh như một bức phác họa bằng chì. Trong bóng tối, bóng một người đàn ông ngồi bên giường, cơ bắp trên cơ thể căng lên vì tức giận và vì một cảm xúc nào đó, giống như một con báo điên cuồng trong không gian tăm tối. Ngón tay anh vuốt lên cổ Tân Cam, nhẹ nhàng xoa những chỗ bị sưng trên ngón tay.

Cô ngủ không ngon giấc, cho tới khi được anh xoa nhẹ. Cuối cùng, hơi thở dần dần ổn định. Trịnh Phiên Nhiên vuốt nhẹ đôi lông mày đang chau lại kia, rồi lặng lẽ đứng dậy.

“Chú, là cháu đây!”

“Trịnh Phiên Nhiên? Tại sao giờ này còn gọi điện thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải cháu.” Trịnh Phiên Nhiên dừng lại, có vẻ như đang tố cáo ông.

Trịnh An Đồng im lặng một lúc, nhẹ nhàng hỏi: “Tân Cam sao rồi?”

Xa xa lúc này ánh hào quang đã nhuộm đỏ cả vùng chân trời, Trịnh Phiên Nhiên nhìn vệt màu đỏ rực tràn đầy sức sống, khoảnh khắc đó, anh nhớ lại rất nhiều chuyện từ nhỏ đến lớn, “Chú à...” Giọng anh nhẹ nhàng chân thành: “Cảm ơn chú đã chăm sóc cháu suốt bao năm qua. Cháu xin lỗi.”

Trịnh An Đồng không nói gì, cũng không có lời giải thích... Ông đã quá hiểu đứa trẻ do mình nuôi dưỡng kiêu hãnh, cố chấp không ai bằng.

Lúc này, anh không muốn thông báo cho ông ấy một tiếng.

Hai đầu điện thoại, hai người chột im lặng. Cánh cửa phòng nhẹ khép lại, Tân Cam lúc mê lúc tỉnh, đột nhiên nghe thấy tiếng cô òa khóc, Trịnh Phiên Nhiên vội vàng cúp máy, chạy qua đó nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng vỗ về.

“Anh đây, đừng sợ... Tân Cam, đừng sợ, anh ở đây.”

Cô vẫn chưa tỉnh, khóc nức nở, anh cúi xuống hôn lên đôi mắt, cô dần dần nín khóc, mềm mại dựa trên vai anh, trong mê sảng không ngừng gọi tên anh: “Trịnh Phiên Nhiên!”

Lúc này ánh nắng chiếu ngập cả căn phòng, lưng cô quay ra phía cửa sổ, ánh sáng rực rỡ đầy sức sống chiếu lên khuôn mặt anh, anh nheo mắt ôm quần lấy cô.

“Ừ, anh đây.”

Buổi sớm vùng ngoại ô giờ này vẫn còn tối, Trịnh An Đồng cầm điện thoại lắng nghe âm thanh đơn điệu buồn tẻ rất lâu, rồi quay một số điện thoại. Giọng nói của bà Cố trong buổi sáng sớm khàn khàn kéo dài, hết sức khiêu gợi: “An Đồng?”

“Bà làm gì rồi?”

“Gi cơ?”

“Tiểu Tân... Bà làm gì với con bé rồi?”

“... Tôi có làm gì đâu! Hay là Vệ Quốc? Hôm trước chúng tôi cãi nhau, ông ấy dường như muốn dạy cho Tân Cam một bài học... An Đồng, vết thương trên mặt Trầm Trầm không nhỏ, cần phải phẫu thuật lại.”

Trịnh An Đồng xoa xoa thái dương, cảm thấy rất mệt mỏi: “Lão Cố thực sự không biết chừng mực rồi.”

Bà Cố lặng đi, hỏi rõ: “Trịnh Phiên Nhiên có phải đang giận ông không?”

Bà ấy suốt ngày chỉ hỏi Trịnh Phiên Nhiên. Trịnh An Đồng không ngừng xoa xoa thái dương, đột nhiên trong lòng thấy buồn bã. Đàn bà đúng là sinh vật vô tình nhất trên thế gian.

“An Đồng? Ông đang nghe đây hả? Vẫn ổn chứ? Có cần tôi qua đó với ông không?”

“Không.” Trịnh An Đồng thẳng thừng từ chối: “Được rồi, bà nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” I

“... Vân Hoa!” Điện thoại vừa định cúp xuống, Trịnh An Đồng gọi tên bà ta. Bà Cố - Tân Vân Hoa, cười: “Ừ.” Chỉ nghe thấy tiếng người đàn ông trước giờ bà ta luôn dành nửa cuộc đời còn lại của mình để yêu này, giọng nói luôn quả quyết như thế vậy mà lúc này như không có chút sức lực nào: “Đặt vé máy bay nhanh nhất, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ quay trở lại... Trịnh Phiên Nhiên lần này sẽ không bỏ qua cho ai đâu.”

Cố gia là cánh tay đắc lực của Trịnh An Đồng, nhưng Trịnh Phiên Nhiên đã quyết tâm làm tới cùng thì cho dù thời gian qua lại với Cố gia có nhiều thế nào đi chăng nữa, cũng đành phải lập tức cắt đi cánh tay này.

Trịnh Phiên Nhiên hành động nhanh hơn Trịnh An Đồng tưởng tượng, chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang. Chưa đầy hai mươi tư giờ, mọi thành tích nỗ lực chăm chỉ cả đời của Cố Vệ Quốc đã tan thành mây khói, những tích lũy mà mười mấy năm nay nhần nhục chạy theo Trịnh An Đồng đạt được, trong một đêm đã bị Trịnh Phiên Nhiên làm thành một con số không. Hơn nữa, khu nhà họ Trịnh trước kia ra vào tự do, bỗng trở thành một pháo đài bất khả xâm phạm và cũng không thể nào liên lạc được với Trịnh An Đồng.

Qua một đêm, toàn bộ thành phố G đều ngửi thấy hương vị của một sự thay đổi triều đại, cái tên Trịnh An Đồng đã không còn có quyền lực tuyệt đối đối với Trịnh gia.

Cố Vệ Quốc ngồi đợi suốt hai ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Trịnh Phiên Nhiên tại sân golf. “Phịch” Ông ta quỵ xuống trước mặt người thanh niên trưởng thành này.

Trịnh Phiên Nhiên ngồi dưới cái ô che nắng, nhìn xa xa mặt đất xanh mênh mông. Đôi mắt đằng sau cặp kính râm kia không có chút gợn sóng.

“Trịnh Phiên Nhiên, dù sao tôi cũng quen biết với chú cậu ba mươi năm rồi! Cậu không thể làm như vậy... Cậu không thể đối xử với tôi như thế!” Đôi mắt Cố Vệ Quốc đỏ ngầu.

“Vì một kẻ hèn hạ như ngươi... à!” Ông ta nắm tay chống lên mặt bãi cỏ, đột nhiên bị gót chân Trịnh Phiên Nhiên giẫm lên, tiếng nói im bật, được anh hét thay. Mặt cỏ này tuy mềm nhưng lại rậm rạp, vừa rồi nửa bàn tay ông ta vùi vào trong đó, có thể thấy sức mạnh của bàn chân anh đáng sợ như thế nào. Tiếng hét làm kinh động đến hai chú chim không tên, chúng vỗ cánh bay xa.

“Ông thật thú vị!” Trịnh Phiên Nhiên lạnh lùng nói, từ từ giẫm chân xuống, di như di mẩu thuốc lá, “Rốt cuộc ông tưởng mình là cái gì? Có ấy là ai chứ, dựa vào ông mà cũng dám động vào cô ấy à?”

Cố Vệ Quốc đau đến nỗi toát mồ hôi, nằm dưới chân anh nghe từng từ một.

“Nếu không nề ông đã quan hệ với chú tôi nhiều năm, thì ông tưởng ông còn có thể sống đến hôm nay chắc?”

Lúc này, một chiếc xe golf xa xa lái tới, gần rồi mà xe vẫn chưa dừng, bà Cố nhảy từ trên xe xuống, vắn phẳng phắt nét duyên dáng trẻ trung. Bà ta cắn răng đi tới, khom người đỡ ông chồng dậy.

Trịnh Phiên Nhiên từ từ thay đôi giày của chú Trần đưa, cầm tờ chi phiếu trên mặt bàn, vẩy vẩy rồi ném xuống đất trước mặt hai vợ chồng Cố thị.

“Gia đình các người có ba người, số tiền này coi như đổi lấy quãng thời gian bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày sinh ra cô ấy.” Anh lặng lẽ quan sát bà Cố: “Sau này, hễ nơi nào cô ấy xuất hiện thì các người đều phải tránh xa, nếu cô ấy còn phải chau mày vì các người thêm một lần nữa thì...” Anh không nói tiếp, cười sảng khoái.

Đầu gối Cố Vệ Quốc ê ẩm.

“Tôi đỡ ông dậy nào!” Bà Cố lạnh lùng quát, kéo ông chồng: “Chúng ta đi!”

Ngày hôm sau, vợ chồng Cố thị đã rời khỏi thành phố G, kể từ đó không ai còn nhìn thấy bọn họ nữa.

Sáng sớm hôm đó, Tân Cam đi đến Cố gia, ngồi trong xe nhìn thấy hành lý nằm la liệt phía xa xa. Người phụ nữ huyền thoại diễm lệ làm điên đảo cả thành phố G suốt mười mấy năm, nửa cuộc đời làm náo loạn hầu như tất cả các chàng trai vương tộc thành phố G, dáng vẻ cao quý sang trọng như nữ thần, lúc này lại có vẻ tiêu tụy, xách từng túi hành lý đi ra.

Đây là những gì bà ta sống trong nửa cuộc đời còn lại.

Tân Cam mở cửa xe đi về phía bà ta.

Bà Cố dường như sớm dự liệu cô sẽ đến, không ngạc nhiên, kéo tay chồng lên xe trước, tóc mai bà ta đã bạc mờ hói, cố gắng gượng cười: “Con đến rồi à”

Tân Cam nhìn bà ta, nhất thời không biết phải nói gì.

“Trầm Trầm tối qua còn nhắc đến con.” Bà ta cúi xuống cười tự ti: “Con bé đã phẫu thuật rồi, các bác sĩ nói tình hình rất lạc quan. Chờ đến lúc được xuất viện, lại có thể đến trường tiếp tục đi học.”

“Vậy thì tốt quá.” Tân Cam mỉm cười.

Hai người nhìn nhau im lặng.

“Tôi đã luôn muốn hỏi bà một câu.” Tân Cam trầm giọng nói: “Những viên kẹo đó... trong suốt, sáng lấp lánh, hình ngôi sao nhỏ rực rỡ nhiều màu sắc... tên là gì?”

Kẹo mà bà đã từng hay mua cho tôi ăn, ngọt hơn tất cả hương vị kẹo khác trên thế giới, rốt cuộc tên là gì? Tại sao bao năm qua, tôi tìm kiếm, tìm kiếm, và tìm kiếm nhưng không bao giờ tìm thấy?

Tân Vân Hoa - người phụ nữ xinh đẹp huyền thoại, thậm chí thiếu nữ tuổi trăng tròn cũng không thể đánh bại, vậy mà lúc này đã già đi trông thấy. “Không nhớ lắm.” Bà ta định thần lại, đứng thẳng lưng vẻ thanh lịch, ánh mắt nhìn đi nơi khác, nhẹ nhàng trả lời.

Tân Cam “ồ” lên một tiếng: “Vậy thì thôi.” Cô bình tĩnh quay người bước về phía chiếc xe, phía sau cô lúc này không ai khác chính là mẹ cô, giọng nói như rơi vào ngọn gió cuối thu: “Dù sao... vẫn cảm ơn bà.”

Cho dù bà đã hao tâm tổn sức mang thai tôi, nhưng lại bị ông ta bỏ rơi, sau nhiều năm, tôi lại thành con cớ của ông ta, cho dù bao nhiêu năm nay có vì cái gì đi chăng nữa, thì tôi vẫn nên cảm ơn bà.

Bởi vì trong cuộc đời này, cho dù tôi mãi mãi phải đối diện với bóng tối thì tôi vẫn luôn nhớ về ngày xưa, cái ngày xưa thật ngắn ngủi đó nhưng tôi vẫn nhớ, nhớ những năm tháng tuổi thơ bà đã từng ôm ấp tôi vào lòng.

Cảm ơn bà đã từng yêu tôi, mẹ à!

Chương 8

Giường lớn phía xa cửa sổ, Tân Cam ngấm những vì sao rồi ngoái lại nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, cho dù trong đêm tối hay khi nhắm mắt ngủ, gương mặt đó vẫn thật rạng ngời, Trịnh Phiên Nhiên chính là người đàn ông khô khan nhất mà cô từng biết.

Nếu có thể sinh cho anh một đứa con thì bất kể là trai hay gái chắc cũng rất xinh đẹp.

Mưa rả rích suốt mấy ngày, Tân Cam đành phải “sinh hoạt ngoài trời” bằng cách ngồi trong căn nhà hoa uống trà.

Mùa thu đông ở thành phố G với những cơn mưa rào bất chợt, mưa rơi xuống từ trên đỉnh mái bằng kính trong suốt nhẹ nhàng trượt xuống thành những vệt dài, chẳng mấy chốc cả căn phòng hoa bằng kính như có lớp sương mù che phủ, mọi thứ xung quanh đều mờ mờ ảo ảo. Tân Cam thích không gian mờ ảo này, cô vẫn thường ngồi ở đây cả ngày.

Trịnh Phiên Nhiên đã thay một bộ bàn ghế mới, chiếc ghế bành vừa cho hai người ngồi làm bằng mây, bên trên trải tấm lông cáo trắng mềm mại, ngồi lên đó cảm giác như ngồi trên mây vậy.

Thỉnh thoảng buổi chiều Tân Thần cũng đến căn nhà hoa, ngang nhiên chiếm cứ một chiếc ghế bành ấm áp, ngủ một giấc ngon lành. Trịnh Phiên Nhiên ban đầu nhìn thấy đã để ý rồi. Lần thứ hai Tân Thần đến, cô ấy còn cố tình đặt một hình nộm ngồi vào ghế từ bên ngoài nhìn vào trông giống Chủ tịch Trịnh Phiên Nhiên tài ba của thành phố G đang vắt đôi chân thon thả ngồi chăm chú đọc một cuốn sách cổ điển tiếng Anh to như cục gạch trong căn phòng hoa.

Sau này, mỗi lần Tân Thần đến đều chỉ có thể ngồi trước ghế nhỏ đối diện hai bọn họ.

Nhân lúc Phiên Nhiên đi ra ngoài, Tân Thần hỏi nhỏ chị: “Nè, bình thường lúc riêng tư chị gọi anh ấy là gì thế? Có tên nào thân mật không?”

Tân Cam dường như bị tiếng mưa rơi tí tách làm cho mơ màng buồn ngủ, cô nghĩ một lúc rồi mới chậm rãi nói: “Không có.” Chỉ gọi anh ấy một tiếng “Phiên Nhiên” đã là nể mặt lắm rồi.

“Vậy để em nghĩ cho chị nhé!” Tân Thần háo hức nói: “Gọi là Tiểu bỉ ổi đi.”

“Ha ha...” Tân Cam lăn ra cười sằng sặc.

Vừa nhắc tới “Tiểu bỉ ổi”, cái đầu Trịnh Phiên Nhiên đã lấp ló từ bên ngoài đi vào với một cuốn sách khác, Tân Thần làm mặt xấu trên anh, rồi vội vã bỏ chạy, còn Tân Cam vẫn đang nằm trên tấm lông cáo cười không ngớt.

Đã lâu rồi không nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như thế trên gương mặt Tân Cam nên Trịnh Phiên Nhiên cũng không truy cứu tiểu nha đầu Tân Thần đó lại làm trò quỷ gì với anh nữa.

Nhưng... thực sự là có gì đó lạ lắm, suốt bữa tối cô cứ cúi đầu mãi, anh để thêm bát canh bên cạnh, cô cũng chỉ ngẩng lên cảm ơn, nhìn thấy mặt anh lại cúi xuống cười tủm tỉm. Trịnh Phiên Nhiên chau mày, cảm thấy kỳ quặc, sờ sờ lên mặt nhìn

Chú Trần đang gấp thức ăn cho hai người, nhún vai một cái tỏ vẻ không hiểu.

Trịnh Phiên Nhiên ngẩn ra suy nghĩ.

Anh ngẩn người ra tất nhiên là vì: khi có mặt người khác, Tân Cam cười như nào cũng được, nhưng lúc ở trên giường, nằm bên dưới anh rồi mà cô vẫn không chỉ có mỗi tiếng van xin là sao?

Đặc biệt là đêm nay anh vô cùng biến thái, chiếm lấy cô nhưng lại từ từ thông thả, không ầm ập cũng chẳng cuồng nhiệt, mỗi lần thấy cô giảm hứng thú một chút, anh lại liên tục dồn dập trước khi dừng lại.

“... Phiên Nhiên...” Mặt Tân Cam đỏ ửng, van nài một cách bất lực. Anh nâng cô áp sát vào mình hơn, hỏi: “Buổi chiều Tân Thần nói gì về anh mà em vui như vậy?”

10. Chương 10

Tân Cam tóc tai nhể nhại lắc lắc đầu. Phần bụng dưới nóng ran, cảm giác tê tê, nhột nhột đã chạy sâu vào bên trong cơ thể, chỉ cần anh tiếp tục thì có thể càn quét khắp cơ thể cô, đưa cô đến đỉnh điểm của khoái

lạc. Nhưng thật sự anh cứ nhẹ nhàng như vậy chẳng thà cho cô uống rượu độc giải khát còn hơn, giọng cô hồn hèn run run nói với anh: “Tiểu bí ối”.

“Thì ra là vậy...” Anh lim dim mắt khẽ nói.

Tân Cam không ngừng rướn người chà xát cơ thể anh, phần bụng dưới nóng ran lên, nhưng anh vẫn không cho cô, cứ để mặc cô hừng hực vì thèm muốn.

“Được, cho em này.” Anh cúi xuống hôn cô say đắm, cầm lấy hai tay đang bám chặt gối của cô choàng lên cổ mình. Trước giờ nghệ thuật trên giường của anh rất điêu luyện, lại thêm có chủ ý cố tình khiến cô kêu la van xin trước, sau đó bị cảm giác nóng ran càn quét, cô nằm dưới anh rướn mình như cá rời nước, miệng khẽ mở, giọng run run không thốt nên lời. Rất lâu mới ý thức lại được, anh vuốt ve lưng cô xoa dịu, Tân Cam thỏa mãn trườn tằm thân mỗi nhũ, đau đớn của mình áp sát vào cơ thể anh.

“Thoải mái không?” Anh ghé sát vào tai cô thì thầm.

Tân Cam đã không còn chút sức nào để tiếp tục chiến đấu, nhưng kiểu nhẹ nhàng này thật sự rất sung sướng. Cô cắn nhẹ lên môi làm nũng, chỉ nghe thấy thanh âm của Phiên Nhiên nhẹ nhàng biết bao: “Anh bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.”

“Ừm?” Cô ngẩng lên nhìn, chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh của anh.

“Anh nhớ không lâu trước đây có người hỏi anh, muốn cho anh trái tim của cô ấy, anh có ăn không?” Bàn tay thon dài của anh trượt xuống lưng cô đầy vẻ nham hiểm: “Sau đó, lại lỡ mồm nói, trái tim cô ấy...”

Sớm... bị... chó... ăn... rồi.

Tân Cam ngẩn người ra, toàn thân nổi da gà, bỗng dưng nửa đêm lại thấy tỉnh như sáo, đã muộn rồi không biết phải trốn đi đâu đây. Anh ngay từ đầu đã cố ý sắp đặt, lúc này không nói câu nào, giữ lấy tay cô ghì xuống hai bên chân...

Sau lần Tân Thần ủng hộ kế hoạch đi leo núi của Tân Cam, Trịnh Phiên Nhiên luôn tỏ thái độ tức giận ra mặt với cô ấy. Một hôm vừa thức dậy, người mẹ mà cô trốn tránh lâu nay bỗng dưng xuất hiện ngồi cạnh đầu giường, lặng lẽ nhìn con gái khóc... Nghĩ đến cảm giác đáng sợ lúc đó, cho dù phải thức suốt đêm viết bản thảo thì Tân Thần cũng phải quấn chiếc áo khoác chạy xuống chỗ Trịnh gia hóng tin.

Giờ này không còn sớm nữa, có lẽ Tân Cam đã thức dậy rồi, nhưng lúc cô xuống, thì chỉ thấy đại sảnh Trịnh gia trang hoàng lộng lẫy nhưng tĩnh mịch, không có một bóng người, ngoài ánh nắng nhạt nhòa chiếu vào. Bánh bao và cháo hoa ngũ sắc mà cô thích nhất đã được chú Trần chuẩn bị chu đáo, Tân Thần vui vẻ thưởng thức, cô vừa ăn vừa hỏi: “Hai người kia tại sao vẫn chưa xuống?” Sắp trưa rồi còn gì, chị ấy chắc cả đêm mất ngủ, hai người này làm cái trò gì vậy?

Chú Trần nhìn cô tỏ ý không tiện nói ra đêm qua bọn họ làm cái trò đó.

Tân Thần cuối cùng cũng hiểu ra.

Rõ ràng là... cả đêm qua... thân hình của Tân Cam thật nóng bỏng.

Tân Thần lau miệng rồi chạy vội đến căn nhà hoa, nghĩ hôm nay sẽ chẳng có ai tranh giành với mình hai chiếc ghế đó nữa! Bình thường vẫn phải giáp mặt với hai người họ, cô tưởng tượng hôm nay mình sẽ được ngủ một giấc no nê, vậy mà nằm trần trọc mãi cũng không ngủ được. Cơm không tranh giành thì không ngon, chắc ghế cũng như vậy.

Tiểu bí ối, đồ khốn nhà anh thắng rồi đó!

Học viện Tư thực Anh quốc đó, nổi tiếng khắp thế giới nhờ nội quy trường vô cùng nghiêm ngặt, hàng trăm năm nay tổng cộng có chín sinh viên châu Á tốt nghiệp, trong đó có hai sinh viên trẻ tuổi nhất là bạn học của nhau. Cả hai người đều không ở lại Anh, một người chọn học đại học ở Mỹ để làm rạng rỡ bộ mặt phương Đông thần bí, anh tuấn ở phố Wall. Anh kiếm được rất nhiều tiền, mà tới nay chưa có ai là địch thủ.

Còn người kia đến Ý gặp một nhóm người rồi kết nghĩa huynh đệ, sau này quay lại doanh nghiệp gia tộc, mở rộng một vương quốc gọi là Lương thị.

Truyền kỳ khắp phố Wall đương nhiên là Tiểu tử ổi của chúng ta, còn người kia tên là Trần Ngộ Bạch. Người này thanh cao ngạo mạn chẳng khác gì Trịnh Phiến Nhiên, giờ ngoài Thái tử gia Ngôn Tuấn ra thì cũng chỉ có duy nhất Trần Ngộ Bạch được gọi là bạn.

Tân Cam đã nghe nhiều về anh ta, cũng đã từng hợp tác với anh ta, từng lúng túng trước anh ta, đối với con người gọi là Băng Sơn Tam Thiếu này thì sớm đã tỏ ý khâm phục, ngưỡng mộ rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội lại gần, cũng chính vì thế mà càng tò mò: Người phụ nữ đó như thế nào, tại sao lại gả cho một người đàn ông có trái tim sắt đá ấy? Cuối cùng cũng cố dần lòng đợi đến khi Trịnh Phiến Nhiên mời gia đình Trần Ngộ Bạch tới dự bữa tiệc chiêu đãi, mọi thắc mắc của cô đã được giải đáp.

Người phụ nữ đó thực sự rất... rất bình thường, khuôn mặt tròn, tóc xoăn, đôi mắt đen láy, vừa bước vào đã há hốc mồm trước vẻ bề ngoài điển trai của Trịnh Phiến Nhiên.

Tân Cam nhìn thấy sắc mặt của Trần Ngộ Bạch càng lúc càng xám đen lại, nghĩ quả thật là... núi cao còn có núi cao hơn!

Cùng đến còn có hai vị thiên kim tiểu thư của Trần gia, cách nhau khoảng hai ba tuổi, hai chị em mặc bộ trang phục màu xanh nhạt trông như hai viên ngọc bích. Lúc không cười thì giống bố, lúc cười lại rất ngây thơ đáng yêu, chẳng khác nào bản sao thu nhỏ của Trần phu nhân.

Chân tay Tân Cam ngứa ngáy, chỉ muốn đi tới véo hai cái má nhỏ nhỏ xinh xinh đó.

Khi những người phụ nữ vẫn còn cười nói chào hỏi thì cánh đàn ông đã nhập cuộc rồi. Trần Ngộ Bạch là con người vô cùng lịch sự, cho dù trước đây đã từng cùng nhau bàn chuyện làm ăn, nhưng trước một Trịnh Phiến Nhiên đầy phong độ vẫn nói hai câu: “Tân tiểu thư, nghe danh đã lâu, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.”

Mấy năm trước, vì lý do của Tân Cam, Trịnh Phiến Nhiên không thể tham gia đại sự của Trần Tam Thiếu, lần này Trần Ngộ Bạch đến thành phố C là lần đầu tiên gặp mặt Tân Cam.

Tân Cam mỉm cười đáp lễ. Nhìn sang thấy Trần phu nhân hai mắt không ngừng phát ra những ngôi sao màu hồng ngưỡng mộ, kỳ vọng nhìn Trịnh Phiến Nhiên... Này, anh chàng đẹp trai kia ơi! Có đi có lại mới toại lòng nhau chứ! Nhanh, khen tôi đi, khen tôi đi!

Trịnh Phiến Nhiên dường như chần chừ hồi lâu mới cố rặn ra mấy câu: “Trần phu nhân... quả là danh bất hư truyền, đúng như anh Ngộ Bạch nói: tiểu gia bích ngọc.”

Lúc này Trần phu nhân như nổ đom đóm mắt, ánh mắt oán trách nhìn về phía chồng.

“Hi hi hi..” Cô con gái nhỏ nhà họ Trần không nhịn được cười thành tiếng, cô con gái lớn bình tĩnh kéo đứa em, ra hiệu đừng cười nữa.

Tân Cam cảm thấy rất mất mặt, người ta thì đỉnh đặc đạo mạo, dù có chút lạnh lùng, nhưng khí chất xuất chúng, lại vô cùng lịch sự, còn Tiểu tử ổi của cô thì... vừa ấu trĩ vừa keo kiệt.

“Hai em có muốn ăn kem không?” Cô chuyển sang chủ đề khác, hỏi hai cô bạn nhỏ Trần An An và Trần Tiểu Tiểu.

Hai đứa trẻ vui mừng khôn xiết, nhưng Trần phu nhân giận cá chém thớt, tỏ ra không hài lòng: “Hai đứa nó không thích ăn kem đâu. Tân Cam, chúng ta gọi hoa quả đi.”

Tân Cam vui vẻ bằng lòng, thực ra cô cũng không muốn ăn kem trong một ngày rét buốt như thế này.

Hai thiên thần của Trần gia nhìn nhau tiếc nuối. Trần Tiểu Tiểu nói lí nhí, nhưng giọng trẻ con lại lạnh lạnh khiến người lớn ai cũng nghe rõ: “Chị ơi, trang phục của chị Tân Cam thật là đẹp, như những cô công chúa của mùa xuân trong truyện cổ tích ý!”

Hai người phụ nữ tự nhiên bị rơi vào hoàn cảnh khó xử, cùng trở nên lạng lẽ gượng gạo, trùng hợp là hôm nay hai người đều mặc chiếc váy liền màu xanh non. Cánh đàn ông cố tỏ ra như không có chuyện gì, tiếp tục nâng ly nói chuyện.

Trần An An đương nhiên hiểu chuyện hơn em gái, nói: “Bộ váy mẹ mặc cũng rất đẹp mà!”

“Nhưng mẹ mặc giống rau chân vịt quá. Hi hi hi!”

Trần phu nhân cuối cùng cũng phát điên lên, không nhịn được nữa, túm lấy váy hai cô bé đuổi bắt: “Aaaaaaaa! Trần An An, Trần Tiểu Tiểu, mẹ phải ăn hai con mới được!”

Gia đình họ ra về đã lâu, nhưng trong lòng Tân Cam vẫn cảm thấy rất vui.

Trịnh Phiên Nhiên từ phòng tắm đi ra, ném cái khăn quần trên đầu qua chỗ cô. Tân Cam tối nay lại chẳng phản ứng, cầm lấy khăn rồi nhoài người về phía anh, vừa vui tươi hơn hớn vừa nói về hai cô nhóc nhà họ Trần.

Anh dừng dừng không quan tâm.

“Đồ máu lạnh.” Tân Cam mất hứng. Cô nhảy xuống giường đá anh một cái. Phiên Nhiên vội tránh rồi kéo cô vào lòng nhẹ nhàng vuốt ve. Trong phòng rèm cửa đã khép, chỉ có ánh sáng dịu nhẹ chiếu xuống từ bóng đèn tường, cô nói xin lỗi, rồi chủ động lau tóc anh để sửa sai. Phiên Nhiên nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác nhẹ nhàng ấm áp này.

Đột nhiên anh nói: “Một đứa trẻ con đã loạn lắm rồi, lại còn là hai đứa, cộng thêm An Tiểu Ly đó nữa, thật không biết Trần Ngộ Bạch sống như thế nào?”

Anh và Trần Ngộ Bạch là bạn học suốt bảy năm trời, từng liên thủ đấu với Hoàng tử Anh, ép em trai Tống thông Mỹ phải thôi học, hợp tác kiếm tiền sinh hoạt phí từ tay công tử giàu nhất Ấn Độ trong ba năm, hai người là một trong số hai mươi người quyền rũ nhất của trường từ trước đến nay, tính cách Trần Ngộ Bạch ra sao anh quá rõ, cũng lạnh lùng và thích yên tĩnh giống anh.

Tay cô vẫn lau đầu cho anh, nhưng khóe miệng tròng xuống, ánh mắt cũng lặng đi.

Cô nghĩ đến cảnh Trần phu nhân - An Tiểu Ly đuổi bắt hai đứa tiểu quỷ, lúc đó Trần Ngộ Bạch đang nói cười với Phiên Nhiên, nhưng ánh mắt luôn dõi theo ba mẹ con. Sau đó, anh ta đứng dậy, bước tới, mỗi tay xách một đứa đưa đến chỗ Trần phu nhân đang thở hổn hển. Hai đứa rằng sún lanh lợi, cứ ra sức kháng cự, bị anh ta lườm cho một cái, hai đứa vội làm nũng, sà vào lòng mẹ.

“Buồn ngủ quá!” Cô ngáp một cái, dụi mắt, đi cất khăn vào phòng tắm.

Đêm đó là đêm đầu tiên bầu trời quang sau những ngày mưa rào rích ở thành phố G, mặt trăng vẫn mờ ảo, nhưng những vì sao lại ngập trời. Trên tầng hai, Tân Cam đứng tựa vào cửa sổ với đôi chân trần, lặng lẽ ngắm nhìn những vì sao.

Chưa thể lên núi ngắm trận mưa sao băng đó thật là đáng tiếc. Thật đẹp đẽ, lay động lòng người biết bao khi bao nhiêu ngôi sao cùng vụt bay trước mắt. Sau này... nếu sau này có phúc sinh được một đứa con, cô sẽ đặt tên nó giống tên các vì sao, nó sẽ là điều hạnh phúc nhỏ bé duy nhất trong cuộc đời cô. Dù nó có xa xăm, nhưng đó thực sự là thứ đẹp đẽ nhất tồn tại trên thế giới này.

Gương lớn phía xa cửa sổ, Tân Cam ngắm những vì sao rồi ngoái lại nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, cho dù trong đêm tối hay khi nhắm mắt ngủ, gương mặt đó vẫn thật rạng ngời, Trịnh Phiên Nhiên chính là người đàn ông khôi ngô nhất mà cô từng biết.

Nếu có thể sinh cho anh một đứa con thì bất kể là trai hay gái chắc cũng rất xinh đẹp.

Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Mặt cô lạnh buốt, rón rén bước lên giường nằm cách xa anh, đợi đến khi ấm dần lên, cô mới nhẹ nhàng ôm sau lưng anh, nhắm mắt ngủ.

Thành phố G vừa đón những ngày trời quang mây tạnh thì tính khí cáu kỉnh của Nhã Kỳ lại như sấm sét nổ bùng đoàng, mấy lần gọi điện đến đều bị Tân Cam ngắt máy, cuối cùng hôm nay cô ấy đến tìm Tân Cam với dáng vẻ hùng hổ.

Tâm trạng Tân Cam rối bời, chán nản nói: “Nếu em không vừa lòng với hợp đồng của Lương thị, thì có thể đàm phán lại.”

Nhã Kỳ vừa nghe thấy có cơ hội thay đổi thì chăm chú lắng nghe.

Tân Cam nói: “Nhưng em tự đi đi. Chị đã mất bao nhiêu thời gian mới có thể thỏa thuận được cái giá đó với Trần Ngộ Bạch, em có khả năng nắm chắc thành công thì tự đi đàm phán với anh ta.”

Nhã Kỳ tức điên lên: “Việc chúng ta đang nói đến chẳng phải là vấn đề giá cả sao? Tại sao chị có thể một lời là bán luôn hai mươi lăm phần trăm cổ phần cho anh ta?! Trong tay chúng ta chỉ còn lại hai mươi sáu phần trăm thôi, lẽ nào sau này chúng ta phải ngồi ngang hàng với anh ta?!”

Tân Cam nói: “Có thể ngang hàng với Lương thị, bao nhiêu người nằm mơ cũng không được đấy.”

“Chị Tân Cam!” Nhã Kỳ không tin Tân Cam lại không hiểu ý của mình.

Tân Cam gấp cuốn sách trong tay lại, nhìn Nhã Kỳ, thành thật hỏi: “Vậy em đến đây để dạy chị nên làm thế nào à?”

“Em...!” Nhã Kỳ thở gấp, đi đi lại lại một vòng, rồi ủ rũ ngồi xuống: “Nếu em biết phải làm như thế nào, chẳng lẽ còn cần lo lắng tức giận với chị sao? Em đã cố gắng nỗ lực nghiên cứu học hỏi, nhưng vẫn không hiểu nổi mấy thứ rắc rối trong kinh doanh! Em không bằng chị, nhưng em biết đây là doanh nghiệp của gia tộc họ Tống chúng ta! Và em biết cũng không có doanh nghiệp nào bán nhiều cổ phần như vậy cho một người ngoài. Tân Cam, nó là doanh nghiệp truyền từ đời này qua đời khác, giờ nó trong tay cha, chị vẫn muốn ông bán nửa cuộc đời của mình à? Chị nỡ để ông...”

“Tống Nhã Kỳ!” Tân Cam lớn tiếng: “Chị và em đều rõ cha không đủ sức bảo vệ doanh nghiệp, mấy năm nay không phải nhờ Trịnh Phiên Nhiên thì Tống thị làm sao có thể chống đỡ nổi?”

Nhã Kỳ nhìn xa xăm: “Hóa ra mấy năm nay, nếu như không phải dựa vào chị thì Tống thị đã sụp đổ.”

Đầu óc Tân Cam ù đi, bỗng nhiên cô buột miệng nói: “Họ Tống các người nuôi tôi lớn khôn không phải chính là vì mục đích này sao?! Giờ tôi vì các người tìm núi cao nương tựa, sau này có Lương thị lo cho ăn mặc khỏi phải suy nghĩ, các người đừng đến làm phiền tôi nữa!!”

Ánh mắt Nhã Kỳ đỏ ngầu đầy oán hận, cô ấy hít một hơi đang định phản bác thì nghe thấy một giọng nói cách đó không xa: “Đừng nói nữa!” Hai chị em cùng quay về phía sau, không biết Tống Nghiệp Hàng đã đứng đó từ bao giờ. Khi còn trẻ gương mặt đó mới đạo mạo làm sao, vậy mà giờ đây dưới ánh sáng nhàn nhạt trước đại sảnh, lại già nua nhăn nhúm đến thế.

Nhã Kỳ nuốt nước bọt, vô thức nhìn Tân Cam, còn Tân Cam đang ngẩn ra nhìn cha bằng ánh mắt mà chẳng một ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

“Nhã Kỳ” Tống Nghiệp Hàng lắc đầu vô vọng nhìn về phía Tân Cam, giọng khàn đặc: “Nhã Kỳ, đi thôi!”

Nhã Kỳ khẽ “vâng” một tiếng, lướt qua Tân Cam, cô cố đưa tay ra níu kéo nhưng không chạm được tới người Nhã Kỳ, ánh mắt vẫn nhìn theo cô ấy đi đến chỗ cha, hai người quay lưng lại, cứ xa dần, xa dần nó.

Lúc này, Tân Cam cảm thấy hoảng hốt. Một đôi tay nhẹ nhàng ôm choàng lấy bờ vai cô.

“Phiên Nhiên...” Cô nhắm mắt, dựa vào người Trịnh Phiên Nhiên. Anh đỡ cô ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa đầu gối cô. Nhưng cô không khóc, chỉ là thần sắc ngẩn ngơ, hốt hoảng mà thôi.

Đã lâu rồi ánh mặt trời mới có cơ hội xuyên qua đám mây dày đặc kia, ánh sáng phòng khách khiến Tân Cam nhớ tới những ngày mưa trong căn nhà hoa đỏ, những ngày mà cô... trốn chạy.

Cô mím chặt môi.

“Hồi nhỏ em thường bị kẻ hầu người hạ trong nhà bắt nạt, ngày nào em cũng đợi bố về mách... Giờ nghĩ lại lúc bố ngày ngày bận rộn tiếp quản cơ nghiệp sau khi ông nội mất, về đến nhà lại phải nghe em khóc lóc, kể lể mấy chuyện vớ vẩn đó, em thấy ông thật đáng thương!” Tân Cam đang im lặng nằm trong vòng tay anh, bỗng dưng mở miệng nhắc đến chuyện trước kia. Phiên Nhiên khẽ “Ừ” một tiếng.

“Ông rất quan tâm đến em, nhưng không phải lúc nào cũng có thời gian để ý đến mấy người bọn họ, mỗi lần em mách ông thì ông và mẹ của Nhã Kỳ lại cãi nhau. Sau đó bà nội nhốt em trong phòng bà suốt hai ngày một đêm, ông cứ quỳ gối ở bên ngoài cầu xin bà nội vì sợ em bị đối... Sau này em không bao giờ đến mách bố nữa. Ngôi nhà gia đình em sống khi đó là một ngôi nhà cổ, phòng của em nằm ở hướng Tây, cả năm cũng không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, chán đến lúc nào cũng có cảm giác ẩm ướt. Có lần em chịu

không nổi, đành tự đem chúng ra ngoài phơi, năm đó em chín tuổi, chăn dài rộng che cả người quét xuống đất, vừa đi đến vườn đã ngã sòng soài. May mà, ông không yên tâm em ở nhà một mình, đã bỏ cả công việc quay về và thấy em.”

Trịnh Phiên Nhiên ôm cô chặt hơn: “Sau đó thì sao?”

Tân Cam mỉm cười, những ký ức xa xưa vừa khiến cô cảm thấy đau lòng, vừa đem đến những kỷ niệm nhẹ nhàng êm dịu, cô nói: “Sau này cứ mỗi tuần một lần, ông lại tự tay phơi chăn giúp em, một lần em vô tình đọc được quyển sổ nhắc việc của ông, bên trong ghi chi chít những công việc ông phải làm, có một khoảng dành ra năm phút trống được đánh dấu bằng bút đỏ, trên đó viết: “Phơi chăn cho Tân Cam” Cô nhẹ nhàng nhắc lại: “Phơi... chăn... cho ... Tân... Cam.”

Người đàn ông này bình thường không xuất chúng, cũng không thủ đoạn, cả đời đã bất lực trước bao nhiêu chuyện, trị gia không cương quyết, càng không cần nhắc đến trên thương trường bị người ta tùy ý bắt nạt. Trước khi Tân Cam tiếp quản Tổng thị, gia nghiệp tổ tông truyền lại đến tay Tổng Nghiệp Hàng đã sa sút, Tân Cam làm sao có thể xoay sở được, thậm chí vì ông, vì Tổng thị mà cô phải chịu sự ép buộc, của Trịnh An Đồng. Chỉ cần nghĩ đến mấy dòng chữ nguệch ngoạc màu đỏ “Phơi chăn cho Tân Cam” đó, cũng đã thấy rõ tình yêu mù quáng mà ông dành Tân Vân Hoa, Tân Cam luôn cảm thấy... khó có thể báo đáp được ông.

“Tất cả đã qua rồi.” Trịnh Phiên Nhiên nhẹ hôn lên mái tóc cô, giọng như nghẹn lại: “Tại sao đột nhiên lại kể cho anh nghe?”

Tân Cam nói: “Vì tất cả những quá khứ đó là nguyên nhân khiến em ở bên anh. Mấy năm nay, vì Tổng thị em đã nợ anh quá nhiều, sau đó lại ép anh thỏa hiệp hết lần này đến lần khác. Phiên Nhiên, em biết lần này Trần Ngô Bạch ra mặt, nhưng người chi tiền nhất định là anh, cổ phần Tổng thị cuối cùng cũng thuộc về em. Nhưng việc lần này em không muốn nhận từ anh, em không muốn dùng nó đổi...”

Anh kéo cô ra xa vòng tay mình, ánh mắt thành thật nhìn cô, hỏi: “Đổi cái gì?”

Khóe mắt long lanh rơm rớm nước mắt, bao nhiêu năm qua anh luôn ở bên cạnh cô, nhìn thấy cô lúc tức giận, khi dịu dàng, cảm động, cả những lúc tuyệt vọng bất lực trước bản thân mình, nhưng tuyệt đối không giống như lúc này, sao... đau lòng đến thế.

Tân Cam nghẹn ngào nói: “Em có thai rồi.”

Trịnh Phiên Nhiên nheo mắt.

Anh từ trước tới giờ luôn tính toán cẩn thận, lúc nào cũng có biện pháp, kể cả trước những tình huống khó khăn nhất cũng không quên.

Tân Cam nhìn anh, những biểu hiện và ánh mắt của anh lúc này cô đã sớm đoán định, nhưng tại sao trái tim vẫn thấy đau đớn hoang mang thế này.

“Xin anh đừng hỏi là do ai?” Cô cười đau khổ: “Em cũng không biết tại sao lại có sai sót này.”

Phiên Nhiên chỉ đứng yên nhìn, mặc kệ những lời cô nói, ánh mắt sâu thẳm ấy khiến cả đại sảnh rộng lớn như cung điện trầm lặng, không khí nặng nề khiến cô chỉ còn biết cúi xuống. Dưới sức ép vô hình, Tân Cam hít một hơi lấy tinh thần, nói: “Em chỉ cảm thấy nên nói cho anh một tiếng, anh yên tâm đi, em biết phải xử lý thế nào.”

Cô cúi đầu xuống, chỉ nghe thấy tiếng anh lạnh lùng, từ từ hỏi: “Em xử lý thế nào?”

Tân Cam càng thêm đau lòng, có những lời đã ở trong miệng mà không sao thốt ra được.

Không biết người khác thế nào, nhưng cô cảm nhận rõ một sinh linh bé bỏng trong cơ thể, cô đã sớm đi mua que thử, kết quả khiến cô vui mừng xen lẫn khổ đau.

Cô đơn bao lâu, cuối cùng đã có một linh hồn cùng thở với cô. Tuyệt vời hơn nữa đó chính là... con của Trịnh Phiên Nhiên. Cô nằm mơ cũng không dám nghĩ tới chuyện này. Sau này nhớ đến anh, cô có thể nghĩ từng có cốt nhục của anh trong bụng mình.

Cô đang đắm mình trong dòng suy nghĩ miên man, ánh mắt băng quơ nhìn xa xăm, sắc mặt không rõ là ảm áp hay tuyệt vọng, Trịnh Phiên Nhiên lặng lẽ đứng nhìn cô.

“Anh sẽ đưa em qua Pháp, tối nay đi luôn.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nếu như em muốn sinh nó ra.”

“Em không muốn sinh.” Tân Cam vội vàng đáp: “Em cũng đã từng lớn lên như thế, hơn ai hết em hiểu rõ thân phận này sẽ phải chịu xấu hổ như thế nào.” Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Nếu nó là con trai, lớn lên sẽ có thành tích, khi người ta nhắc đến nó cũng không quên nói một câu: nó là đứa con ngoài giá thú; nếu là con gái... Phiên Nhiên, thật sự em sợ nhất nó là con gái.” Cô sợ nó là con gái, sợ khi nó lớn lên đi lấy chồng sẽ bị người ta khinh rẻ, lúc đó con gái nhất định sẽ hận cô, hận cô tại sao sinh nó ra, khiến tình yêu của nó phải đau khổ, vô vọng như thế này.

Cũng giống cô, cô hận Tân Văn Hoa, chứ không hận tuổi thanh xuân bị sỉ nhục, chịu đựng thiệt thòi, càng hận hơn là cô yêu Trịnh Phiên Nhiên, nhưng không thể lấy anh.

Hận không thể chết đi, hận tại sao cô được sinh ra... Nếu như không tồn tại thì sẽ không gặp Trịnh Phiên Nhiên.

Cô từ từ úp mặt vào bàn tay mình, đôi vai gầy mảnh mai khẽ rung lên. Trong bóng tối, Trịnh Phiên Nhiên đứng quay lưng về phía cô, trên khuôn mặt không nhìn thấy bất kỳ biểu hiện nào.

Bác sĩ Tôn là chủ nhiệm khoa Phụ sản của một bệnh viện tư nhân cao cấp, nhưng trình độ Đông y của bà ấy vẫn giỏi hơn, mấy năm trước Tân Cam bị đau bụng kinh, lúc đó bà ấy là một trong những bác sĩ điều dưỡng giỏi nhất được Trịnh Phiên Nhiên mời về chăm sóc sức khỏe cho Tân Cam, nên bà ấy không còn lạ gì Tân Cam. Bác sĩ Tôn gật đầu chào: “Cô đến đây à?”

Như thường lệ làm kiểm tra trước, bác sĩ Tôn dùng một dụng cụ đầu tròn thoa gel trơn lên bụng dưới, đưa máy dò đi dò lại vài cái, rồi dừng lại ấn tại một điểm, Tân Cam cảm nhận thấy, khuôn mặt nghiêm túc không ngừng nhìn lên màn hình, bác sĩ Tôn đang tập trung quan sát, không giải thích, gì, nhưng Tân Cam liếc mắt cũng nhận thấy đó là một điểm đen nhỏ xíu.

Vì nó khác với các đốm đen khác, nó là cục cứng của cô.

“Được rồi!” Bác sĩ Tôn đứng dậy thu dụng cụ lại, mỉm cười an ủi cô: “Cô Tân, xin hỏi cô đã sẵn sàng chưa?”

Ý của bà ấy là có thể phẫu thuật được rồi.

Tân Cam chết lặng nhìn vào màn hình, tiếng kêu o o văng vẳng bên tai. Cô cảm thấy đứa con đang nằm trong bụng cô lúc này giống cô hồi nhỏ vẫn ngồi ở góc tường ôm đầu khóc lớn, muốn gọi mẹ mà... không dám.

Mẹ không cần cô. Gương mặt cô trắng bệch, nằm trên gối lắc lắc đầu, cố kiềm chế bản thân.

Bác sĩ Tôn thở dài một tiếng, với tay lấy cái khăn ẩm từ chỗ cô y tá bên cạnh, lau sạch gel trên bụng cô, rồi kéo áo xuống. Tân Cam ngồi dậy, run run bước xuống: “Xin lỗi!” Cô vẫn chưa định thần lại được, giọng run run: “Bác sĩ Tôn, xin lỗi..”

Bác sĩ Tôn nói: “Không có gì, nghĩ kỹ đi rồi hãy quyết định, có duyên làm mẹ nhất định phải trân trọng.”

Tân Cam mím chặt môi, cúi đầu trầm ngâm đi ra ngoài, bác sĩ Tôn gọi lại: “Cho cô cái này.” Bà ấy đưa cho Tân Cam tấm phim siêu âm.

Tân Cam cuộn tấm phim lại, đi ra khỏi bệnh viện, giống như đang mộng du.

Thôi Thuần Hoa không dễ gì soạn xong bản thảo, căng thẳng vô cùng, đúng lúc gặp ngay người mộng du kia, anh ta như một con ngựa giống nhiều năm quen thói công tử, lập tức đưa tay ra chụp lấy đối phương, khi định thần nhìn lại thì không giấu nổi vẻ kinh ngạc gọi: “Tân Cam?”

Tân Cam mơ mơ màng màng.

11. Chương 11

Thôi Thuần Hoa thấy vẻ thất thần của cô, bèn nhìn xuống tấm phim siêu âm, ánh mắt mờ ám tiếp tục quan sát khuôn mặt buồn rầu của cô, rồi chợt bừng tỉnh hiểu rõ mọi chuyện.

Tân Cam lúc này chẳng còn chút sức lực nào để chú ý anh ta, gật đầu một cái rồi đi ngay.

Tên mặt dày Thôi Thuần Hoa kéo cô lại, bỗng sắc mặt có chút lúng túng: “Này, đừng đi! Đã có duyên gặp mặt, lại cùng gặp lúc khó khăn, giúp tôi một chút được không? Tôi... hiện tại có chút rắc rối, cô có thể cùng tôi diễn một vở kịch được không? Xin cô đây!”

Vì thời gian gấp gáp nên anh ta chỉ nói qua loa, Tân Cam đỡ đỡ nghe, ngẩng lên nói với anh ta: “Chi bằng chúng ta kết hôn đi?”

“Hả?” Bỗng dưng được cầu hôn, Thôi Thuần Hoa há hốc miệng đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

“Diễn kịch chi bằng diễn thực. Huống hồ hai chúng ta thực sự hợp tác rất ăn ý mà. Anh xem, anh cần một cô vợ làm lá chắn, tôi cần một ông bố cho đứa con này. Thôi Thuần Hoa, nói thật lúc anh không động dục xem ra cũng đầu xấu xa lắm! Chỉ ít sau này lúc họp gia đình, cũng rất đáng tin!”

Thôi Thuần Hoa cố gượng gạo cười: “Cảm ơn! Quá khen rồi!”

“Đừng khách khí!” Tân Cam tỏ vẻ thật lòng, nhiệt tình: “Anh thấy thế nào?”

“Tôi thấy...” Thôi Thuần Hoa dừng lại, hết nhìn bụng rồi lại nhìn gương mặt cô, nghĩ về cha đứa trẻ trong bụng, lại nghĩ luôn phải đối mặt với đứa em của mình, anh ta không khỏi rùng mình, lúc này một người như sát thủ trong phòng mổ bỗng tỏ ra hòa nhã, dễ gần.

Anh ta thận trọng lùi lại hai bước, vượt ra khỏi tầm với của cô, rồi xoay người vắt chân lên cổ chạy.

Tân Cam nhìn anh ta chạy như bị ma đuổi, cô đứng từ xa vẫy tay gọi mấy tiếng: “Này... này...”, thật sự cảm thấy vô cùng nản lòng... Trịnh Phiên Nhiên từ chối lời cầu hôn của cô đã đành, giờ đến cả con ngựa giống số một thành phố G cũng ghét bỏ cô!

Hôm nay không phải ngày nghỉ, trong khu vui chơi trẻ em cũng không đông lắm, chiếc đu quay ngựa gỗ hoa lệ với ánh sáng đủ màu cứ quay vòng tròn nhấp nhô lên xuống, có người đưa con trẻ ngồi lên một chú ngựa gỗ, tươi vui hoan hỉ trong điệu nhạc nhanh chậm đầy sống động. Tân Cam đứng bên cũng mỉm cười, thần sắc đã bình tĩnh trở lại. Cô đứng ở đó rất lâu.

Thời gian đủ lâu để cô nhớ về nhiều chuyện trước đây.

Lúc Trịnh An Đồng vẫn còn là người bạn tốt của bố cô, cô đã rất quý ông ta, mỗi lần ông ta đến lại khiến tâm trạng mẹ tốt hơn nhiều, điều đó làm bố và cô rất vui. Khi đó, Trịnh An Đồng vẫn chưa biết cô là con gái ruột ông ta và Tân Vân Hoa vẫn là bà Tổng, Tổng gia không có người nào dám mắng cô là “đồ con hoang”

Sinh nhật năm đó - lần sinh nhật duy nhất mà đến tận hôm nay cô vẫn còn nhớ, bố đưa cô đến khu vui chơi giải trí, hồi đó cô còn rất nhỏ nhưng đã rất bướng bỉnh, thích chơi đu quay thì phải quay lại bằng được chỗ chơi đu quay bằng ngựa gỗ, ngồi trên đó cả ngày, ngày ấy bố mẹ cô vẫn còn rất trẻ, tay trong tay, đứng đó đợi cô, mỗi khi con ngựa gỗ lướt qua mặt họ, hai người đều cùng hướng về phía cô vẫy tay cười.

Sau này Trịnh Phiên Nhiên cũng đưa cô đi một lần, cùng cô đứng ở bên ngoài mấy tiếng đồng hồ, cô lạnh lùng nhìn đu quay ngựa gỗ trống rỗng, còn anh lặng nhìn cô. Lúc gần về, anh dẫn cô leo lên lầu đài cổ tích cao nhất ở khu vui chơi, ngồi bên cửa sổ, anh chỉ tay về hướng chiếc đu quay ngựa gỗ phía xa xa cho cô nhìn và nói: “Thử để ý xem, phải đứng thật cao, thật xa mà ngắm, mới có thể không để bất cứ ai phát hiện ra rằng em coi trọng nó.”

Kể từ đó, Tân Cam không ngồi ngựa gỗ nữa.

Nhưng hôm nay thật đặc biệt, cô nhất định phải ngồi một lần. Đây là sự giải thích duy nhất về tuổi thơ và hạnh phúc của cô, cô muốn dẫn sinh linh bé nhỏ ngồi thử một lần.

Tiếng khóc “hu hù hu...” bên cạnh như đáp trả suy nghĩ của cô, Tân Cam bỗng cảm thấy rùng mình. Cô cúi xuống nhìn cậu bé có kiểu tóc tròn xoe hình quả dưa, bám chặt lấy chân mẹ, trông như một chú gấu đang leo cây vậy. Bà mẹ trẻ mặt đỏ phừng phừng, lê từng bước nặng nề, nhắc cậu bé lướt qua mặt cô.

Cậu bé khóc nức nở: “Con khát, hu hu hu... Mẹ ơi con khát...”

“Uống nước đi!” Bà mẹ vô cùng tức giận, đưa cho cậu bé cốc nước.

Thằng bé ngoác mồm khóc lớn hơn: “Không uống nước! Con muốn uống Co-ca cơ!”

“Không được! Một ngày nhiều nhất cũng chỉ được uống một cốc Co-ca thôi! Con quên quy định bố đã nói à?!”

Thằng bé đáp: “Vậy bố còn quy định không được trốn học nữa! Sao mẹ còn nói dối thầy giáo đưa con đi chơi?!”

“Là con van xin mẹ hôm qua đấy!” Bà mẹ trẻ gào lên, đương nhiên là vì hành vi cong cớn, lầy oán trả ơn của đứa con trai làm cho phát điên lên.

Thằng bé chùi hết nước mắt nước mũi vào quần mẹ, khóc: “Vậy con cầu xin mẹ lần nữa đây! Mua cho con Co-ca đi mẹ! Mẹ...”

Bà mẹ toàn thân run run, tiếp tục bước nặng, bước nhẹ nhắc Tiểu cong cớn đi.

Tân Cam đứng một bên không nhin được cười nhìn hai mẹ con họ, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút tiếc nuối... Tại sao không đáp ứng yêu cầu của thằng bé? Uống nhiều Co-ca thì làm sao? Không nghe lời thì làm sao? Nếu là con cô, phải giết người cô cũng giúp nó giết người.

Cô nán lại khu vui chơi rất muộn, lúc về đến nhà đã là bảy giờ hơn, trong phòng yên ắng, Tân Cam tưởng Trịnh Phiên Nhiên ở trên tầng, lúc đi qua phòng ăn bỗng giật nẩy mình. Anh đang lặng lẽ ngồi đợi cô.

Nhìn thấy cô cuối cùng đã về, chú Trần dùng tay ra hiệu cho mấy người hầu lập tức bưng cơm canh lên.

“Canh rau xanh hải sâm.” Chú Trần bưng chén canh đẹp đẽ đặt cạnh cô, cười híp mắt: “Phụ nữ mang thai ăn hải sâm sẽ rất tốt cho da em bé.”

Tân Cam cầm đôi đũa, im lặng không nói gì.

Trịnh Phiên Nhiên ngược lên nhìn chú Trần, lạnh lùng nói: “Từ ngày mai cho chú nghỉ phép.”

“Cảm ơn thiếu gia, tôi cũng muốn về quê lâu lắm rồi.” Chú Trần dường như chưa bao giờ tự đòi hỏi tiền lương.

Trịnh Phiên Nhiên mặt mũi tối sầm lại, nói thêm một câu: “Một tuần.”

Chú Trần cúi đầu cung kính, nhưng lại biểu lộ sự nuối tiếc: “Tại sao vẫn không đuổi mình đi?”

Trong lúc họ nói chuyện, Tân Cam đã ăn hết hai bát canh, sau đó chú Trần cho tất cả mọi người lui ra ngoài, phòng ăn trở nên yên ắng, Trịnh Phiên Nhiên vẫn ngồi đối diện cô, từ từ dùng cơm.

Anh rất bình thường, không hỏi, nhưng cô lại cảm thấy nên giải thích: “Hôm nay, dụng cụ ở bệnh viện hỏng, cho nên...” Mới nói dối một nửa, lại cảm thấy thật ấu trĩ, bệnh viện tư nhân đó dưới tên anh quản lý, làm sao có thể giấu anh được? “Ngày mai em đi. Anh cứ yên tâm.”

“Anh có gì mà không yên tâm?” Anh cúi đầu chậm chậm ăn bát canh, bình tĩnh nói.

Tân Cam đang ăn cơm, sững sờ, nước mắt tuôn rơi.

Trịnh Phiên Nhiên đặt bát đũa xuống, lặng lẽ nhìn cô. Đêm nay quá yên tĩnh, đối diện với cô vừa ăn cơm vừa đầm đìa nước mắt, trái tim anh bỗng cảm thấy ngọt ngào, nó giống như có một cái gì đó nén lại không nổi, cuối cùng lại đào lên.

Trần Ngộ Bạch nói không sai, những kẻ đàn ông khinh thường tất cả những luân thường đạo lý trên thế giới này, sớm muộn cũng phải chịu báo ứng, An Tiểu Ly là báo ứng của Trần Ngộ Bạch, còn báo ứng của anh chính là người phụ nữ vừa tuôn lệ vừa đang cố giả vờ ăn ngay trước mắt anh lúc này.

Không chịu đựng được, anh rướn người rút đôi đũa từ tay cô.

“Em làm ồn thế đủ chưa?” Giọng anh ai oán: “Anh đâu bắt em phải bỏ nó! Nếu em thực sự muốn sinh nó, anh sẽ nuôi.”

Không còn đôi đũa trong tay, bàn tay cô nắm chặt lại thành nắm đấm, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầm nước mắt.

“Phiên Nhiên, anh không biết làm một người cha tốt, anh không quan tâm đến giọt máu này, gia đình này, anh xem tình cảm như là gánh nặng không cần thiết. Đối với anh, sự xuất hiện của em và Trịnh An Đồng đã là quá đủ khiến anh phải dằn vặt và chịu trách nhiệm, anh không hề muốn có đứa con này, sợ em sinh ra cho anh...” Cô nói xong câu đầu giọng đã nghẹn đi, khóc không thành tiếng.

Trịnh Phiên Nhiên ghét cái thứ bé nhỏ đó, chưa sinh ra đã làm cho cô yếu mềm như vậy rồi.

Anh đưa tay nắm lấy nắm đấm của cô, gồng lên xòe mười đầu ngón tay cô ra, oán trách nói: “Nếu không phải là em sinh, thì em nghĩ anh sẽ giữ nó lại đến bây giờ sao?”

Tân Cam nước mắt nhạt nhòa, kiên định lắc đầu: “Nhưng như thế vẫn chưa đủ!”

“Vậy em muốn gì?”

“Em hy vọng anh yêu nó, giống như...” Giọng cô nghẹn lại, khẽ nói tiếp: “... như yêu em.”

Đúng vậy, cô biết người đàn ông tên Trịnh Phiên Nhiên trước giờ luôn là người yêu cô. Hồi nhỏ, khi anh cùng Trịnh An Đồng đến nhà Tổng gia chơi, cô mời anh ăn kẹo, hai người nhao cái đã lẳng lặng ăn hết cả hộp kẹo, Trịnh An Đồng hết sức ngạc nhiên, vì lúc đó dù Trịnh Phiên Nhiên vẫn chỉ là một thiếu niên, nhưng lại khách khí đến mức món sườn xào chua ngọt sở trường mà anh cũng không muốn nếm.

Sau này thân thể cô bị vạch trần, Tân Văn Hoa bị ép rời đi, cự tuyệt bỏ rơi cô đi lấy người khác, Tân Cam đã bao lần đi bộ đến tận nhà Trịnh gia tìm bà, lần nào cũng vậy, Trịnh Phiên Nhiên đều tiễn cô về tận nhà, cả lần cưới ngựa bị ngã bong gân cũng vậy.

Sau này cô luôn thử vờ như vô tình suy đoán về anh, nhưng trong lòng cô luôn hiểu rõ, người đàn ông tên Trịnh Phiên Nhiên này chính là người duy nhất thật lòng yêu cô trên thế gian này.

Cô nói xong câu “... như yêu em”, liền đưa một tay lên ôm mặt khóc. Trịnh Phiên Nhiên dù vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhưng lòng bàn tay đặt trên tay cô cũng nóng ran, ẩm ướt. Anh đứng dậy, đi đến bên cô, ôm cô từ phía sau.

“Nếu như là con trai, anh nhất định sẽ dạy nó tất cả bản lĩnh để sinh tồn, nó muốn hô mưa gọi gió hay tiêu diệt cả thế giới này, anh sẽ cho nó toại nguyện. Nếu nó là con gái, anh bảo đảm nó sẽ hạnh phúc, vui vẻ suốt đời.” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Nhưng anh không thể nào yêu nó như yêu em được! Tân Cam! Anh không thể yêu bất cứ ai như yêu em được... Anh không thể.”

Tuyệt đối không thể vì đứa con mà lấy cô, tuyệt đối không thể vì bất cứ ai trên thế giới này mà lấy cô.

Tuyệt đối không thể yêu ai hơn cô, tuyệt đối không thể yêu bất cứ ai trên thế giới này hơn cô.

Em không phải “tâm can” của anh, em là sinh mệnh cuộc đời anh.

Tân Cam ôm đầu khóc rưng rức. Anh quỳ xuống ôm cô, vỗ nhẹ nhẹ an ủi.

“Được rồi, đừng khóc nữa! Thích sinh con thì cứ sinh là được chứ gì, dù sao đau đẻ chín tháng mười ngày cũng không phải là anh.” Ngữ khí vẫn lạnh lùng, đều giả, nhưng giọng nói khàn khàn không giấu nổi xúc động.

“Đừng khóc nữa, Tân Cam...” Anh ôm chặt lấy cô, hôn lên tóc cô: “Đừng khóc nữa.”

“Anh đồng ý với em cố gắng làm một ông bố tốt nhé!” Tân Cam vừa nức nở vừa nắm lấy vạt áo anh.

Anh chau mày miễn cưỡng gạt đầu đồng ý.

“Em không muốn đi Pháp. Hu hu hu...” Cô khóc to hơn.

“Được rồi, không đi nữa, sinh ở đây.”

“Anh là đồ khốn!” Bỗng nhiên tâm trạng cô thay đổi, oán trách anh một câu. Anh chau mày, đôi môi cô ướt mềm hôn lên cổ anh, rồi lại tiếp tục khóc.

“... Được rồi, anh là đồ khốn...”

Chương 9

Nước mắt tuôn trào làm ướt vai áo anh, Tân Cam run rẩy, nói từng câu từng chữ: “Anh đã vì em ở đây lúc này, Phiên Nhiên, sau này anh có làm bao chuyện bỉ ổi với em, em cũng sẽ tha thứ cho anh một lần.”

Bác Sĩ Tôn hơi ngạc nhiên khi thấy Tân Cam đến, tay vừa chạm vào chiếc điện thoại đường dây nội bộ ở trên bàn, liền nhìn ngay thấy Trịnh Phiên Nhiên đi phía sau Tân Cam với vẻ mặt không vui, bà đột nhiên thở dài, rồi cười híp mắt đứng dậy hỏi: “Lần này đến là để khám sản phụ đây chứ?”

Tân Cam mỉm cười, gật gật đầu.

“Nào, bên này.” Bác sĩ Tôn đặt cô nằm ngay ngắn lên giường siêu âm, vừa thành thực vừa cẩn thận kiểm tra một lượt, không có vấn đề gì, bà tiếp tục bắt mạch cho Tân Cam, lúc này Trịnh Phiên Nhiên bước vào vẫn với bộ dạng chau mày không vui. Bác sĩ Tôn bận rộn nhưng rất bình tĩnh, ngẩng lên trêu anh: “Sao nào? Tôi đã sớm nói là cô ấy nhất định sẽ không cam lòng rồi phải không? Hai vợ chồng trẻ cãi vã là chuyện thường, đâu thể không cần con chứ?”

Bạn của Tiểu bỉ ổi chẳng lịch sự gì cả, không để ý đến phản ứng của cô.

Tân Cam đang nằm, phải ngoái đầu lại mới nhìn thấy anh, anh chán nản đi đến đối diện cô.

“Mạch ổn định, rất tốt!” Bác sĩ Tôn gật gật đầu, đứng dậy đi đến bàn làm việc kê đơn thuốc điều dưỡng sức khỏe.

Thấy Tân Cam ngồi dậy, Phiên Nhiên vội đưa tay ra đỡ, cô vịn vào tay anh bước xuống đất, mỉm cười, khẽ hỏi: “Lúc này bác sĩ Tôn nói mấy câu đó là có ý gì?”

Anh không dẫn lòng được, nói: “Nói em da thô thịt dày, khỏe, chịu đòn tốt.”

“Không phải!” Tân Cam càng buồn cười hơn: “Câu trước cơ.”

Mặt Tiểu bỉ ổi méo xệch: “Không nhớ.”

Tân Cam dựa vào vai anh, nhẹ nhàng nói: “Nếu hôm ấy em quyết định phẫu thuật, anh sẽ ngăn cản em chứ?”

Anh im lặng.

Tân Cam ngửa mặt nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô, cô mỉm cười. Trịnh Phiên Nhiên đã nhìn thấy cô cười nhiều lần, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên anh nhìn từ góc độ này, nụ cười của cô thật mềm mại như nước. Anh xoa nhẹ cằm cô, thở dài nói: “Hôm đó anh đứng ở sát vách bên kia.”

Bác sĩ Tôn ngồi bên cạnh tấm rèm ngăn cách với buồng khám, gõ gõ bút xuống mặt bàn, nói vọng vào bên trong nhắc nhở với giọng hài hước: “Bố mẹ em bé ra nghe già nói mấy câu đây, không về nhà lại không biết đường nào mà lần.”

Trịnh Phiên Nhiên nghiêng người hôn lên mắt cô, rồi dìu cô đi ra.

Đơn thuốc bác sĩ Tôn kê là đơn thuốc dưỡng thai an thần, bà ấy nhắc nhở rất nhiều những lưu ý trong thời kỳ an thai, Trịnh Phiên Nhiên nghe xong mấy lời đó thì chau mày, ngắt lời: “Không có lưu ý cho người lớn à?”

Ai thêm quan tâm đến tiểu tử thối đã cướp đi sự chú ý của cô với anh chứ!

Bác sĩ Tôn “Ồ!” lên một tiếng rồi nói với Trịnh Phiên Nhiên: “Ba tháng đầu mang thai và ba tháng sau sinh tốt nhất là không nên quan hệ chăn gối, mấy tháng giữa cũng không nên bị kích động mạnh.”

Tân Cam vừa nghe đã không kiềm chế được sự lo lắng biểu lộ ra mặt.

Khuôn mặt Trịnh Phiên Nhiên lúc này... còn tối sẫm hơn cả khi nãy.

Buổi dạ tiệc chúc mừng Lương thị chính thức nhận cổ phần từ Tổng thị đã làm náo nhiệt cả thành phố G. Trịnh Phiên Nhiên giấu kín việc Tân Cam mang thai, hơn nữa bụng cô vẫn chưa lộ rõ. Đêm nay, Tân Cam vẫn là người ăn mặc đẹp nhất, chỉ là phía trong chiếc váy dài quét đất kia được thay bằng một đôi giày bệt. Cô đại diện bên Tổng thị đến dự buổi tiệc, nên Trịnh Phiên Nhiên đành đơn phương độc mã đi một mình, nhưng tối nay anh cũng không vì chuyện này mà giận dỗi.

Hôm nay Trần Ngộ Bạch không đưa phu nhân tới, chỉ có hai thiên thần nhỏ đi cùng, mỗi bên dắt một đứa riu ra riu rít. Đứa bé hỏi: “Tại sao tối nay mẹ không đi ạ?” Đứa lớn tinh nghịch tròn mắt nói: “Không thể đến phải không ạ?” Đứa nhỏ càng cảm thấy hiếu kỳ: “Tại sao ạ?” Đứa lớn liếc nhìn Trần Ngộ Bạch đang dắt tay chúng, kéo dài giọng: “Vì lần trước mẹ cứ nhìn chú Trịnh, chú Trịnh đẹp trai hơn bố...”

“Im đi!” Trần Ngộ Bạch quát, ánh mắt lạnh lùng liếc qua cặp kính trắng: “Ăn kem của các con đi!” Anh ta buông tay hai đứa trẻ ra, hai chị em tay trong tay vui vẻ chạy tới các bàn tiệc.

Đến dự buổi tiệc còn có Thái tử gia - người bí mật đào tạo thường niên khắp nơi trên cả nước, đêm nay vì hai ông bạn chí cốt, dù bận trăm công nghìn việc vẫn dành thời gian tới dự, xung quanh vị Thái tử này được bố trí một nhóm vệ sĩ mặc thường phục, đừng nói là các chị em, ngay đến một con muỗi cái cũng không thể bay tới gần.

Vì vậy Tiểu bỉ ỉ có thể thoải mái vừa uống rượu với hai người vừa hưởng thụ ánh mắt dịu dàng ầm ập của Tân Cam ngắm nhìn anh từ đằng xa.

Từ hôm Tân Cam nói ra những lời tuyệt tình đó với bố mình, cô vẫn chưa quay lại Tổng gia, ngay cả thăm hỏi sức khỏe qua điện thoại cũng khiến cô đắn đo lo ngại, nhưng đêm nay lại được thân mật nói cười cùng ông, trong bụng còn có đứa cháu ngoại của ông, cô bỗng cảm thấy ầm ập biết bao.

“Bố!” Cô cầm ly rượu trong tay ông: “Uống ít thôi.”

Tổng Nghiệp Hàng cười: “Có chút rượu thế này mà con cũng sợ ta say sao?”

Tân Cam ngây người ra, nhớ lại những lời cô nói ngày hôm đó, khóe mắt đỏ hoe, thì thầm giải thích: “Con không có ý đó... Bố, con biết bố nuôi nấng con vất vả nhường nào, con không cố ý, hôm đó con...”

Cô ghen ngào, không nói tiếp được nữa.

Tổng Nghiệp Hàng từ đầu đã không để bụng mấy lời cô nói, lúc này thấy cô đột nhiên như thế thì bật cười: “Con hôm nay làm sao thế... Con tức tối điều gì, chẳng lẽ bố không biết sao? Lẽ nào lại muốn tính toán với con?” Ông đưa chiếc khăn tay của mình cho cô: “Không phải phí công trang điểm đẹp như thế này, đêm nay ở chốn này chỉ có con gái ta là đẹp nhất.”

Tân Cam đang khóc lại cười.

Ba người đàn ông ở gần đó chứng kiến cảnh này, đều im lặng không nói.

Thái tử gia Ngôn Tuấn cảm thấy khó tin: “Sao tôi nhớ là cô Tân Cam nhà anh chỉ toàn làm người khác khóc thôi nhỉ? Tôi hoa mắt chẳng?”

Trần Ngộ Bạch và Trịnh Phiên Nhiên - hai người đàn ông từng trải đều nhìn anh ta với ánh mắt khinh bỉ: “Cái tên không có kinh nghiệm sống này thì hiểu cái quái gì cơ chứ!”

Thế là Ngôn Tuấn im lặng.

Trịnh Phiên Nhiên chau mày liếc nhìn Tân Cam, thấy cô tươi cười hạnh phúc bên Tổng Nghiệp Hàng thì thở dài im lặng, quay sang hỏi Trần Ngộ Bạch: “An Tiểu Ly nhà cậu cũng đa sầu đa cảm thế này à?”

Nhận được câu trả lời khẳng định từ Trần Ngộ Bạch, anh ngừng lại giây lát rồi hỏi: “Cậu làm thế nào mà chịu đựng được?”

Trần Ngộ Bạch cười, đưa tay đẩy gọng kính: “Chịu đựng? Tôi hưởng thụ còn không hết ấy.”

Ngôn Tuấn chép miệng, lắc đầu: “Nếu không thì tại sao lại gọi anh là máy bay chiến đấu dị thường được cơ chứ?”

Trần Ngô Bạch lạnh lùng lườm anh ta, từ trước đến nay chưa bao giờ anh chấp với cái tên tính tình trẻ con này.

Ngôn Tuấn im bặt.

Trịnh Phiên Nhiên chợt giác ngộ. Đêm qua cô tập yoga nửa tiếng đồng hồ, nghe nhạc cho bà bầu một tiếng, trước khi đi ngủ còn xem một câu chuyện cổ tích đúng hai mươi phút, lại còn vừa xem vừa đọc thành tiếng những đoạn thơ ngây, trong sáng, anh ở bên cạnh không kìm được lên tiếng cần nhàn, bị cô dùng ba chữ “ông bố tốt” ra đe dọa. Sau đó, anh nhẹ nhàng đặt cô trong vòng tay, vỗ nhẹ nhẹ dỗ dành, cô thích thú nằm trong vòng tay anh như con mèo híp mắt lại sung sướng vì được gãi lông. Anh từ từ hôn lên vành tai, ngậm dải tai cô, hơi thở nóng ấm nhẹ nhàng trườn xuống cổ, khen làn da cô mịn màng, đường nét tinh tế. Lúc cô rên lên vì sung sướng là lúc con tim hoàn toàn không có kiểm soát, khi anh hóa thân thành con thú điên cuồng, cô đã hoàn toàn rung động, không còn sức phản kháng, gương mặt đỏ bừng, thở hổn hển, nằm bên dưới anh. Anh đột nhiên rút tay lại, Tân Cam đợi rất lâu, rồi mở mắt ra với vẻ đầy nghi hoặc, chỉ thấy Phiên Nhiên nhắm mắt nằm bên cạnh, dáng vẻ bình thản như đang ngủ, cô xấu hổ vội khép hai chân lại, hất tay lên bờ vai lực lưỡng của anh.

“Sao thế?” Anh trừng mắt, nghiêm túc hỏi.

“Anh...” Cô cắn chặt môi, thở hổn hển: “Lúc này anh như vậy... giờ em phải làm thế nào?!”

Anh chau mày tỏ vẻ trịnh trọng nói: “Em quên bác sĩ Tôn nhắc nhở rồi à? Anh là ông bố tốt, tuyệt đối không thể dạy con những điều xấu được!”

Tân Cam không ngờ đã bị anh làm cho “gây ông đập lưng ông”, nghĩ đi nghĩ lại cũng không nói được gì, liền che mặt hét lên một tiếng rồi lập tức quần chăn xoay đầu lại ngủ, khiến cuốn truyện cổ tích cạnh gối rơi xuống giường.

Anh nằm sau lưng cô nhếch mép cười khoái trá rất lâu.

Đương nhiên sau đó anh vẫn chiều cô, hôn lên khuôn mặt đỏ ửng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cô tận hưởng cảm giác thoải mái, nhìn đôi mắt ướt quầng rừ của anh, anh ngả người ra trước trong ý loạn tình mê, cô không biết tại sao lại bật khóc, vừa khóc vừa cắn chặt môi, giọt lệ nhẹ rung trên hàng mi, cô nhắm mắt tưởng như giấc ngủ tĩnh lặng, hai má ửng hồng, đôi môi căng mọng, nước mắt khiến mí mắt mỏng manh như có thêm một lớp đá quý long lanh, dưới ánh đèn mờ ảo, ngân lệ nơi khóe mắt như ảo ảnh, anh cảm thấy tình cảm vừa ngọt ngào như nước ngập tràn, lại vừa nồng cháy muôn trùng.

Cũng đúng, cảm giác này không giống trước đây, nhưng chỉ có mấy tháng ngắn ngủi thì nên hưởng thụ mới phải.

Thấy Trịnh Phiên Nhiên trầm ngâm, Ngôn Tuấn dùng khuỷu tay huých Trần Ngô Bạch, tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Trịnh Phiên Nhiên hóa ra cũng có lúc cười... như vậy!”

“Dâm dăng.” Trần Ngô Bạch điền hai từ vào chỗ trống rất chính xác.

Ngôn Tuấn gật đầu liên tục.

Trần Ngô Bạch cười, lắc lắc đầu, cùng Trịnh Phiên Nhiên lúc này đã tỉnh khỏi ký ức nhìn Ngôn Tuấn với ánh mắt “cái tên không có kinh nghiệm sống này thì hiểu cái quái gì chứ!”

Thái tử giả lại một lần nữa im lặng.

Trịnh Phiên Nhiên và Tân Cam đã quen biết nhau hơn hai mươi năm, ngủ cùng nhau cũng đã mười năm, suốt ngày cãi nhau, cứ ba ngày lại chiến tranh lạnh một lần, chưa bao giờ hòa thuận trong một khoảng thời gian dài như lúc cô mang thai.

Tiểu bi ổi vẫn khó chịu như thường lệ, Tân Cam ngoài tính tình bướng bỉnh thì ngày càng đa sầu đa cảm, động một chút là khóc, nhưng hai người không hề cãi cọ, thỉnh thoảng thoáng có biểu hiện cãi cọ, khóe mắt cô đã đỏ hoe, anh chẳng có lý do gì để nói tiếp được nữa.

Thời gian đến nay đã không còn tính theo giây phút nữa, Trịnh Phiên Nhiên ngày ngày theo dõi sự thay đổi của bụng Tân Cam. Lúc hơn ba tháng, bụng cô xem như miễn cưỡng có chút nhô lên, dưới chế độ dinh

đường ti mĩ của chú Trần, cô ăn càng ngày càng nhiều. Buổi tối đi ngủ, anh mát xa bụng cho cô, rêu rao hoài nghi trong đó chẳng có đứa tiểu tử thối nào.

“Thực ra em lừa anh hả?” Anh nghi hoặc hỏi, nhưng trong câu nói có thể nhìn thấy rõ vẻ vui mừng, hạnh phúc.

Tân Cam huých khuỷu tay đẩy anh ra, không vui nói: “Anh lại ghét bỏ con rồi!”

“... Anh đâu có.” Tiểu tử ỏ lể lẩm bẩm, giọng nhỏ xiu như không nghe thấy: “Chỉ một tẹo thôi.”

Tân Cam “hừ” một tiếng, không so đo với anh.

Trịnh Phiên Nhiên ôm chặt lấy cô, bàn tay vẫn đặt ở đó.

Dưới lòng bàn tay anh là bụng dưới mềm mại của cô, so với cái bụng phẳng lì trước đây thực sự có đầy đà hơn, nhưng Phiên Nhiên vẫn không thể tưởng tượng có một thứ đang khôn lớn trong đó, sau mấy tháng nữa sẽ có thể nhìn thấy mặt anh, sẽ cười sẽ khóc, sau này khi lớn lên sẽ là một người giống anh.

Chính là sự tiếp nối mà cô nói, là sự tiếp nối cho huyết thống nhà anh, và sự tiếp nối cho cuộc sống của anh và cô... sự tiếp nối của tình yêu.

Anh bắt đầu cảm thấy thú vị. Mặc dù sinh linh nhỏ bé này chắc chắn sẽ cùng hưởng tất cả những tình cảm yêu thương chăm sóc lẽ ra chỉ thuộc về anh, nhưng Trịnh Phiên Nhiên đã bắt đầu cảm thấy “yêu chim yêu cả lồng”, sự mong đợi đó cho đến ngày hôm nay... đương nhiên là vẫn bí mật, không thể để cho cô biết được.

Tân Cam cựa quậy, mơ màng hỏi người nằm đằng sau: “Chưa ngủ à?”

Anh không muốn thu tay về: “Ừm, ngủ đi.”

Tân Cam cảm nhận cánh tay ấm áp của anh trên bụng mình, càng cảm thấy giấc ngủ thật ngọt ngào, chốc chốc Trịnh Phiên Nhiên lại vỗ nhẹ, cô say giấc trong vòng tay anh.

12. Chương 12

Vừa nãy nghĩ đến đâu rồi nhỉ?

À, anh hy vọng là con gái.

Hình dáng giống cô là đẹp nhất, nhưng tính cách thì đừng như vậy, con gái ngoan ngoãn độ lượng sẽ được mọi người yêu quý, được người đàn ông khác yêu thương nữa?!

Đúng rồi, khi lớn sẽ phải gả nó cho người đàn ông khác! Trong đêm, Trịnh Phiên Nhiên chau mày lắc đầu, không được, không được, không được là con gái.

Nhưng nếu không phải con gái mà là con trai, giả dụ nó quý mẹ, cả ngày sẽ quấn lấy cô... Không được, không được, nhất định không được là con trai!

Chắc là lòng bàn tay anh đang để gần tiểu tử thối lắm nhỉ? Anh vừa nghĩ đến đó thì thấy cô đang say giấc trong vòng tay anh bỗng trở mình khóc nức nở.

“Em sao thế?” Anh với tay ra bật đèn: “Tân Cam?”

Tân Cam trong lúc nửa mơ nửa tỉnh cuộn tròn lại, đau khổ nói: “... Chân... chân em bị chuột rút rồi...”

Anh vội ngồi dậy, một tay kéo thẳng chân cô ra, một tay nhẹ nhàng xoa bóp. Tiếng khóc dịu dần dần, anh thở phào nằm xuống, cô quấn lấy anh yên tâm nhắm mắt ngủ tiếp. Anh hôn lên khóe mắt long lanh ngấn nước của cô, trong lòng ghi nhớ: “Ban đêm chân thỉnh thoảng bị chuột rút”, đến lần kiểm tra thai kỳ sau hỏi bác sĩ Tôn. Nhưng anh thật sự thấy giận cá chém thớt, haizz, sao nó lại hành hạ mẹ nó thế chứ!

Trong màn đêm tĩnh lặng, anh bỗng buột miệng nói sau một hồi suy nghĩ miên man, “Thực ra mình không làm nổi ông bố tốt cũng chẳng sao.”

Tân Cam mở mắt ra, nghi hoặc nhìn anh. Anh cúi xuống nhìn người phụ nữ đang kề sát bên mình, mỉm cười dịu dàng, nói: “Em phải làm một bà mẹ tốt.”

Em làm một bà mẹ tốt, anh sẽ làm chồng tốt của em, em yêu con, anh còn yêu em gấp ngàn lần.

Tân Cam nghĩ một lúc, cảm thấy người đàn ông ngoan cố, hẹp hòi này thực sự không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được. Đêm khuya, hai người quần lấy nhau mơ những giấc mơ đẹp, trong vòng tay ấm áp của anh, thực sự không phải lúc thích hợp để tranh luận về vấn đề trách nhiệm với gia đình.

Cô “ừm ừm” lấy lệ, nhắm mắt lại áp sát vào lòng anh.

Trịnh Phiên Nhiên nhận được lời đồng ý, vui vẻ hài lòng choàng tay ôm lấy cô vỗ nhẹ nhẹ, rồi đột nhiên dừng lại, cô mơ màng “hả?” một tiếng, chỉ nghe thấy anh nhắc nhở: “Nhưng cũng đừng có tốt quá.”

Bà mẹ tốt... nhưng cũng không cần phải làm quá tốt, được không?

Vì như vậy anh nhất định sẽ ghen đây.

Đã quá nửa đêm, Tân Cam thực sự không thể chịu được nữa, đẩy anh ra, quần lấy chăn rồi quay lưng lại phía anh.

Ngày Trần Ngô Bạch khởi hành quay lại thành phố C, Trịnh Phiên Nhiên và Thái tử gia đã mời anh tham dự buổi tụ họp cuối cùng, vì cần bí mật lộ trình cho Thái tử nên sân bóng mà bọn họ hẹn nhau cách rất xa thành phố, Tân Cam lười biếng không muốn ngồi lâu trong xe cùng bọn họ nên mời Trần phu nhân và hai đứa con gái đáng yêu của cô ấy đến nhà chơi. Lúc đang ăn điểm tâm ngọt, di động của cô nhận được một tin nhắn của Phiên Hoàn: “Chị, bố bệnh nặng lắm rồi, đã tiêm một liều cường tâm chân [1], anh cả đang trên đường về, nhắc em đừng nói với chị, nhưng em nghĩ chị có quyền được biết. Xe em đã phải đến trước cổng nhà đợi chị. Bố đang gọi tên chị.”

Lúc này thành phố G trời đã vào hè, trong phòng nhiệt độ vẫn bình thường, nhưng Tân Cam lại có cảm giác như mình đang lao xuống hầm băng vậy.

Đứa con gái lớn của Trần Ngô Bạch ngừng chơi, nhẹ nhàng hỏi: “Chị Tân Cam, chị làm sao thế?”

Trần phu nhân đang say sưa ăn bánh Soufflé của Pháp thì bị tiếng nói của đứa con gái lớn làm cho thức tỉnh, cô ấy cũng đột nhiên giật mình trước sắc mặt trắng bệch của Tân Cam: “Tân Cam, cô vẫn ổn chứ?”

Tân Cam miễn cưỡng mỉm cười: “À! Vâng, tôi vẫn ổn.”

“Có phải em bé trong bụng chị đạp không?” Trần Tiểu Tiểu hồn nhiên hỏi. Trước khi đến đây, bố cô bé đã nói chị Tân Cam có em bé, nhắc nhở hai đứa phải chú ý trông chừng mẹ đừng để chị Tân Cam bị kích động.

Trần phu nhân đẩy cô con gái qua một bên, nói: “Đừng nói linh tinh, em bé bé như vậy làm sao mà đạp được?”

Tân Cam đang hoang mang lo sợ vẫn cố tươi cười, nhìn ba mẹ con, trong lòng bỗng rung động, sau đó đứng dậy.

Cô hít một hơi thật sâu, nói: “Trần phu nhân, tôi có lời quan trọng phải nói với một người ngay lập tức, thật xin lỗi đã thất lễ để mọi người ở lại đây, tôi sẽ về ngay thôi.”

Trần phu nhân vội bảo cô đừng lo, cô có việc thì cứ đi đi, dấu sao trước khi Trần Ngô Bạch quay về thì ba mẹ con cũng chẳng có chỗ nào để đi.

Tân Cam lặng lẽ đi ra ngoài, quên cả mang túi xách theo, cách không xa trước cửa chính quả nhiên đang đỗ chiếc xe Audi quen thuộc, Tân Cam ngồi vào xe, tài xế không nói câu nào mà nổ máy đi luôn. Xem ra thời gian rất gấp, xe đi như bay, cô ngồi hàng ghế sau nhìn hai bên đường, cây cối nhà cửa vun vút bị thụt lại phía sau, ánh mặt trời đầu hè đã rất gay gắt, con đường phía xa lóng lánh như dát một lớp nước ẩm ướt.

Cũng giống như trái tim cô lúc này.

Trịnh An Đồng - người cha đã cho cô sinh mệnh này, cũng là người đã gây cho cô biết bao đau khổ mà cả đời này cô không thể nào quên, là người khiến cuộc sống của cô vốn đã thăng trầm lại càng thêm gian khổ, cô luôn muôn ông ta biến mất, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày ông ấy thật sự rời xa thế giới này.

Tân Cam xoa nhẹ cánh tay mình, từng chút, từng chút một, mò mẫm đến mức nổi da gà. Rõ ràng là ông ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha đối với cô, tại sao lúc này cô còn vì ông ta mà thương xót? Cho đến tận lúc gặp được Trịnh An Đồng, câu hỏi này Tân Cam vẫn chưa muốn hiểu.

Xe không đi đến bệnh viện mà đỗ lại trong vườn trước cửa Trịnh gia. Tân Cam xuống xe, cảm thấy có rất nhiều nghi vấn, cô hỏi Phiên Hoài đang ở đâu nhưng không ai trả lời. Hai người đàn ông lạ mặt mặc đồ đen từ trong đi ra, mỗi người một bên, không lời giải thích, đưa cô vào trong nhà.

Trong phòng khách rộng lớn âm u đáng sợ của Trịnh gia, trước mặt là Trịnh An Đồng đang ngồi trên sofa, sắc mặt bình thường không có vẻ gì là sắp ra đi.

Tân Cam chợt nhận ra bản thân đã phạm một sai lầm nực cười.

Cô vừa bước vào, cánh cửa đằng sau đã đóng sầm lại, cửa chớp từ phía đều đã đóng im im, trong phòng ánh đèn âm ỉ đục ngầu, Trịnh An Đồng đang nhìn cô, nhìn bụng cô, ánh mắt đó chợt dịu dàng chưa từng thấy, nhưng rồi lại chợt lạnh lùng như một lưỡi dao sắc nhọn.

Lúc này ngoài hồi hận và sợ hãi, Tân Cam chỉ cầu mong hôm nay có thể an toàn trở về, giọng nói nghẹn ngào phá vỡ không khí nặng nề bủa vây: “Xem ra liều cường tâm châm thật hiệu nghiệm, giờ ông đang hỏi quang phản chiếu[2] đấy à?”

Ngữ khí của cô yếu đuối, đầy cay đắng nghiệt ngã, Trịnh An Đồng lại tỏ ra như không nghe thấy gì.

Ông ta chăm chăm nhìn bụng cô, hỏi: “Nghe nói... đã hơn ba tháng rồi phải không?”

Tân Cam nhắm chặt mắt không trả lời.

“Giống Phiên Nhiên cũng tốt, giống con cũng tốt, nhất định nó sẽ là một đứa trẻ thông minh xinh xắn.” Ông ta thở dài, chân thành nói: “Thực sự quá là đáng tiếc...”

Không biết có phải là Tân Cam đang bị ảo giác không, giữa thanh thiên bạch nhật mà mặt trời như bị mây đen ùn ùn kéo đến che mất, như một điềm báo vạn vật đều sắp lao vào bóng đêm đen tối.

“Trịnh An Đồng, ông có biết tại sao tôi lại đến gặp mặt ông lần cuối không?” Cô lùi một bước, bị người từ phía sau đẩy lại, hai tay cô vô thức đưa xuống che bụng, cắn răng từ từ nói: “Tôi nghĩ, cho dù lúc sống ông chưa từng suy nghĩ về tôi, nhưng khi sắp phải đối mặt với cái chết, biết có một đứa con như thế này, có lẽ sẽ được an ủi phần nào?”

Trịnh An Đồng đứng dậy đi về phía cô. “Tiểu Tân, ta biết cả đời này người ta có lỗi nhất chính là con, nhưng đứa bé này không thể để lại được.” Ông ta lại gần cô: “Ta và Trịnh Phiên Nhiên đã có một giao ước rất quân tử, sinh thời tuyệt đối không thể nói cho con chuyện này được, nhưng xem ra nó đã vì con mà bất chấp cả luân thường đạo lý, ta không thể dung tha cho nó.”

Ông ta tiến một bước, Tân Cam liền lùi một bước, đến khi bước chân bị chặn lại bởi hai người đàn ông mặc y phục đen phía sau, cô không thể lùi được nữa, đành nhắm mắt lại.

Chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Trịnh An Đồng: “Ai cũng biết ta không phải người nhà họ Trịnh, nhưng Phiên Nhiên... thực ra nó cũng không phải người nhà họ Trịnh. Nó là con trai ruột của Trịnh An Đồng này. Tiểu Tân, nó là anh trai cùng cha khác mẹ của con.”

Bầu trời, chính vào lúc này tối sầm lại, từng đám mây nặng trĩu, tối đen như mực đè lên tất cả vạn vật trên thế gian này, là bão lớn chăng?! Mấy hôm trước dự báo thời tiết thông báo sẽ có bão lớn tràn qua thành phố G, nhưng sao lại đổ bộ một cách bất ngờ và kỳ lạ thế này. Sau khi bầu trời biến sắc, tối sầm hơn màn đêm, gió lớn bắt đầu nổi lên, vạn vật đều vô cơ đảo lộn trước cơn thịnh nộ của đất trời. Từng hạt mưa rơi tí tách trên nền đất, trong chốc lát trút xuống như thác đổ, ngoài trời phủ một màn đen kịt. Tất cả mọi người đều khó có thể đi lại trong cơn mưa to gió lớn chưa từng thấy trong suốt mười năm qua như thế này. Loài người vĩ đại trong thời khắc ấy lại trở nên vô cùng bé nhỏ và yếu mềm, chỉ còn cách chịu đựng mà thôi.

Bên ngoài không một ánh đèn, còn bên trong ngôi nhà cổ của Trịnh gia, đèn treo tường vẫn sáng quanh năm suốt tháng, Tân Cam chỉ nghe thấy tiếng gió mưa điên cuồng, phá vỡ mọi âm thanh xung quanh, dưới ánh đèn, sắc mặt cô trắng bệch vì sợ hãi.

“Ông nói dối!” Tân Cam lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt ông ta, lí nhí biện minh: “Tôi là đứa con hoang do bà Tổng ngoại tình sinh ra, cả thành phố G này ai chẳng biết dòng máu đang chảy trong người tôi không rõ ràng, đến cả cha đẻ cũng không có, làm sao có thể có anh trai... cùng... cha... khác... mẹ cơ chứ?”

Trịnh An Đồng im lặng. Ông ta nhắm mắt lại rồi lại từ từ mở ra, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Dù cơ hội thật nhỏ nhoi, nhưng Tân Cam cũng không thể từ bỏ: “Nếu như ông còn bảo thủ với suy nghĩ đó... Được! Giờ ông đi tìm Phiên Nhiên đến đây, ra lệnh cho anh ấy từ bỏ tôi... Cha con máu mủ ruột già, lại còn bao công nuôi nấng chăm sóc anh ấy từng ấy năm trời, anh ta chắc chắn sẽ nghe lời hơn cái đứa con hoang bị bỏ rơi như tôi.”

Cô cố gắng tỏ ra không sợ hãi, chờ đợi sự biện luận hay cơn giận dữ của ông ta.

Nhưng sắc mặt Trịnh An Đồng rất bình tĩnh: “Tân Cam, đừng cố nhắc lại lỗi lầm của ta đối với con, cũng đừng cố kéo dài thời gian đợi Phiên Nhiên đến nữa.” Ông ta nhìn cơn cuồng phong bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt biểu lộ phức tạp nhưng kiên định: “Ta đã phải sắp đặt hơn hai tháng trời mới dụ được con đến đây, bây giờ không ai có thể cản ta được.”

Lúc này cánh cửa đánh rầm một cái, Trịnh An Đồng chau mày lại. Trịnh Phiên Hoài bị hai tên vệ sĩ mặc đồ đen vịn tay áp giải đến, vẻ mặt vô tội xông đến chỗ Trịnh An Đồng nói: “Bố! Có chuyện gì thế ạ! Con muốn ra ngoài đưa xe cùng đám bạn, bọn họ lại nói con trốn ra ngoài.” Cậu nói xong liền làm ra vẻ tự nhiên vùng ra khỏi vòng tay của bọn vệ sĩ áo đen, rồi đi đến bên cạnh Tân Cam.

Trịnh An Đồng lạnh nhạt nói: “Không có gì, con đi lên đi, không có sự cho phép của ta thì không được xuống.”

“Vâng!” Phiên Hoài đồng ý một cách dứt khoát, nhưng chân không bước.

Trịnh An Đồng không để ý đến cậu con trai, lúc này toàn bộ sự chú ý của ông ta đều tập trung vào bụng Tân Cam, ông giơ ngón tay trở ra hiệu, từ trong đại sảnh xuất hiện một người đàn ông tay cầm hòm thuốc, Trịnh An Đồng gật đầu, anh ta liền lấy ra một ống tiêm, đeo khẩu trang và găng tay, kỹ thuật bơm thuốc và đẩy các bọt khí rất chuyên nghiệp, sau đó anh ta cầm mũi tiêm đi về phía Tân Cam.

Tân Cam từ lúc nhìn thấy kim tiêm đã ngọt ngào khó thở, nhưng cô vẫn cố lùi lại, liền bị đám người đằng sau giữ chặt.

“Trịnh An Đồng...” Cô cố sức giãy giụa, khom người xuống, cổ họng gần như không thể nói nên lời: “Ông dám, ông dám...”

Trịnh An Đồng lạnh lùng nhìn cô: “Dẫu sao cả đời này ta cũng nợ con, sớm muộn gì cũng bị dày xuống địa ngục thôi.”

Nhưng hình như ông ta cũng không chịu nổi khi nhìn cảnh tượng này, bèn đưa mắt nhìn ra chỗ khác: “Tiểu Tân, đứa con này tuyệt đối không thể sinh ra... Trời có báo ứng thì báo ứng lên ta đây này!”

Tân Cam lúc này vốn đã không nghe thấy ông ta nói gì. Kim tiêm lạnh băng sáng quắc đó đang hướng tới bụng cô, trong đó có con của cô, con của Trịnh Phiên Nhiên và cô... Tân Cam giãy giụa trong nỗi tuyệt vọng, cô không thể nào thoát khỏi cánh tay của hai tên vệ sĩ như chiếc kim băng thép.

“Chạy mau lên!”

Trịnh Phiên Hoài bỗng nhiên hét lớn. Cậu biết mình không phải là đối thủ của mấy người mặc đồ đen đó, nên mục tiêu cậu ấy tấn công chính là tay bác sĩ kia, gã đó bị cậu đánh tới tấp từ phía sau, nằm hôn mê trên sàn nhà, bỗng chốc đám vệ sĩ ai ai cũng cường tráng to con đứng kín cả phòng, nhưng cũng không có kẻ nào dám nhặt ống thuốc phá thai đó tiêm cho Tân Cam.

Trịnh Phiên Hoài ra sức giẫm nát ống tiêm, xông vào chỗ Tân Cam, kéo cô chạy ra ngoài, nhưng đã nhanh chóng bị bọn vệ sĩ vây xung quanh chặn lại.

Trịnh An Đồng đứng dậy, bước nhanh qua đó, Phiên Hoài bị hai người vịn tay ngược ra đằng sau. Trịnh An Đồng lạnh lùng, tàn nhẫn nhấc chân lên đá vào người cậu. Phiên Hoài “á” lên một tiếng rồi lập tức ngã đi.

Trịnh An Đồng cầm một ống tiêm khác từ trong hộp ra, đi đến chỗ cô, lúc này vẻ mặt của ông ấy đã khiến nỗi sợ hãi của Tân Cam đạt đến cực điểm.

Nhưng cô chỉ có thể co rúm người lại một góc, những đánh đá chua ngoa ngày trước trong thời khắc này không còn mấy may tác dụng, cô chỉ có thể im lặng, vừa đau đớn vừa bất lực, điều duy nhất có thể làm là ôm chặt lấy bụng.

Trong phút giây sợ hãi tuyệt vọng nhất, trước mắt cô hiện ra bao nhiêu chuyện trước đây, đều là về Trịnh Phiên Nhiên... Trong buổi sớm tinh khôi, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú ấy đang ngủ bên cô; những cái ôm nhẹ nhàng, cùng cô chuyện trò trong buổi đêm yên tĩnh; lúc làm mình làm mẩy, lúc lạnh lùng dữ dội; trong buổi dạ tiệc, bóng hồng duy nhất anh đuổi theo là cô, âu yếm kéo cô vào lòng...

Phiên Nhiên, cứu em...

Cánh cửa chính bỗng bật tung. Hai cánh cửa nặng trĩu bị sức mạnh cực lớn từ bên ngoài dội vào, chiếc khóa cỡ đại cũng bị vỡ vụn, cánh cửa đập vào tường rồi bật lại, âm thanh chấn động cả căn phòng khiến tất cả mọi người đều đứng ngây ra.

Trịnh Phiên Nhiên toàn thân lạnh lẽo, từng giọt nước nhỏ xuống từ tóc và lông mày, quần áo đều đã ngấm nước bó sát vào người, bộ dạng Trịnh Phiên Nhiên lúc này trông thật nhếch nhác, nhưng đôi mắt vẫn sáng như sao dưới cặp lông mày lưỡi mác.

Tân Cam ôm chặt hai cánh tay, không dám tin vào mắt mình, những giọt nước mắt cứ thế ứa ra, lăn dài trên má.

Trịnh An Đồng cũng như cô, không dám tin đây là sự thật, ông ta đã tốn không biết bao nhiêu công sức sắp đặt mọi chuyện, đến cả thời tiết bất thường cũng có trong dự tính, tại sao Trịnh Phiên Nhiên vẫn đuổi đến đây được?!

Nắm chặt ống tiêm trong tay, mới bắt đầu nghĩ tới đó thì Trịnh Phiên Nhiên đã chìa nòng súng về phía ông ta.

Trịnh An Đồng vô cùng căm giận, kỹ thuật bắn súng của anh là do chính tay ông ta dạy, năm đó anh mới năm tuổi, vậy mà bây giờ, mũi súng đó lại đang chĩa về phía ông!

Đứa con tự tay ông ta nuôi nấng đang chĩa súng về phía ông. Trịnh An Đồng lúc này bất lực buông tay ra, ống tiêm rơi xuống lăn bên cạnh ông.

Trịnh Phiên Nhiên vẫn nắm chặt khẩu súng, dằng dằng sát khí chĩa về phía bọn họ lia một đường, rồi đi dần về phía Tân Cam, anh đến bên cạnh cô, kéo cô đứng dậy, một tay ôm chặt cô vào lòng che chở. Ngoài cửa lúc này có một nhóm người ào ạt tiến vào, là đội quân đi cùng Trịnh Phiên Nhiên đến đây, sau khi tắt động cơ xe liền đổ ập vào, không nói không rằng không chừa toàn bộ hiện trường. ,

Hai bên không nói lời nào, trong phòng im ắng, Trịnh Phiên Nhiên cẩn thận kiểm tra khắp người cô, dịu dàng hỏi: “Em có bị thương không?”

Tân Cam yếu mềm nằm trong vòng tay anh, lắc đầu khóc rưng rức.

Trịnh Phiên Nhiên không rời mắt khỏi cô, nói với người bên cạnh đang đợi lệnh: “Đưa Tân tiểu thư đi bệnh viện kiểm tra, lúc tôi chưa tới, ai dám đến gần cô ấy, giết ngay.”

“Vâng!” Một nhóm người nhận nhiệm vụ, cung kính mời Tân Cam. Cô bỗng đưa tay ôm cổ rồi dựa vào lòng Trịnh Phiên Nhiên.

Ánh mắt Trịnh Phiên Nhiên tối sầm, nhẹ nhàng xoa tóc cô, sắc mặt nặng trĩu trở nên dịu dàng: “Đừng sợ!” Anh khẽ nói: “Ồn rồi, không sao đâu.”

Nước mắt tuôn trào làm ướt vai áo anh, Tân Cam run rẩy, nói từng câu từng chữ: “Anh đã vì em ở đây lúc này, Phiên Nhiên, sau này anh có làm bao chuyện bỉ ổi với em, em cũng sẽ tha thứ cho anh một lần.”

Lông mày Trịnh Phiên Nhiên khẽ động dậy, nghĩ lại vẫn nên tự mình đưa cô đi thì hơn. Hai người liền đi thẳng ra ngoài.

“Phiên Nhiên!” Trịnh An Đồng vừa đứng dậy đã bị ấn xuống, giọng nói nặng nề gọi anh từ phía sau.

Nhưng Trịnh Phiên Nhiên một bước cũng không dừng lại.

[1] Liều thuốc có tác dụng kích thích tim, cơ tim co bóp tốt hơn.

[2] Hối quang phản chiếu: hiện tượng trước khi chết thường gặp.

Chương 10

“Thiếu gia! Chú Trần đứng thẳng người, nói từng từ, từ từng một: ” Mẹ của cậu được gả cho con cả nhà họ Trịnh, sinh ra cháu đích tôn cho nhà Trịnh gia. Đó chính là đại tiểu thư nhà họ Trần chúng tôi, là phu nhân danh chính ngôn thuận được Trịnh gia cưới hỏi đàng hoàng, sao dám nghĩ là loài tạp chủng như cỏ dại mọc ở đất quê chứ? ”

Bệnh viện tư nhân này từ khi thành lập mười năm trở lại đây chưa bao giờ xảy ra tình trạng căng thẳng như ngày hôm nay. Cả viện trưởng và bốn viện phó, chủ nhiệm của tất cả các khoa đều có mặt, tập trung tại khu vực đặc biệt chưa từng được mở cho bất cứ ai.

Cả tầng chỉ có duy nhất một phòng, và cũng chỉ có duy nhất một người đang nằm tại đây. Trước mặt là một người đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, từ khi được đưa tới đến bây giờ, cô đã bất tỉnh hơn bốn tiếng hai mươi phút. Từng giây phút trôi qua, sắc mặt ai đó cũng bắt đầu nặng trĩu, không khí cũng vì thế mà căng thẳng hơn, trán viện trưởng lúc này đã nhễ nhại mồ hôi.

Cuối cùng, bác sĩ Tôn dừng cảm đứng dậy, nói: “Tình trạng sức khỏe của cô Tân không có gì đáng ngại, sau khi bị chấn động cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi thôi, thật ra không cần phải lo lắng quá.”

Trịnh Phiên Nhiên ngẩng lên nhìn bà, khuôn mặt cắt không còn một giọt máu như được giãn ra phần nào. Viện trưởng vừa lau mồ hôi vừa nghĩ ngày mai sẽ tăng lương gấp đôi cho bác sĩ Tôn.

“Đi ra hết đi, không cần ở đây nữa.” Lão Diêm Vương cuối cùng cũng mở miệng nói.

Mọi người thở phào, ra khỏi căn phòng tưởng chừng như lạnh dưới âm độ, Phiên Nhiên ra hiệu cho bốn y tá cũng ra khỏi phòng, anh tự mình chăm sóc cô.

Bên ngoài gió rít mạnh hơn, mưa vẫn rả rích, từng giọt lách tách tấp vào cửa kính, không khí trong phòng lúc này yên ắng đến kỳ lạ, cô nằm đó, vẫn thờ ơ, nhìn dáng cô ngủ êm ái biết nhường nào.

Tuyết trắng phản chiếu lên mái tóc đen tuyền của cô, Phiên Nhiên đưa tay vuốt nhẹ, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào hàng mi dày, cong vút khê rung rung của cô.

“Cho dù không muốn nhìn mặt anh thì cũng phải ngồi dậy ăn chút gì đi chứ, nếu em vẫn tiếp tục không ăn uống gì mà cứ ngủ, anh đành phải gọi họ đến tiếp nước cho em thôi.” Sau khi nói xong, quả nhiên cô mở mắt, nhưng không muốn nhìn anh, ánh mắt đắm đắm nhìn vào bức tường phủ tuyết trắng.

Trịnh Phiên Nhiên đợi một lúc, trong lòng chột thổ dài, nhưng vẫn đưa tay đỡ cô dậy, anh cầm bát cháo đã nguội, tự tay bón cho cô. Tân Cam gồng đầu vào lòng anh, mở miệng, nuốt như cái máy, ăn được vài thìa liền quay mặt đi về chán ghét, anh đành bỏ bát cháo xuống.

Cô vuốt nhẹ lên bụng, đột nhiên rời khỏi lòng anh ngồi nhồm dậy, họng như nghẹn lại nói những lời lạnh nhạt: “Em muốn gặp bố em.”

Anh trầm ngâm một lúc không nói gì, cô khóc òa lên, lấy gối đánh mạnh vào người anh, vừa khóc vừa hét, Trịnh Phiên Nhiên nắm chặt tay cô, kéo cô ôm vào lòng: “Em bình tĩnh nào!” Giọng anh run run: “Anh sẽ lập tức đi đón ngay! Em đừng như thế này nữa...”

Tân Cam buông tay, đẩy anh ra rồi khóc thét lên. Phiên Nhiên đứng bên giường bệnh bối rối, bấn loạn, nhìn chăm chăm vào cô đang ôm đầu khóc, bên ngoài mưa gió ầm ầm, trong lòng anh như đang có sấm sét đánh từng cơn liên hồi.

Rốt cuộc vẫn là do anh cố chấp, vẫn rất khó để vẹn toàn cả đôi đường, rốt cuộc anh vẫn phải đi đến bước này đây.

Cô vui đầu khóc, toàn thân run lên, anh không dám đưa tay động vào cô, ánh đèn chiếu vào thân thể cường tráng của anh, vẻ đẹp khiến bất cứ đối thủ nào cũng không thể đánh bại, nhưng lúc này khuôn mặt anh lại hiện lên những vết đau khổ tột cùng.

Thời tiết khắc nghiệt như thế nhưng Tống Nghiệp Hàng vẫn nhanh chóng chạy đến với cô.

Tân Cam ôm bụng, ga đệm bị nhàu nát, rúm ró thành một đồng rớt trên thảm, gối bay về một hướng, Phiên Nhiên đang đứng bên cửa sổ với vẻ mặt đăm chiêu khó tả, Tống Nghiệp Hàng vừa bước vào nhìn thấy cảnh này liền ngớ người ra.

“Tiêu Tân?” Ông dịu dàng gọi tên con gái. Tân Cam mở mắt nhìn ông, ngay lập tức mắt cô đỏ hoe.

Trên đường đến, ông đã nghe nói chuyện của Trịnh An Đồng, trong lòng vừa phần nộ vừa đồng cảm lẫn vô vọng bi thương. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của đứa con gái vốn mạnh mẽ của mình, ông bỗng cảm thấy vô cùng đau xót.

”... Đứa trẻ không sao là tốt rồi.” Tống Nghiệp Hàng xưa nay vốn là người ít nói, lúc này lại càng không biết phải nói gì, ông ôm cô vào lòng vuốt vuốt tóc như ngày xưa vẫn an ủi cô khi cô còn bé: “Con đừng buồn, mọi việc sẽ ổn thôi...”

“Bố” Tân Cam nắm lấy tay ông ngồi dậy, tụt xuống giường, chầm chậm quỳ xuống trước mặt ông: “Xin lỗi.. Bố ơi, con xin lỗi!” Cô ôm chân ông, khóc lóc xin tha thứ.

Phiên Nhiên không chịu được nữa, chạy đến định đỡ cô dậy, cô liền ôm chặt lấy chân Tống Nghiệp Hàng, khóc thét lên.

Từ nhỏ đến lớn, tất cả những gì tốt đẹp nhất ông dành cho cô, cô đều coi đó như một tình yêu mù quáng và hèn mọn của ông dành cho Tân Vân Hoa, sau khi ông bắt tay với Trịnh An Đồng, dùng Tống thị để buộc cô phải chia tay với Phiên Nhiên, Tân Cam càng cho rằng ông chỉ là con rối của Tân Vân Hoa, bà ta sai gì ông làm nấy. Giờ nghĩ lại, người ép ông không phải là Tân Vân Hoa cũng chẳng phải Trịnh An Đồng, điều ép ông phải dùng danh dự, địa vị và sự an nguy để thay thế chính là sự lo lắng của ông dành cho cô, là sự lo lắng của một người cha dùng tất cả sức lực của mình, kể cả lòng tự tôn để ngăn con gái tránh khỏi vực thẳm của bi kịch.

Nhưng lúc đó cô đã nói gì trước mặt ông?!

“Họ Tống các người nuôi tôi lớn khôn không phải chính là để như thế này sao?! Giờ tôi vì các người mà tìm núi cao nường tựa, sau này có Lương thị lo cho ăn mặc khỏi phải suy nghĩ, các người đừng đến làm phiền tôi nữa!”

Tống Nghiệp Hàng nuôi cô khôn lớn, rốt cuộc là vì cái gì, bao nhiêu gian nan vất vả, lại bị trả giá như thế này, nhưng đến tận bây giờ cô mới ngộ ra.

“Bố... Con xin lỗi... Con xin lỗi...” Cô không ngừng gào khóc.

13. Chương 13

“Sao thế?”

Tân Cam bỗng cười, hỏi: “Có phải em ngủ lâu lắm rồi không? Nhất định đã mơ một giấc mơ khủng khiếp. Phiên Nhiên, chú anh ghét em chỉ vì xuất thân của em quá khó hiểu, không xứng với anh, không xứng với Trịnh gia, đúng không?”

Trình Phiên Nhiên chau mày, thở dài rồi mới trả lời với vẻ mệt mỏi: “Đợi lúc nào tinh thần em ổn định, anh sẽ giải thích cho em nghe.”

“Mười năm anh qua không thể giải thích được, vậy còn gì hay để nói chứ.” Sự đau thương và xa cách hiện lên trong mắt cô, khiến Phiên Nhiên thật sự cảm thấy nghẹt thở, rồi đột nhiên cô nói thêm một câu: “Đúng không, anh trai?”

Phiên Nhiên sững sờ, sắc mặt anh lúc này còn thảm hơn cả mặt đất bị giày nát bởi bão tuyết. Tân Cam trầm ngâm trước thần sắc của anh, cười lạnh nhạt, uống hết cốc nước, rồi co mình vào chăn ngủ tiếp.

Ngày hôm sau, Tân Cam hẹn Tân Thần uống trà tán gẫu, giữa đường lại quên mấy viên thuốc an thần trên xe, Tân Thần lẩm bẩm, chạy vội ra xe lấy, cô ngồi một mình trong quán đợi, không có gì làm, cô ấn chuông gọi phục vụ đến gọi món.

Người phục vụ đó cúi đầu bước đến, lúc tới gần càng nhìn rõ hơn nét khôi ngô tuấn tú, đặc biệt là khi anh ấy cười, cả không gian như sáng lên, tuy khoác trên mình bộ quần áo đồng phục bình thường nhưng vẫn không giấu nổi sự quý phái trong con người anh ấy.

Gần đây Tân Cam khó có thể nhìn thấy nụ cười nào chân thành đẹp đẽ như thế.

“Tại sao rõ ràng bị em chơi cho một vố thảm như thế, nhưng lúc nào em gọi anh cũng có mặt, còn ngoan ngoãn với bộ dạng quỷ quái này nữa?” Thôi Thuấn Thần cảm thấy uất ức.

Tân Cam cố tình không động đây, cô thật sự muốn đứng dậy vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh ấy. “Em có việc cần anh giúp.” Cô nhẹ nhàng nói: “Thôi Thuấn Thần, em không tìm được ai cả, chỉ có anh mới giúp được em.”

Thôi Thuấn Thần ngây ra giây lát rồi mỉm cười, gạt đầu vẻ nghiêm túc: “Vạn tử bất từ.”

“Không nghiêm trọng lắm đâu.” Cô rút từ trong túi áo ra một phong bao, bên trong có ba túi dán nhỏ: “Làm giúp em ba báo cáo ADN.” Thôi Thuấn Thần chau mày, nhận lấy và không hỏi bất cứ câu nào nữa.

“Không được để bất cứ ai biết, nhất định phải giấu đi, nhất định phải chính xác.” Cô nói từng câu từng chữ: “Thôi Thuấn Thần, cuộc đời em phó thác cho anh đây.”

Ánh mắt của cô quá thận trọng, Thôi Thuấn Thần vốn định trêu cô trọn cuộc đời này của em phó thác cho anh mới tốt, nhưng anh chỉ cười nhếch mép, ánh mắt hướng về bụng cô, cuối cùng cũng không nói lời nào.

Tân Cam nhìn thấy thần sắc của Thôi Thuấn Thần, cúi đầu vuốt vuốt bụng, cười dịu dàng: “Cuộc đời của nó, cũng phó thác luôn cho anh đấy, Thôi Thuấn Thần, tất cả những người xung quanh em đều liên quan đến Trịnh Phiên Nhiên, em có muốn trốn cũng không thoát được, em không có một ai đủ tin tưởng nên đành phải làm phiền anh vậy.”

“Anh hiểu rồi.” Mặc dù tin tức được giữ kín, nhưng những lời nói này của cô cộng thêm tin đồn mấy ngày gần đây của Trịnh gia cũng khiến Thôi Thuấn Thần hiểu được đại ý của sự việc, nhưng không muốn để cô nói nữa. Lúc gần đi, anh đột nhiên quay lại, đứng bên cạnh cúi đầu dịu dàng nhìn cô, cười nói: “Tân Cam, bất kể kết quả thế nào, bất kể sau này em gặp phải những chuyện gì, anh vẫn mãi mãi ở bên cạnh em, em muốn đến bất cứ chân trời góc bể nào anh cũng sẽ đi cùng em.”

“Cảm ơn anh!” Cô cười, trong lòng biết rõ không cần nói thêm gì nữa.

Thật ra hôm đó nếu chú Trần không về quê nghỉ dưỡng, thì cho dù Tân Cam có mềm lòng bị mê hoặc, cũng không dễ dàng chạy ra ngoài rồi bị Trịnh An Đồng bắt đi như thế. Nếu vậy thì sự việc đã không diễn ra ngoài dự định ban đầu của Phiên Nhiên, Trịnh An Đồng vốn dĩ không còn sống được bao ngày nữa, Tân Cam vì thế sẽ mãi mãi không biết những điều này.

Chú Trần tự trách mình.

Người con gái mà ông gần như được chứng kiến sự trưởng thành này, chỉ mấy ngày không gặp đã trở nên tiêu tụy hốc hác, ông mang bát canh nóng đến, thấy cô đang đứng bên cửa sổ phòng ngủ, cũng như mấy hôm trước, ánh mắt vô hồn nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài.

“Canh tổ yến đến đây.” Ông ngừng một lát rồi nói thêm: “Món canh ngọt này giúp dưỡng thai, rất tốt cho da của em bé.”

Tân Cam cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt bụng.

Thần sắc của chú Trần trở nên dịu dàng: “Đang lúc còn nóng thì uống đi, sau đó ngủ một giấc, thiếu gia đưa một vị khách quan trọng ra sân bay rồi, sẽ về nhanh thôi.”

“Tôi biết anh ta đang vội quay về.” Tân Cam hướng ánh mắt ra xa, lạnh nhạt nói: “Hơn nữa còn về trước cả Trịnh An Đồng.”

Mặt chú Trần biến sắc.

Tân Cam vốn cũng không mong đợi ông ấy phải từ bỏ chủ nhân cả đời hy sinh chăm sóc để nghe theo mình. “Anh ta cho rằng anh ta là ai chứ? Dựa vào cái cơ là chỗ dựa duy nhất của tôi thì dám đối xử với tôi như thế à?” Cô nói một cách chậm rãi, nụ cười lạnh lùng còn sắc hơn cả lưỡi dao.

Khóe môi chú Trần co giật, đang cố gắng nói điều gì đó, đôi mắt lạnh lùng của cô đã hướng ra bên ngoài cửa sổ nơi có người đang tiến lại gần.

Chú Trần thờ dãi, bưng vội bát canh chưa đựng đến lui ra ngoài.

Trịnh Phiên Nhiên quả nhiên vội vã quay về, trong lòng vô cùng bất an, chạy đến trước mặt cô, chau mày không nói, nhìn chăm chăm vào cô.

Tân Cam quay lại mỉm cười.

Anh dịu giọng hỏi: “Em định làm gì?”

“Mời ông ta đến đây cùng ăn bữa cơm đoàn tụ.” Cô cười thản nhiên: “Bố con các người, mẹ con chúng tôi, lại là huyết thống giữa bố và con gái, bố và con trai, anh em cùng cha khác mẹ, còn có đứa bé không biết nên gọi là ông nội hay ông ngoại nữa... Ha ha, bốn người chúng ta sao mà thân thiết thế”

Đáy mắt Phiên Nhiên như dậy sóng...

Tân Cam thu tay lại, từ cửa sổ sau lưng rút ra một chiếc kẹp đựng hồ sơ màu xanh, nụ cười càng châm biếm lạnh nhạt hơn: “Phiên Nhiên, anh biết không, thực ra từ trước đến nay tôi chưa bao giờ có giây phút nào tin lời Trịnh An Đồng... Loại người đê tiện đó sinh ra người như tôi còn hợp tình hợp lý, nhưng với anh thật sự không xứng.”

Phiên Nhiên không hề cảm thấy kinh ngạc, nhưng khi cô thốt ra câu nói cuối cùng thì thần sắc toát lên vẻ bi thương đau khổ, khiến anh rung động: “Em bình tĩnh lại đi, đừng làm ảnh hưởng đến đứa bé!”

“Anh đủ tư cách để nói những lời này sao?!” Tân Cam đột nhiên nổi khùng, tay cầm giấy báo cáo kết quả xét nghiệm ADN, tát mạnh anh một cái: “Anh là đồ đê tiện!” Chiếc kẹp đựng hồ sơ đập vào mặt anh, phát ra một tiếng lớn, Tân Cam vẫn không dừng lại, tiếp tục ném cả chiếc kẹp đựng hồ sơ vào mặt anh một cách giận dữ.

“Anh là đồ biến thái! Anh muốn làm con trai của Trịnh An Đồng như thế sao? Tôi suýt chút nữa bị Trịnh An Đồng bắt phải tiêm thuốc phá thai! Anh còn mặt mũi nào đứng trước mặt tôi nhắc đến đứa bé này chứ?! Đồ đê tiện! Đê tiện!!!”

Trịnh Phiên Nhiên không né tránh, má trái bị sưng, trán bị góc của chiếc kẹp tài liệu đâm vào thủng một lỗ, máu chảy ròng ròng.

Tân Cam nhìn thấy máu chảy dọc xuống mặt anh, chảy theo má nhỏ giọt xuống vai rồi xuống quần áo anh, cô nôn ọe liên tục, chịu không nổi quỳ xuống khóc òa lên. Anh không nói gì đưa tay dịu cô, nhưng bị cô đẩy ra.

“Trịnh Phiên Nhiên, từ lúc mười sáu tuổi tôi đã theo anh, đến bây giờ đã được mười năm rồi, cho dù là không toàn tâm toàn ý theo anh, nhưng trong mười năm đẹp nhất của đời người con gái, tôi không có bất cứ ai khác ngoài anh... Tại sao anh xử đối xử với tôi như thế?” Cô ôm đầu khóc, âm thanh run rẩy nhưng ngữ khí vẫn rất bình tĩnh: “Tôi quả thực không dám nghĩ mấy năm nay khi nhìn thấy tôi bị Trịnh An Đồng và Tân Văn Hoa giày vò, hết lần này đến lần khác, khi đó trong lòng anh nghĩ gì? Tôi không hề biết, tự mình chịu đựng... Không lẽ anh không hề động lòng thương hại tôi chút nào sao? Tôi thật sự không dám tin nữa..”

Lúc này chú Trần chạy vội vào, lặng lẽ giơ băng gạc lên cầm máu nhưng bị Phiên Nhiên đẩy ra. “Đi ra ngoài.” Anh nhìn chăm chăm vào cô.

Máu không còn chảy từng giọt như lúc đầu nữa, anh không thêm lau, mặc cho máu chảy len lỏi vào mắt mình, dưới đáy mắt anh là một màu đỏ, anh đưa tay nâng khuôn mặt đang gục vào đầu gối lên.

”Anh không lừa em. Mười năm nay, không một ngày nào anh không hy vọng được nói chuyện rõ ràng với ông ấy, nhưng chuyện không chỉ liên quan đến anh, mà còn liên quan đến... những chuyện riêng tư của người lớn, đây là một hiểu lầm được chôn giấu từ khi anh chưa sinh ra, đợi đến lúc anh làm rõ mọi chuyện thì anh đã không còn cách nào nói rõ với em được nữa, anh không đủ dũng khí để nói với ông ấy... Tân Cam, cho dù khi anh không biết làm như thế nào... thì cũng có người khiến anh phải khoanh tay bó gối, giống như em, còn có cả ông ấy..

Tân Cam bị anh nắm chặt hai vai, bất đắc dĩ quay lại nhìn anh, khuôn mặt đầm lệ đối diện với khuôn mặt đầy máu, trong lòng càng đau khổ hơn, vừa khóc vừa lắc đầu nói: “Cho nên tôi phải nói lời cảm ơn anh sao? Cảm ơn anh đã đặt tôi vào vị trí ngang hàng với người đặc biệt quan trọng với anh sao? Cảm ơn anh cho dù đứa trẻ này đã làm loạn hết kế hoạch của anh, anh cũng từ bỏ giữ nó lại?” Cô khóc đến nỗi toàn thân mềm nhũn: “Trịnh Phiên Nhiên, tôi thật sự hận anh đến chết!”

Khuôn mặt đầy máu, thêm thần sắc vốn lạnh lùng càng khiến anh kiên nghị hơn, màu đỏ dưới đáy mắt càng đỏ hơn, cảm giác đau đớn tột cùng ngoài sức tưởng tượng càng khiến anh không thể chịu đựng nổi.

Cổ họng tắc nghẹn, anh nhìn chăm chăm vào cô, nói: “Anh đã từng nghĩ sẽ có ngày như thế này, nhưng Tân Cam, anh không hối hận, nếu có thể làm lại một lần nữa, anh vẫn thuận theo sự hiểu lầm này, vẫn sẽ theo em.. sống trông đản vật đau khổ mười năm, thuận theo bản ngã của mình loay hoay sống cuộc sống một ngày bằng một năm.”

Anh nói từng câu từng chữ, trong giọng nói đều là máu và nước mắt: ”Bố anh mất mấy tháng trước khi anh ra đời, một tháng sau khi sinh ra anh, mẹ cũng ra đi, Trịnh An Đồng đã vứt bỏ cuộc sống ổn định ở Mỹ, cướp anh từ tay bốn người chú ruột của anh mang về Trịnh gia, nuôi anh khôn lớn. Năm lên năm tuổi, anh bị người ta bắt cóc ở Seattle, trải qua bảy ngày sáu đêm mới được cứu thoát, ông ấy nhìn thấy anh bình an trở về thì ngất lịm đi, từ đó bị mắc bệnh tim. Tân Cam, bệnh ông ấy xuất phát từ đó. Bất kể ông ấy vì cái gì, ông ấy cũng đã hết lòng nuôi dưỡng anh.

Hôm em quỳ xuống trước mặt bác Tống nói lời xin lỗi, trong lòng anh chợt nghĩ: Nếu dễ dàng như thế thì nếu đổi lại em ở địa vị của anh, em sẽ làm thế nào?” Anh vuốt má cô, ánh mắt lộ rõ nỗi đau khổ tột cùng: “Anh nghĩ em nhất định sẽ bỏ mặc anh... nhưng anh không làm được, anh tình nguyện nhìn em đau khổ bên cạnh anh, vì sự yếu đuối hèn nhát, ích kỷ của anh mà phải chịu tra tấn dày vò, anh cũng không muốn để em rời xa anh. Tân Cam, anh đã từng nói với em rồi, địa ngục có gì là không tốt chứ? Thời khắc mười mấy năm trước gặp em, anh biết anh đã ở trong cái địa ngục đó rồi.” Anh càng nói, giọng càng yếu đi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, máu đã chảy lan ra cả chiếc áo sơ mi trắng.

Tân Cam biết nếu để tình trạng này tiếp tục, anh không chết thì đứa trẻ trong bụng cũng không cầm cự được, cô đẩy anh ra đứng dậy, gọi chú Trần còn đang đứng ngoài đợi lệnh, thay cô cầm máu thay áo cho anh, cô ôm bụng đến ngồi bên sofa.

Bên ngoài có người thông báo rằng Trịnh An Đồng đã đến.

“Chú xuống trước đi.” Trịnh Phiên Nhiên mặt mày trắng bệch căn dặn chú Trần.

“Nói tôi sẽ xuống ngay.”

“Không cần đâu.” Giọng Trịnh An Đồng từ xa vọng lại, ông ấy đã bước lên lầu, hai cô y tá đi theo, bị chú Trần chặn lại từ ngoài cửa.

“Tiểu Tân, con có lời nào muốn nói với ta không?” Trịnh An Đồng ngồi xuống, nhìn Trịnh Phiên Nhiên với bộ dạng thăm hỏi, hỏi.

Tân Cam thu mình trên chiếc sofa, mặt cứng đờ, toàn bộ sinh lực đã bị rút hết, lặng người đi một lúc mới trả lời không có: “Tôi biết sự lựa chọn của anh ta rồi.”

Giọng nói của cô vang lên khiến mọi người dừng lại.

Trịnh An Đồng đột nhiên cười, vẻ như không nhận được nữa: “Con người lúc sắp chết cũng biết nói lời hay, ta không làm gì được nữa rồi, nhưng đứa trẻ tuyệt đối không được giữ lại.” Ông ta thờ dãi: “Bố mẹ nào chẳng mong tốt cho con cái chứ, các người....”

“Ngũ lão gia nhà họ Thân từ đâu mà nói những lời này vậy?” Bỗng một giọng nói chen vào khiến cả ba người cùng ngẩn ra. Chỉ nhìn thấy chú Trần hai tay chấp ra sau từ từ bước tới, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch không một chút máu của Phiên Nhiên, từ tốn hỏi Trịnh An Đồng: “Đứa trẻ mà Tân tiểu thư đang mang trong bụng là thể hệ thứ một trăm ba mươi bảy của gia phả nhà họ Trịnh, tuy Tân tiểu thư chưa danh chính ngôn thuận bước qua cửa, nhưng tình mẫu tử, ông sao dám nói những lời như thế với người mẹ sinh ra giọt máu nhà họ Trịnh chứ?”

Trịnh Phiên Nhiên đứng dậy, bước đi loạng choạng, nói: “Chú Trần, xuống đi!”

“Thiếu gia.” Chú Trần đứng thẳng người, nói từng từ, từng từ một: “Mẹ cậu được gả cho con cả nhà họ Trịnh, sinh ra cháu đích tôn của Trịnh gia. Đó chính là đại tiểu thư nhà họ Trần chúng tôi, là phu nhân danh chính ngôn thuận được Trịnh gia cưới hỏi堂堂 hoàng, sao dám nghĩ là loài tạp chủng như cỏ dại mọc ở đất quê chứ?! ” Lời chưa dứt, cánh tay đặt sau lưng nhanh như chớp giơ ra, ném tập giấy vào trước mặt Trịnh An Đồng, Trịnh An Đồng cúi xuống nhặt lên, liếc nhìn mấy cái, ánh mắt và nét mặt chợt đông cứng lại.

Đó chính là bản báo cáo kết quả kiểm tra ADN được đặt trong chiếc kẹp tài liệu màu xanh khi nãy, trên đó viết rất rõ ràng: thứ nhất, một trăm phần trăm không có quan hệ huyết thống; thứ hai, một trăm phần trăm không có quan hệ cha con; thứ ba, chín mươi chín phần trăm là quan hệ cha và con gái.

Trịnh An Đồng nhắm mắt lại, bàn tay run rẩy vừa giơ lên ôm trán, chưa kịp ngẩng đầu đã đột nhiên ngã lịm đi.

Lần này quả thật không phải là khổ nhục kế, Trịnh An Đồng đúng là bệnh thật rồi. Suốt mấy ngày liền anh em nhà họ Trịnh túc trực bên giường dành cho người bệnh nặng, bác sĩ bảo họ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần để nhìn mặt Trịnh An Đồng lần cuối.

Trong thời gian này, tình thần Tân Cam vì bị chấn động quá mạnh nên tình trạng thai nhi không tốt, nhưng cô không muốn nhập viện, Phiên Nhiên phải mời bác sĩ Tôn đến, có mặt hai tư trên hai tư tiếng để theo dõi, anh không rời Tân Cam nửa bước nhưng cô lại không muốn nói chuyện với anh, thậm chí còn không nhìn mặt, bác sĩ Tôn khuyên anh không nên làm ảnh hưởng đến tinh thần của cô, hơn nữa trong thời gian này bệnh viện liên tục gửi thông báo tình trạng nguy kịch của Trịnh An Đồng, Phiên Nhiên như mọc ba đầu sáu tay, mọi việc đều do một mình anh lo liệu.

Những việc này Tân Cam hầu như không quan tâm, không muốn nghe bất cứ từ nào, hy vọng ông ấy đừng bao giờ xuất hiện nữa là tốt nhất, ban ngày Tân Thần và Nhã Kỳ thay phiên nhau đến chăm cô, buổi tối thì đọc sách nghe nhạc, khóa cửa ngủ một mình.

Nhưng Trịnh Phiên Nhiên vẫn có thể vào, anh luôn đợi sau khi cô ngủ rồi mới nhẹ nhàng đến ngồi bên sofa cạnh giường cô nằm. Có lần cô ngủ không sâu giấc, trong lúc mơ màng, cảm thấy có một đôi mắt quen thuộc đang chăm chú nhìn về phía mình, cô giả vờ ngủ say trở mình, quay lưng lại với anh, rất lâu sau không thấy anh có động tĩnh gì, cô lại ngủ thiếp đi, vẫn có cảm giác hơi ấm của anh bao trùm, cô nhắm chặt mắt, không động dậy, một hơi thở ấm áp sát vào má cô, môi anh chạm nhẹ vào má cô, sau đó anh bỏ ra ngoài.

Ngày hôm sau, bác sĩ Tôn bắt mạch cho cô, cười nói: “Hình như hôm nay tâm trạng cô có vẻ tốt hơn rồi, tối qua ngủ ngon đúng không?”

Tân Cam cười ngượng ngịu.

“Cơ thể cô bây giờ khá tốt, đứa trẻ này so với những đứa cùng tháng khác khá khỏe mạnh, sắp đến ngày sinh cần chú ý tinh thần, đừng để xảy ra bất cứ vấn đề gì nữa.” Bác sĩ Tôn đi loay hoay trong phòng nói chuyện với cô: “Dù sao tôi cũng từng trải hơn cô cả mấy chục năm trời, tôi khuyên cô một câu, cuộc sống của phụ nữ thực ra không phức tạp lắm đâu, nếu không dựa được vào bố mẹ thì còn có chồng, chồng không

dựa được thì còn có con, cần nghỉ thoáng ra, đừng để ý quá đến khuyết điểm của người khác, như vậy chỉ tổ làm khổ mình thôi.”

“Bác sĩ Tôn, theo tôi được biết thì lương hàng tháng của bà không phải là thấp, vô số người nhà bệnh nhân vì cảm kích đại ơn đại đức của bà đối với người nhà họ mà đến thăm hỏi cảm ơn, bà quả thật không phải là tip người phụ nữ thích dựa vào bố mẹ hay chồng con, nên những lời này bà nói chẳng có chút thuyết phục nào cả.” Tân Cam cười nói.

Bác sĩ Tôn cười sáng khoái: “Dựa vào mình và chỉ có thể dựa vào mình, hai loại này thật sự khác biệt rất lớn. Khi tôi còn trẻ, tính tình rất ngang bướng, cho rằng có thể sống tốt mà không cần dựa vào bất cứ ai, lúc già mới nhận ra, cái ban đầu tôi vứt bỏ không phải là nửa kia mà là chính mình của nửa kia.”

Bác sĩ Tôn dừng lại, ngẩng rắng chiều bên ngoài căn nhà kính trồng hoa, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Tôi đã từng gặp rất nhiều người giàu có, họ đặc biệt mời tôi đến kiểm tra, chăm sóc sức khỏe, những phụ nữ kinh nguyệt không đều liệu có phải là vấn đề lớn không? Mấy năm nay, ngay cả bản thân cô cũng không khi nào hỏi tôi về vấn đề này, đúng không? Nhưng anh Trịnh chồng cô mỗi tháng đều gọi điện thoại đến, bảo tôi điều chỉnh liều thuốc... Không phải anh ấy bảo tôi nói những chuyện này với cô, tôi chỉ cảm thấy tình cảnh của cô và anh ấy bây giờ thật sự rất... đáng tiếc mà thôi.”

Buổi tối, Phiên Nhiên trở về, phát hiện cô vẫn chưa đi ngủ, anh đứng ở cửa một lúc rồi bước vào hỏi: “Sao giờ này còn chưa đi ngủ?”

Cô vừa tắm, tóc vẫn chưa khô, ngồi trên cửa sổ sát sàn ngắm sao, anh bước vào mới thấy cô đang đeo tai nghe nghe nhạc, thảo nào không trả lời.

Anh cầm khăn tắm từ phòng tắm bước ra, nhẹ nhàng giúp cô lau tóc, cô không một chút phản kháng, anh càng nhẹ nhàng hơn, tay anh vuốt ve khuôn mặt và đôi môi cô, đẩy nhẹ cô vào lòng.

Cái ôm hiếm hoi sau bao nhiêu ngày, cho dù cô không hề phản ứng, đủ lặng yên để anh vuốt ve lưng và sau gáy, nhưng cũng khiến đôi mắt anh mở to, anh nhẹ nhàng quỳ xuống, thấp hơn cả bậc cửa sổ nơi cô đang ngồi, nghiêng đầu, dựa vào người cô, thở dài.

“Anh sắp điên rồi...” Anh nhắm mắt lại, ghen ngào nói.

Tân Cam vẫn lạnh lùng, hỏi: “Sao thế? Chẳng phải anh không hề hối hận sao?”

Anh im lặng, ngậm chặt môi, mở to mắt, nhìn cô thật gần, nói: “Em đừng quên lời đã nói... cho dù thê' nào cũng sẽ tha thứ cho anh một lần.” Cô liếc nhìn anh một cái rồi đẩy anh ra xa, Phiên Nhiên không chịu, tiến sát hơn, cả người anh choán hết ô cửa sổ, ôm chặt cô vào lòng, thở phào như trút được gánh nặng.

“Em sẽ không vì thế mà bỏ qua đâu.” Tân Cam nằm trong lòng anh, nói: “Anh đợi đây, sau khi con ra đời em sẽ từ từ tỉnh sổ với anh.”

“Không thành vấn đề.” Phiên Nhiên nhắm hờ mắt vui sướng, sờ sờ cái bụng của cô, cúi xuống cười: “Không ngờ anh thất bại đến nỗi phải nhờ tiểu tử này cứu mạng.”

Tân Cam cười lạnh lùng: “Cho nên anh nhất thời ầm đầu, tự nhiên có lòng từ bi giữ nó lại, dù sao cũng đã được đáp đền.”

Anh xua xua tay: “Ý anh không phải như thế.”

“Ý em là vậy.” Cô ngồi dậy: “Anh nghĩ em dựa vào cái gì để tha thứ cho anh chứ? Đánh chó phải ngó mặt chủ, nếu anh không phải là bố của con em thì em đã sớm từ bỏ anh rồi.”

Nói xong cô lấy tay đỡ lưng, đi về phía giường nghỉ ngơi.

Phiên Nhiên sững sờ, tự nhiên lại có cảm giác như mình vừa lập công chuộc tội.

May mà đêm đó cũng coi như được phép ngủ chung, tuy chỉ có thể nằm bên mép giường cách xa cô một khoảng, nhưng đây là đêm duy nhất anh ngủ ngon trong thời gian vừa qua.

Hội tụ đủ các bác sĩ giỏi để chữa trị, cuối cùng Trịnh An Đồng cũng qua được cơn nguy kịch, được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng sau khi tỉnh lại, ông ta rất yếu, hai chân không còn cảm giác nữa, bác

sĩ sau khi hội chẩn xong liền gặp hai anh em nhà họ Trịnh, cho biết Trịnh An Đồng sợ sẽ khó qua khỏi mùa đông năm nay.

Ông ta cũng biết thời gian không còn nhiều, nên mấy hôm nay tinh thần vực lại khá hơn một chút, ông ta liền yêu cầu được đến phần mộ nhà họ Trịnh.

Phiên Nhiên nghe xong, chợt im bặt không nói gì nữa

“Ta chưa bao giờ đi Tết Thanh minh hay bất cứ buổi cúng giỗ nào, đã nhiều năm thế rồi.. lần này để ta đi một lần.” Trịnh An Đồng hốc hác dựa vào đầu giường, tóc ông ta đã bạc đi nhiều, “Phiên Nhiên, ta xin cháu, những năm qua cho dù ta không có công trạng gì với nhà họ Trịnh thì cũng đã vất vả nhiều, để ta đi một lần thôi.”

Phiên Nhiên gật đầu đồng ý: “Vâng.”

Trịnh An Đồng nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, nụ cười già nua toát lên vẻ cảm khái không thể nói thành lời, ông ta chỉ biết nói: “Cảm ơn cháu!”

Phần mộ Trịnh gia nằm ở đỉnh núi phía Đông, phủ kín gần một nửa thành phố G, mặt tiền đối diện với hướng mặt trời lặn nhìn ra biển lớn, phong cảnh tuyệt đẹp. Phiên Nhiên không đi, phái người đi theo bảo vệ, Trịnh An Đồng ngồi trên xe lăn được đẩy lên núi, lúc sắp đến mộ, kiên quyết đòi lên mộ một mình.

Con đường lên mộ được làm bằng đá, xe lăn đi lên không phải dễ, đôi tay gầy guộc bám chặt vào bánh xe, chầm chậm tiến lại gần nơi mà mười mấy năm nay ông chưa bao giờ đặt chân đến.

Bà ấy đương nhiên là được chôn cùng với chồng rồi. Thậm chí tấm bia cũng được hợp thành một tấm lớn, ảnh của bà ấy và chồng gần nhau, vẫn là hình ảnh trẻ trung của ngày xưa, đẹp dịu dàng, phúc hậu và khí chất cao sang.

Đó là người con gái tay cầm hoa hồng trắng, vẻ đẹp trong sáng thuần khiết, qua đời khi đang còn ở độ đẹp nhất của người con gái, nên hình ảnh ấy không bao giờ biến mất trong trái tim ông.

Trước bia mộ còn có mấy bậc thềm, ông không thể tiến lại gần, chỉ có thể đưa tay ra, gần nụ cười của bà nhất.

Và chỉ có thể vuốt nhẹ như thế mà thôi.

Trịnh An Đồng bắt đầu thấy tim đau nhói.

Từ trong rừng có tiếng chim bay đến phá vỡ sự yên tĩnh, vì nơi đây quá yên tĩnh nên ngay cả âm thanh nhẹ nhàng đó cũng làm ông giật mình, Trịnh An Đồng cắn răng chịu đựng nhưng không thể chịu đựng được nữa, ông ta cảm thấy mình không còn chút sức lực nào để có thể gọi từng tiếng bi ai cái tên mà cả cuộc đời này chỉ có thể chôn chặt trong đáy lòng.

“Sao em lại khổ thế...” Ông co người trong xe lăn, ánh mắt hiện những tia sáng như đang dần vỡ vụn.

Thúy Phương, sao em phải khổ như thế?

Cho dù anh hận Trịnh gia chưa bao giờ coi anh là người, nhưng Phiên Nhiên là con của em, bất kể cha nó là ai, chỉ cần có huyết mạch của em, đừng nói là người thừa kế toàn bộ gia sản của Trịnh gia, muốn anh hy sinh tính mạng này cho nó, anh cũng chỉ cần một câu nói an ủi của em là được. Cuộc đời của anh vốn đã không thể hy vọng, vốn đã như cát bụi, hết lòng vì em cho đến chết, anh đều cam tâm tình nguyện. Hà tất vì một sự rắp tâm cố tình chuốc say, hà tất vì một đêm trắng đen không minh bạch, đã cướp đi danh tiết của em và mười năm không biết phải làm sao của Phiên Nhiên? Sao phải khổ thế này cơ chứ?

Mặt trời khuất dần, cánh rừng cũng bắt đầu nhuộm đen, Trịnh An Đồng dùng hết sức cùng lực kiệt của mình, nhìn bà ấy cười trong vô vọng, cái nhìn cuối cùng.

Sau khi ông ta chết nhất định sẽ không thể lên thiên đường gặp bà ấy được, giữa thiên đàng và địa ngục, mãi mãi không bao giờ được nhìn thấy nhau.

14. Chương 14

Chương 11

Tất cả những gì thuộc về cô đều liên quan đến anh, mười năm không hạnh phúc đó đã qua rồi, tương lai còn như mấy chục năm nữa, cô phải cùng anh giải quyết vướng mắc, thiên đường hay địa ngục đều như nhau, anh là Trịnh Phiên Nhiên, là người sống cùng cô đến suốt đời, suốt kiếp.

Trời ngày càng lạnh, bụng Tân Cam cũng ngày một lớn dần, thần sắc còn tốt hơn trước đây, coi như không uổng công chú Trần mấy tháng nay, ngày nào cũng vào bếp, hai mẹ con cô đều được chăm sóc khỏe mạnh.

Bốn tháng trước, phần lớn quần áo của Tân Cam vẫn còn mặc được, bây giờ chỉ có thể vứt xó, bụng đã phình to như quả bóng, người cô như thùng phi di động vậy. Trịnh Phiên Nhiên mời một số nhà thiết kế quen thuộc của cô đến, đặt làm cho cô một tủ quần áo bà bầu vừa đẹp, vừa thoải mái.

Thực ra Tân Cam vẫn còn khoan dung đối với cân nặng và ngoại hình của mình, sau khi sinh con xong, chỉ cần chịu khó luyện tập giảm béo là được, khổ nỗi hai bên cánh mũi của cô nổi lắm tấm những vết ban đỏ, dù số lượng không nhiều nhưng cũng đủ làm cho cô buồn bực.

Buổi tối hôm đó, Trịnh Phiên Nhiên đi vào phòng tắm đúng lúc cô đang chau mày trước gương, anh nhìn cô nói: “Nếu không nhìn gần thì không thấy những vết đó đâu.”

“Em không trưng cầu ý kiến của anh.” Cô nói một cách lạnh nhạt, khinh khỉnh nhìn anh từ trong gương.

Trịnh Phiên Nhiên đang cởi áo, nghe cô nói vậy thì chợt sững người, sau đó bước đến bên cô, ôm cô từ đằng sau, nói: “Phụ nữ thường thích làm đẹp vì người mình yêu, đúng không?”

“Điều ấy càng không cần anh phải ý kiến.”

Anh thích thú ôm lấy thân hình to lớn của cô: “Câu này trước đây em nói còn có lý, bây giờ thì. Anh ôm lấy cái eo mà hai vòng tay cũng không ôm hết của cô rồi nhướn mày nhìn làn da mềm mại của cô trong gương.

Tân Cam vừa nghe thấy câu nói này của anh, đang lúc buồn bực, trên mặt cô lại toát lên vẻ vô cùng quen thuộc đối với Trịnh Phiên Nhiên - đôi mắt rực sáng, tức giận nhìn chằm chằm vào anh.

Còn anh lại rất vui vẻ thích thú, nghiêng mặt hôn lên má cô.

“Biến ra chỗ khác đi! Anh không thấy phiền à?” Tân Cam huých khuỷu tay đẩy anh ra, “Em đã xấu đến thế này rồi anh vẫn còn muốn hôn à? Anh làm sao hiểu được chứ!”

“Có xấu đến mấy cũng không quan trọng...” Anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô thật lâu, Tân Cam không thể nói được gì, cô muốn đánh anh nhưng lại nghĩ tới cơ thể nặng nề của mình, tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên. Anh buông cô ra, hít thở, nhìn bộ mặt đỏ bừng không thể nói nên lời của cô, anh cười đắc chí, cúi đầu nói với giọng khàn khàn: “Anh vẫn thích như thường.”

Nụ hôn cuối cùng trong phòng tắm là do bà bầu không chịu phối hợp, nên được kết thúc vội vàng, Trịnh Phiên Nhiên nhìn khuôn mặt khó chịu của cô, anh thò tay vào trong chiếc áo choàng.

Tân Cam bất giác đứng thẳng lưng, bên tai nghe thấy tiếng thở ngày càng gấp gáp của anh, cô đang do dự thì đột nhiên bụng khẽ động, lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng cái thai đang cựa quậy.

Cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng kéo tay anh, giọng vui hân lên: “Phiên Nhiên, thằng bé vừa mới đạp này, anh sờ thử xem.”

Trịnh Phiên Nhiên không dám tức giận, cố kìm nén, thở dài chán nản để lấy lại tinh thần.

“Anh có cảm thấy không?!” Tân Cam phấn khởi hỏi.

Trịnh Phiên Nhiên đành phải “ừm” một tiếng, trong lòng lại nghĩ thằng nhóc này có bản lĩnh thì cứ nằm trong bụng mẹ cả đời đi, không sau này ra đời, bố sẽ từ từ tính sổ với mày!

Cả buổi tối, Tân Cam vừa phân khởi ngôi nói chuyện với bé cưng, vừa thi thố võ thuật, trước khi đi ngủ Trịnh Phiên Nhiên còn mang đến một cốc sữa để cô uống, rồi ngồi trông chừng cho cô ngủ. Nhưng khi Tân Cam ngủ được một giấc tỉnh dậy thì không thấy anh đâu cả.

Cô khát nước và cũng muốn đi vệ sinh, liền bước xuống giường ngó nghiêng một vòng, thấy cánh cửa thư phòng trong cùng của phòng khách khép hờ loáng thoáng có tiếng anh, "... Cô ấy không cảm thấy có gì khó chịu cả, nhưng còn chưa đến tháng thì làm sao thai nhi có thể đạp được? Ngày mai hoặc ngày kia sắp xếp lịch khám thai cho tôi nhé, ngày mai là tốt nhất, được, khi nào cô ấy ngủ dậy tôi sẽ đưa cô ấy đến.

Cô đưa tay ra đẩy cửa. Trịnh Phiên Nhiên đang ngồi sau bàn sách, trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn nên ánh sáng chỉ mờ mờ tỏ tỏ, khuôn mặt anh thập thoág hiện lên dưới ánh đèn, có chút bất ngờ khi nhìn thấy người bước vào phòng lúc đó.

"Bác sĩ Tôn, ngày mai tôi sẽ liên lạc lại với bà." Anh tắt điện thoại, vẫy cô lại. Tân Cam ôm bụng đi đến, ngã vào lòng anh, cô khẽ thở dài, Tân Cam chợt cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng, nhưng lại có thể yên tâm ngủ trong lòng anh.

Nửa đêm tĩnh mịch, Trịnh Phiên Nhiên cứ thế ôm hai mẹ con, hình như cô đã ngủ thiếp đi rồi, anh khẽ lay người cô.

"Sáng mai chúng ta đi khám thai, buổi chiều đi lấy giấy chứng nhận, được không?" Anh đột nhiên nói.

Tân Cam vẫn nhắm mắt, khẽ "hừ" một tiếng: "Giấy chứng nhận cho phép sinh à?"

Lời nói đùa nhạt nhẽo như vậy mà anh cũng cười được: "Đi lấy giấy chứng nhận kết hôn." Anh giải thích một cách vô cùng nhẹ nhàng.

"Anh đừng có đắc ý."

"Lúc đầu người muốn có danh phận là em mà."

"Em không nhớ, phụ nữ mang thai trí nhớ kém là điều hiển nhiên!"

"..." Khi anh cười, hơi thở ấm áp lan tỏa phía sau gáy cô, cô vội rụt cổ lại: "Anh thì vẫn nhớ..." Anh nói một cách lấp lửng: "Những gì liên quan đến em, anh đều nhớ hết..."

Vành mắt Tân Cam có cái gì đó nóng nóng, không đáp lời anh, cô nhắm mắt giả vờ ngủ, để mặc anh hôn một lúc, rồi cô bị anh bế vào phòng.

Tiếng bước chân của anh tối nay vô cùng nhẹ nhàng, cứ như trọng lượng của cô trước giờ không thay đổi.

Tất cả những gì thuộc về cô trước đây đều liên quan đến anh, mười năm Không hạnh phúc đó đã qua rồi, tương lai còn những mấy chục năm nữa, cô phải cùng anh giải quyết vướng mắc, thiên đường hay địa ngục đều như nhau, anh là Trịnh Phiên Nhiên, là người sống cùng cô đến suốt đời suốt kiếp.

Buổi tối hôm đó, cô ngủ rất ngon, sáng sớm lúc cô ngái ngủ trở mình, tự nhiên lại có cảm giác như vừa được tái sinh, Trịnh Phiên Nhiên đã tỉnh dậy từ rất sớm, nhìn thấy đôi mắt cô mở ra rồi nhắm lại, anh tiến sát đến hôn lên mi mắt trắng mịn của cô, Tân Cam không thoát ra được, cô vẫn nhắm mắt chui vào trong lòng anh, anh bật cười thành tiếng, tìm cách hôn cô, Tân Cam quay lưng lại không thèm để ý, anh đặt những nụ hôn nóng bỏng lên má, lên vai, lên lưng cô... Từ khi cô mang thai, gần hai tháng nay anh chưa được chạm vào người cô, anh vén chiếc váy ngủ tơ tằm nhàu nhĩ của cô lên, ôm cô từ đằng sau, vuốt ve rồi cứ thế tiến vào. Tư thế hôn siêu phách lạc đó khiến một người tự chủ như Trịnh Phiên Nhiên cũng không sao kìm chế được, rên rỉ không ngừng vì mãn nguyện.

Tân Cam khẽ kêu lên vài tiếng, Trịnh Phiên Nhiên đặt tay lên môi cô thay cho đôi môi mềm mại. Động tác của anh rất từ tốn. Sáng sớm trong căn phòng yên tĩnh, trên chiếc giường rộng rãi, hai vợ chồng đang nằm trong chăn, anh đột nhiên quay mặt cô phía mình, đặt lên môi cô nụ hôn vương vấn, vừa hết sức cẩn thận lại có phần mãnh liệt. Tân Cam co người lại, anh liền khổ sở buông cô ra, thở dốc.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Tân Cam đã mấy lần được tận hưởng cảm giác khoái lạc, cô quay người nằm đối diện với anh, khóe mắt tuyệt đẹp của cô dường như đang ngấn lệ, đôi môi bị anh hôn cho sưng vù hơi bều lên, còn dám cả gan khiêu khích anh nữa! Trong mắt Trịnh Phiên Nhiên dường như ánh lên một tia chớp, một tay đặt lên ngực cô vuốt ve, sờ nắn, bàn tay kia lại càng gấp gấp hơn, ánh mắt dữ dội nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng khi chiếc lưỡi hồng của cô liếm xung quanh môi, anh đã nhanh chóng hoàn thành, nằm xuống giường thở hổn hển, cái tay vẫn không yên phận nghịch nghịch cảm cô, nói về giận dỗi: "Em bắt anh phải đợi!"

Gần đây khi mang thai, hôm nào cô cũng kiên trì ngủ sớm dậy sớm tập thể dục, hôm nay lại có thể ngủ lâu như thế này, chín giờ hơn cô mới chống

eo đi xuống nhà ăn sáng. Trịnh Phiên Nhiên múc cho cô một bát cháo đặc thơm phức, những ngón tay thon dài đưa bát đến trước mặt cô, cô không biết tại sao mình lại nhìn bát cháo một cách khó chịu không muốn ăn, Trịnh Phiên Nhiên chống cằm, dịu dàng nói: “Có cần anh đút cho không, cục cưng?”

Đôi má vốn hồng hào của bà bầu giờ lại càng thêm đỏ, cô lườm anh với khuôn mặt xấu hổ và có chút bực tức. Trịnh Phiên Nhiên tiểu nhân đắc chí cười sung sướng rồi vui vẻ ăn bữa sáng của mình.

Chú Trần lâu lắm rồi mới thấy vẻ mặt vui vẻ, thoải mái, trẻ con của cậu chủ.

“Đã chuẩn bị xong rồi thưa cậu chủ, xe có thể xuất phát bất kỳ lúc nào.” Ông kính cẩn thông báo.

“Hôm nay tôi sẽ tự lái xe.” Trịnh Phiên Nhiên dìu bà bầu vừa ăn xong bữa sáng đứng dậy, giơ tay lau nước tương trên mép cô, “Sau khi kiểm tra xong chúng tôi sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Chú Trần sưng người, rồi sau đó lấp ba lấp bắp nói: “Cậu chủ... có thể cho tôi đi cùng được không?”

Trịnh Phiên Nhiên buộc dây áo khoác cho Tân Cam, im lặng không nói gì. Trịnh An Đồng đang hấp hối, cho dù Trịnh Phiên Nhiên không nói lời nào trách chú Trần, nhưng những ngày này cũng không thể đối mặt với ông như trước.

Thấy cậu chủ không đếm xỉa đến lời đề nghị của mình, nét mặt chú Trần liền trở lại như cũ, như từng chưa xảy ra việc gì, ông quay người định rời đi. Tân Cam liền kéo tay áo Trịnh Phiên Nhiên, khẩn khoản nhìn anh, Trịnh Phiên Nhiên chau mày rồi quay người gọi chú Trần: “Chú đi lấy xe đi.”

“... Vâng, thưa cậu chủ!” :

Việc khám thai kết thúc rất nhanh, biểu hiện của bác sĩ Tôn cho thấy hoàn toàn chẳng có vấn đề gì đáng lo ngại. “Tình trạng của cô Tân bây giờ rất ổn định, nếu hạn chế chuyện vợ chồng trong tháng này thì không có vấn đề gì đâu.” Bà còn quan tâm dặn dò: “Cần chú ý đến cảm nhận của phụ nữ.”

Tân Cam nhìn đi chỗ khác coi như không hiểu, Trịnh Phiên Nhiên thì nhếch môi cười, còn cố ý ôm cô, hôn cô trước mặt bác sĩ Tôn, “Được rồi, tôi nhất định sẽ chú ý.”

Tân Cam vừa bối rối vừa lẩn tránh cái nhìn đầy ẩn ý của bác sĩ Tôn đang cười tít mắt. Ở cùng một tên mặt dày không biết xấu hổ, cô quả thật không biết đau mà lẩn.

Quá trình đăng ký kết hôn cũng rất thuận lợi, bản khai đều là nhờ người phụ trách điền giúp, cuối cùng khi cần đích thân ký vào bản khai, Tân Cam cầm bút lên nhưng bị anh giữ lại.

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Trịnh Phiên Nhiên nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Em nghĩ kỹ đi rồi hãy ký.”

Tân Cam thấy buồn cười, chỉ vào cái bụng to tướng của mình: “Em còn có gì phải nghĩ nữa sao?!”

“Mọi người ra ngoài trước đi.” sắc mặt Trịnh Phiên Nhiên lãnh đạm, không gian như trở nên tĩnh lặng. Anh lặng lẽ nói: “Tân Cam, từ đầu đến cuối người anh muốn lấy chỉ có mình em, nếu như em lấy anh chỉ vì đứa bé thì thật sự không công bằng cho anh.” Anh từ tốn nói, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như trước: “Em nghĩ kỹ đi, em có đồng ý lấy anh hay không?”

“Vậy mà anh cũng nói được.” Tân Cam cúi đầu nói: “Đưa em đến đây rồi mới hỏi câu ấy, đây là nơi anh cầu hôn đây à?”

“Không phải, nếu không có đứa bé, thì anh cũng đã chuẩn bị kế hoạch để cầu hôn nhiều năm nay rồi.” Anh xoa bụng cô, cười gượng gạo: “Chính đứa bé này đã làm loạn tất cả mọi việc... Con cái là món nợ của bố mẹ, quả không sai.”

Nếu không phải vì đứa bé này, chú đã có thể an tâm ra đi, bí mật này Tân Cam sẽ không bao giờ phát hiện ra, cô sẽ có một màn cầu hôn lãng mạn nhất thế giới, có chiếc nhẫn độc nhất vô nhị trên thế giới, nhưng đứa bé xuất hiện lại làm đảo lộn mọi kế hoạch, rất nhiều việc bị thay đổi, nó làm

anh lo lắng đủ điều, nhưng cũng khiến anh cảm thấy vui.

Đứa bé đã quen với bàn tay bố, vừa cảm nhận được là liền tựa quây, anh lặng người đi khi thấy những chuyển động phía dưới tay mình, anh quỳ xuống, áp mặt vào bụng cô, ôm lấy eo cô.

Tân Cam khẽ vuốt tóc anh, cô cảm thấy giây phút này thật sự bình yên.

“Việc cầu hôn ấy... còn không?” Giọng cô có chút gì đó khó hiểu.

Trịnh Phiên Nhiên mỉm cười, gật đầu.

“Vậy thì em đồng ý trước, anh cứ giả vờ như không biết, việc cầu hôn sẽ vẫn làm như cũ.”

“... Được!”

Cô nâng mặt anh lên, dựa đầu vào trán anh: “Mười năm nay, chỗ nào anh đối xử tốt, chỗ nào đối xử không tốt với em, sau này em sẽ từ từ tính sổ với anh. Trịnh Phiên Nhiên, em đồng ý lấy anh.”

Cho dù em từng bị tổn thương vì anh không biết bao nhiêu lần, cho dù anh gây cho em biết bao đau khổ, nhưng từ khi gặp anh, em đã nghĩ rằng sẽ không lấy ai khác ngoài anh.

Trịnh Phiên Nhiên, dù anh có bỉ ổi, có khốn kiếp, thì em vẫn muốn lấy anh.

Nhà nhiếp ảnh có chút gì đó lo sợ khi chụp ảnh, rõ ràng lúc đầu sắp của anh ta chạy đi chạy lại sắp xếp rồi dặn dò kỹ lưỡng, còn nhiều lần dặn phải cẩn thận với chú rể ngày hôm nay, nghe nói cả thành phố G đều không thể tìm đâu ra người đáng sợ hơn nữa, không cẩn thận một cái thì... Nhưng trước ống kính rõ ràng là một gã khờ với nụ cười dịu dàng đang đứng cùng cô dâu xinh đẹp. Chẳng thấy sự đáng sợ ở đâu cả. Phải coi chừng, nhưng coi chừng cái gì đây?!

Trong bóng râm đằng sau chiếc đèn pha bên cạnh nhà nhiếp ảnh trán đã lấm tấm mồ hôi, chú Trần đứng đó lặng lẽ quan sát.

Cậu chủ nhỏ mà ông tận tay hầu hạ, chăm sóc ngày nào, giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, bây giờ bên cạnh còn có vị thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận tương mạo như hoa, trong bụng còn mang đứa con của cậu chủ, nhìn hai người họ xứng đôi vừa lứa, gia đình lại sắp có thêm thành viên mới, ông bất giác thở dài.

Bà chủ, hôm nay là ngày vui của cậu chủ, cuối cùng cậu ấy cũng lấy vợ, có con, bà ở dưới đây có biết, xin bà hãy phù hộ cho gia đình họ hòa thuận, con cháu thịnh vượng, hạnh phúc suốt đời.

Tuy là trường hợp đặc biệt, đêm tân hôn sẽ không được thoải mái, nhưng Tân Cam vẫn cảm thấy áy náy với anh, cho dù anh đòi hỏi đền bù quá đáng bao nhiêu cũng nên đồng ý, người phụ nữ có thai miễn cảm này ôm gối khóc ti tê, gọi tên anh...

“Chà! Anh mất dâm đẳng này của anh chắc chỉ có Trần Tiểu Bạch mới đấu nổi.” Ngôn Tuấn thích thú thưởng thức nét mặt đăm chiêu của anh bạn thâm giao và đánh giá.

Trịnh Phiên Nhiên uể oải cho thêm hai viên đá vào cốc rượu, chẳng muốn phản bác lại. Tuy Thái tử gia có gì đó bất thường, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc sảo, nghe thấy lời nói coi thường mình thì tỏ ra tức giận!

Thực ra Ngôn Tuấn, Trần Ngộ Bạch và một số người anh triệu tập vốn đã muốn ra về, nhưng lại bị anh ép ở lại để thực hiện kế hoạch bí mật đến hôm nay vẫn chưa hoàn thành kia. Đáng tiếc Trịnh Phiên Nhiên không hề cảm thấy áy náy một chút nào: “Đường đường là thái tử một nước, việc con con này bao nhiêu năm rồi vẫn chưa làm xong, còn ngồi đây mà kêu được à!”

Ngôn Tuấn suýt chút nữa đánh rơi cốc rượu: “Trịnh Phiên Nhiên, anh còn có chút lương tâm nào không vậy? Tôi trước nay chưa từng phải động một ngón tay vào việc gì, vì anh mà tôi mới phải làm đây! Anh còn trách tôi à?! Việc anh cầu hôn thì liên quan gì đến tôi mà tôi phải tốn công thế này chứ?!”

“Cậu khẳng định để tôi tự làm một mình hả?” Trịnh Phiên Nhiên nhẹ nhàng nói.

Ngôn Tuấn tức giận không thêm nói nữa. Tên đàn ông trước mặt này lăm lăm đến nỗi ngày càng trở nên không bình thường, rắc rối ngày càng nhiều. Việc này quan trọng như an toàn bí mật quốc gia, một mình anh phải chịu oan ức và nhục nhã.

“Trước cuối tháng sau cậu phải làm xong cho tôi, cô ấy sắp sinh rồi. Tôi thật không muốn nghĩ tới lúc cầu hôn là lúc cô ấy đang cho con bú.” Trịnh Phiên Nhiên lạnh lùng đưa ra thông điệp cuối cùng. Những viên đá trong cốc đã dần tan hết, cốc rượu lắc lư trong tay anh, rồi một hơi uống hết. Phụ nữ mang thai gần đến ngày sinh tính tình thất thường, lúc thì đau buồn, lúc lại gắt gỏng, cả người anh đầy mùi rượu thể này chắc chắn sẽ bị cô mắng cho tơi tả.

Ngôn Tuấn “hừ” một tiếng, nghĩ đến đạo cụ cầu hôn khác thường của hắn ta thì ca thán: “Cầu hôn thôi mà anh cứ như đi đánh trận vậy, sau này khi con trai anh cầu hôn có cần tôi đặt cho anh chiếc tàu chở máy bay đến không?”

Trịnh Phiên Nhiên im lặng hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, gật gật đầu tán thành: “Ý này được đấy... Đợi đến lúc cô ấy sinh xong, tôi sẽ đền bù đám cưới cho cô ấy!”

Thôi xong... Thái tử gia nghe mà chân tay rụng rời, hôn mê bất tỉnh...

“Này..Trịnh Phiên Nhiên đừng mũi chân đá nhẹ vào anh ta, lắc đầu cảm khái: ”Đúng là người chưa làm bố thì không biết thế nào gọi là vững vàng cả!

Một tháng sau.

Ngôn Thái tử lão đảo đến nhà Trịnh Phiên Nhiên, dọc đường luôn mân mê chiếc hộp nhỏ trong túi áo, tiếng bước chân nhẹ tênh. Tên Trịnh Phiên Nhiên kia thật không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi, hắn đang ngồi trong ngôi nhà kính tràn ngập ánh nắng, nhàn nhã lật từng trang báo, thưởng thức những chiếc bánh quy vùng vừa mới ra lò và nhâm nháp tách trà chiều thơm phức. Cục cưng của hắn đương nhiên cũng đang ở bên cạnh, hai người đang ngồi trên chiếc ghế mây giống như chiếc nôi lớn. Cục cưng của hắn vừa ăn mơ vừa lật quyển tạp chí xanh xanh đỏ đỏ về bói toán, lúc sau nhả ra một hạt mơ, cô kéo tay Trịnh Phiên Nhiên, hắn chau mày rứt tay lại, sau mấy lần kéo qua kéo lại thì tay của hắn đã bị cô giữ chặt, hạt mơ ước ướn đã nằm yên vị trong tay Tổng Giám đốc của chúng ta.

Ngôn Tuấn nhìn thấy cảnh này từ xa bất giác dừng chân, sau lưng mồ hôi túa ra lạnh toát.

Tay ai đó lại được nhận thêm một hạt mơ nữa, bà bầu vui vẻ đứng dậy, anh chau mày: “Em đi đâu?”

Tân Cam uể oải vươn vai.

“Em muốn làm gì để anh làm hộ cho, em ngồi xuống đi.” Trịnh Phiên Nhiên thật sự lo lắng cho cái bụng siêu to của cô, đã chín tháng rồi, còn khoảng một tuần rưỡi nữa thôi, cái bụng lại to lớn như vậy, mỗi khi cô làm việc gì đó hơi mạnh một chút là anh đều sợ chết khiếp, chỉ sợ cô đứng không vững rồi lại vấp ngã.

Tân Cam thoải mái vung tay vận động, rồi chậm chạp nói: “Em muốn đi vệ sinh, anh có thay em đi được không?”

Bị cô mĩa mai, anh vừa xấu hổ vừa tức giận, con người khê di chuyển, anh đưa tay muốn dìu cô nhưng ai ngờ bụng cô to như thế mà tay chân vẫn rất linh hoạt, cô nhẹ nhàng tránh bàn tay của anh rồi đỡ bụng vui vẻ bước đi.

Ngôn Thái tử lúc này đã đến, Trịnh Phiên Nhiên cũng không muốn đuổi theo cô nữa, anh quay đầu hỏi: “Đã xong chưa?” Ngôn Tuấn móc chiếc hộp từ trong túi áo ra, Trịnh Phiên Nhiên dùng hai tay để đón lấy.

Trịnh Phiên Nhiên mở chiếc hộp, chăm chú ngắm nhìn vật bên trong rồi hài lòng nói: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, anh có thể đi được rồi đây!”

“Vợ thì ôm lên giường còn ông mai thì vứt xó.” Ngôn Tuấn lắc đầu cảm khái: “Đáng tiếc, đợt trước tôi đã làm một tờ đơn yêu cầu được mục sở thị, tuần trước sếp vừa phê duyệt rồi. Phiên Nhiên, tôi sẽ đóng quân tại đây.”

Ánh mắt Trịnh Phiên Nhiên rời vật đang nằm trên tay, chuyển sang phía người anh em tốt, chớp chớp mắt: “Mục sở thị? Tại sao không đi thành phố c? Chu gia và Kỷ gia ở đó cũng đủ để cậu luyện tập rồi, còn cả tên Trần Ngộ Bạch coi thường pháp luật ấy cũng không đủ hay sao?”

“Đừng có làm quá lên như thế được không?” Thái tử gia xua tay: “Tôi chỉ tình cờ muốn sống một cuộc sống như người bình thường thôi, như đi ”vi hành” ấy mà!”

Giọng anh ta thành khẩn và tha thiết, nhưng cũng chỉ nhận được một tiếng “hừ” lạnh lùng của Trịnh Phiên Nhiên.

Ngôn Tuấn một mặt nói những lời ấy, một mặt thăm dò, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên, định giơ tay đặt lên vai người bạn hữu, nhưng những ngón tay vừa chạm vào vai thì gặp phải ánh mắt sắc nhọn của Trịnh Phiên Nhiên, Ngôn Tuấn đành rút tay lại. Anh ta ngồi xuống, uống một ngụm nước, trong lòng đau buồn vô hạn.

Đây quả thật là người không thể mà cũng không nên động vào! Tay nắm những thứ ẩm ướt như hạt mơ, nên có phải hấn bị ảo giác rồi không?

Tân Cam vui vẻ ôm bụng quay lại, từ xa đã trông thấy Thái tử gia đang ngồi trên chiếc ghế con của Tân Thần, mặt iu xiu thất vọng, nhưng khi cô đi đến nơi thì đã chẳng thấy người đâu nữa.

“Có chuyện gì với Ngôn Tuấn vậy?” Cô ngồi xuống uống ngụm nước rồi hỏi.

Người bị hỏi không hiểu vì sao, bỏ qua vẻ mặt nhìn ngửa mắt lúc này khi cô rời đi, sắc mặt trở nên vui vẻ, giơ giờ tờ báo trong tay lên, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Tối thứ Sáu tuần sau có một trận mưa sao băng đây, cảnh tượng hiếm có ấy một trăm hai mươi năm mới có một lần, em muốn đi xem không?”

Tân Cam nhớ lại lần trước bị lỡ mất trận mưa sao băng trên núi liên gập đầu ngay lập tức. Thấy cô đồng ý, Trịnh Phiên Nhiên cười tít, nói với giọng hết sức dịu dàng: “Bà xã, lúc có mưa sao băng mà cầu nguyện thì tất cả đều trở thành hiện thực, đúng không?”

Tân Cam không nhịn được cười với từ “bà xã” được anh nói ra một cách rất tự nhiên, cô khẽ gập đầu.

“Vậy thì thật tốt.” Anh cười, vo tờ báo rồi ngồi xuống.

Thành phố G cuối thu tràn ngập một sắc vàng của lá, ánh chiều tà nhuộm màu lên vạn

vật, từ trong nhà kính nhìn ra ngoài bỗng thấy thế giới này vừa đẹp để lại vừa đáng yêu, Tân Cam nhìn ra bên ngoài, quay đầu kéo tay người ngồi bên cạnh, anh đang cúi đầu đọc sách nên cứ tưởng cô cần cầm hạt mơ, bàn tay tự động xòe ra, Tân Cam đặt tay của mình vào đó, anh giật mình ngẩng đầu lên thì bất gặp nụ cười tuyệt đẹp của cô.

Đây là mùa mưa sao băng đẹp nhất trong năm, buổi tối hôm nay là ngày những người yêu thiên văn mong chờ nhất, theo ước tính mỗi một giờ sẽ có khoảng một nghìn ngôi sao bay qua, nếu để lỡ mất hôm nay thì phải đợi một trăm hai mươi năm nữa. Tòa cao ốc thương mại cao nhất thành phố G đã bị Trịnh Phiên Nhiên mua lại, nó được dùng để... ngắm trận mưa sao băng ngày hôm nay.

Sân thượng ngoài trời đã được sửa sang lại toàn bộ, chiếc bàn hình bán nguyệt màu trắng, hai chiếc ghế cùng màu đặt cạnh nhau, trên bàn chỉ chít hoa Black Rosevil, những cánh hoa đen tuyền óng ánh sương, một chai rượu và hai chiếc cốc đặt kề bên nhau.

Tân Cam nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng đã biết dự định của anh là gì, cố nhịn cười ngồi xuống. Trịnh Phiên Nhiên sau khi ngồi xuống liền gõ ngón tay xuống bàn, ở một góc xa xa ánh lên những tia sáng mờ ảo, thì ra có một dàn nhạc nhỏ đã ngồi sẵn ở đó, họ bắt đầu chơi nhạc. Trong tiếng nhạc du dương, Tân Cam khẽ mỉm cười rồi cầm lấy ly rượu anh vừa rót, chạm nhẹ cốc với anh rồi thoải mái uống một ngụm: “Anh có thể quỳ xuống được rồi đây, nếu không sau khi xem xong mưa sao băng và thấy chiếc nhẫn kim cương của anh không bằng người ta, không khéo em sẽ nuốt lời mất.”

Anh nghe xong, miệng khẽ cong lên, ung dung nói: “Em sẽ không làm như vậy đâu!”

Ở một góc khác, trong bóng tối có vài ánh sáng kỳ lạ phát ra, Phiên Hoài, Nhã Kỳ và người quay phim đang đứng ở đó.

“Nhân vật chính đã vào vị trí chưa? Nhân vật chính đã vào vị trí chưa? Over!” Trong tai nghe của Nhã Kỳ truyền đến tiếng nói vội vã của Tân Thần cùng những âm thanh hỗn loạn của biển người đang đứng bên dưới.

“Nghe thấy rồi! Nhân vật chính đã Ok! Mọi người bên dưới vào vị trí hết chưa? Over!”

“Tôi sát hạch hết rồi! Ai đòi tự ngửa cổ lên là có thể nhìn thấy bầu trời thì không nhìn, lại còn chạy đến chỗ nhà cao tầng san sát nhau này để xem truyền hình trực tiếp mưa sao băng làm gì chứ? Haizz!”

“... Nhưng mà, anh cả nói muốn có một nghìn người chứng kiến.. ế”
“Haizz, không có vấn đề gì, ở đây tối thiểu đã có hơn hai nghìn người rồi.”
“Tân Thần, cô đang nói đùa cái gì vậy!...”

15. Chương 15

“Tôi có quen một đạo diễn, tôi đã nhờ ông ấy tìm diễn viên quần chúng rồi, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, tôi cam đoan sẽ đủ một nghìn người, còn tiền thì ghi nợ cho anh ấy là được!”

Màn đêm vừa buông xuống đã có lác đác những ngôi sao quét qua phía đường chân trời. Màn hình LED dưới tòa cao ốc thương mại có thể cho những người bên dưới thấy được cả bầu trời sao, mỗi lần có một trận mưa sao băng là tiếng hoan hô lại nổi lên.

Mặt trăng dần nhô lên, âm thanh của hơn một trăm tầng bên dưới không mấy rõ ràng, chỉ là từ trên cao nhìn xuống đám đông làm Tân Cam cảm thấy mình gần bầu trời hơn tất cả mọi người.

“Phiên Nhiên, một trăm hai mươi năm nữa chúng ta sẽ ở đâu?” Gió đêm làm cô càng thu mình trong lòng anh. Trên bầu trời đêm không ngừng xuất hiện những vệt sáng lấp lánh rồi vụt tắt, khiến mọi người không thể không nghĩ đến sự ngắn ngủi của cuộc đời.

Trịnh Phiên Nhiên im lặng cười, cúi đầu gõ nhẹ vào trán cô: “Anh cũng không biết nữa, nhưng chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Dù là thiên đường hay địa ngục, chỉ cần có em ở bên thì anh cũng chẳng quan tâm đó là nơi nào.

“Đi theo anh, anh muốn tặng em cái này.” Anh dắt tay cô bước lên bậc, trên đó đặt một chiếc kính thiên văn.

“Có nhìn thấy gì không?”

“... Là mặt trăng!” Nhìn những vết lồi lõm dưới ông kính viễn vọng có độ phóng đại lớn, cô trả lời không mấy chắc chắn.

“Không phải, đó là một ngôi sao.” Trịnh Phiên Nhiên ôm cô từ đằng sau, áp mặt vào tai cô: “Đường kính của nó khoảng bốn vạn dặm, chín mươi chín phần trăm là làm từ kim cương.”

Tân Cam sững người, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: “... Như thế có nghĩa là, một ngôi sao kim cương to đến vậy ư?”

“Ừ, cho đến nay đây là ngôi sao kim cương có một không hai trên thế giới.” Giọng anh vui vẻ thoải mái, nhưng cũng không dễ dàng gì khi thừa nhận tình cảm của mình trước mặt cô: “Được các tổ chức quốc tế kiểm tra và được thế giới công nhận, ngôi sao đó mãi mãi tên là... ‘Tâm Can’!” Đôi mắt anh lấp lánh như những vì sao trên bầu trời xa kia, nụ cười tỏa sáng rực rỡ.

Cả một trận mưa sao băng đằng sau lưng, đôi mắt anh cũng lấp lánh, cảm nhận từng làn gió đêm, anh khẽ nắm tay cô, từ từ quỳ xuống trước mặt cô, tay phải lấy ra hộp nhẫn màu nâu, viên kim cương trên chiếc nhẫn được nạm thành hình trái tim, nó được lấy từ ngôi sao kim cương độc nhất vô nhị đó.

Công ty ở tòa cao ốc đối diện có đặt một màn hình LED lớn, bên trong phòng hội nghị của công ty đó vẫn còn sáng đèn.

“Ngôn thiếu gia, được rồi.” Người nhân viên bước đến khẽ nói, Ngôn Tuấn đứng bên cửa sổ nghe thấy tiếng nói liền quay lại, quả nhiên trên màn hình là bộ mặt lạnh tanh của tên Trần Ngộ Bạch, hẳn ta đang nhìn nhó.

“Ngôn Thái tử gần đây nhàn rồi thật đấy.” Trần Ngộ Bạch chau mày nói một cách trắng trợn, giọng anh ta cũng lạnh như tiền.

“Đừng hiểu nhầm người tốt.” Ngôn Tuấn cười: “Tôi đặc biệt mời anh cùng xem cảnh nhện nhip này, nếu bỏ lỡ thì phải đợi đến một trăm hai mươi năm nữa đây.”

Trần Ngô Bạch khẽ nhưn mày.

“Chân thành khuyên anh nên bảo bà xã và con gái cùng xem đi. Bên ngoài tiếng trống đã rộn rã, chắc sắp bắt đầu rồi.” Một nửa màn hình bên phía Trần Ngô Bạch đã biến thành ống kính soi rõ bên trên tòa cao ốc.

Màn hình LED này đủ cho mấy sân vận động, mưa sao băng được quay trực tiếp, rồi máy quay từ từ lia ra xa, sau đó quay đến phía dưới trận mưa sao băng, có một người đàn ông mặc áo choàng đen, bộ mặt khô ngô tuần tú đang quỳ xuống, một tay để trên chân, một tay cầm những ngón tay thon mảnh đẹp để trước trán mình.

Một chàng trai khôi ngô đang cầu hôn một bà bầu xinh đẹp dưới bầu trời mưa sao băng.

Bên dưới tòa nhà là những tiếng kêu kinh ngạc, những âm thanh ấy lan đến tận tầng Ngôn Tuấn đang đứng, nghe rất rõ.

Ở thành phố xa xôi kia, Trần Ngô Bạch tháo kính, day day thái dương.

Thấy người ta tỏ tình hoành tráng chưa? Vậy tối nay anh ta có lên giường không nhỉ? Con gái xem được rồi sau này phải làm thế nào mới chịu nhận lời cầu hôn đây?

Ngôn Tuấn đến vợ còn không có thì việc anh ta không quan tâm đến việc hôn nhân đại sự của con gái cũng là chuyện đương nhiên thôi!

Trịnh Phiên Nhiên lúc ấy không biết có hai kẻ đang xem cảnh này. Anh tập trung toàn bộ vào đôi tay trước mặt mình.

Giây phút này anh đã dự tính từ mấy năm trước.

“Chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi, đã là vợ chồng hợp pháp rồi, trong bụng em còn có đứa con của anh, nhưng anh vẫn nợ em, không chỉ là nợ đám cưới, nợ lời cầu hôn. Mấy năm nay anh đối xử với em như thế nào, khiến em chịu những oan ức gì, có những điều em biết, có những điều em thậm chí còn không muốn nói ra.” Anh dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Anh nợ em nhiều như vậy mà cũng không cảm thấy có lỗi chút nào, từ lâu vẫn là anh ép buộc em, luôn làm, luôn sống theo cách của anh để nhìn thấy em phản kháng, thấy em bị ép đến đường cùng, rồi cuối cùng vẫn phải tìm đến anh, như vậy anh mới thực sự thấy hạnh phúc...”

Chàng trai tuần tú là vậy, khung cảnh lãng mạn là thế nhưng lời cầu hôn thì thật là ngược đời, các cô gái đứng dưới vốn đang ôm mặt, giậm chân la hét liên cườ phá lên.

Tân Cam cũng cười hì hì: “Anh đúng là tên bỉ ổi,”

Trịnh Phiên Nhiên không tức giận, trái lại còn mỉm cười nhìn cô: “Anh chính là người như vậy, sau này chắc sẽ càng nghiêm trọng hơn, anh tuyệt đối sẽ không để em rời xa anh, trừ khi anh chết, em là người phụ nữ của anh, vì anh mà chấp nhận tất cả, anh sẽ đối xử với em như đối xử với chính bản thân mình.”

Tân Cam một tay bị anh dắt đi, một tay chống lưng, khi nghe thấy những lời ấy, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má.

“Vẫn còn một việc nữa, cho dù anh là con người ngạo mạn nhưng vẫn muốn được sự cho phép của em.” Anh tha thiết nhìn cô, chậm rãi nói: “Tân Cam, xin em đồng ý với anh, hãy cùng anh sống hết quãng đời còn lại. Trong cuộc đời này tất cả những gì của anh là của em, tính mạng của anh, tình cảm của anh, hãy ở bên anh cho đến lúc chết và sau khi chết, được không?”

Tất cả những lời thề trên thế gian này đối với Trịnh Phiên Nhiên chẳng có ý nghĩa gì, anh đùa giỡn với cuộc sống, đối xử với người khác rất bình thường nhưng với cô thì khác, anh lấy trái tim mình để đối xử với cô.

Nên người con trai này đã quỳ xuống thỉnh cầu cô sống với anh cả phần đời còn lại.

Gió đêm rất lớn, anh đón từng cơn gió, quỳ xuống chờ đợi, cô vẫn khóc, dịu dàng vén những sợi tóc tung bay trước trán anh.

Mưa sao băng lại bay lướt qua sau lưng hai người. Đám đông nín thở chờ đợi, họ chăm chú nhìn lên màn hình và những đợt mưa sao băng phía chân trời xa.

Nước mắt của Tân Cam rơi xuống như những viên ngọc.

Rất lâu, rất lâu sau đó.

Trịnh Phiên Nhiên quỳ lâu đến mức chân tê cứng.

Ngôn Tuấn đứng bên cửa sổ xoa cằm.

Trần Ngô Bạch ở thành phố c gờ ngón trở lên đẩy kính.

Đám đông bên dưới bị Tân Thần lôi kéo, tất cả cùng hô lớn: "I do! I do! I do!"

"Rốt cuộc em có đồng ý không?!" Có người cuối cùng cũng lộ rõ bộ mặt thật, sốt ruột thúc giục.

Trán Tân Cam lấm tấm mồ hôi, cô định cười nhưng lại kêu lên đau đớn. Cô đương nhiên rất muốn đồng ý, nhưng... lúc Trịnh Phiên Nhiên quỳ xuống là lúc cô cảm thấy bụng mình đau âm ỉ, bởi vì không muốn phá cảnh đêm đẹp nhất trên thế giới, cô muốn đồng ý ngay lập tức rồi chào cảm ơn mọi người, nhưng khổ nỗi lời cầu hôn của anh lại quá dài, quá bi ối, quá cảm động, từng câu từng chữ, cô không có cơ hội để ngắt lời, cho đến lúc bụng đau thắt lại, chân bắt đầu nóng dần lên...

"Phiên Nhiên..." Tân Cam thở ra yếu ớt.

Trịnh Phiên Nhiên vừa sững sốt vừa có chút tức giận: "Em..."

Cô chống tay lên vai anh, một tay đỡ lấy cái bụng to kình, người mệt mỏi trượt xuống: "Phiên Nhiên, hình như em sắp sinh rồi"

Xung quanh trở nên im ắng như bị mất âm thanh trong một lúc.

Bên dưới mọi người đều sững sờ, Trịnh Phiên Nhiên và người quay phim ngẩn người ra, Tân Thần, Ngôn Thái tử đều ngẩn tò te, đến cả ban nhạc đang chơi cũng dừng hết lại. Trần Ngô Bạch đang xem ti vi thì cười ngặt nghẽo.

Mặt Trịnh Phiên Nhiên lúc này đổi màu liên tục, quả thật có thể ghi vào sử sách.

Anh vội vàng đứng dậy, nhưng vì quỳ quá lâu nên khi đứng lên thì lảo đảo ôm lấy Tân Cam, còn đựng đồ cả kính thiên văn ở bên cạnh, Tân Cam đang đau đớn cũng phải đưa tay ra đỡ, anh quay đầu hạ lệnh: "Đi bệnh viện ngay!"

Tân Cam nắm chặt tay áo anh kêu lên.

"Đừng sợ... Không sao đâu!" Anh vỗ về cô, trong nháy mắt Trịnh Phiên Nhiên của ngày thường đã trở về: "Thang máy đang ở tầng mấy? Mau cho chạy lên đây!" Anh ôm lấy cô mà chạy.

"Thang máy... ở tầng một... bị khóa rồi...!" Trịnh Phiên Hoài quỳ xuống khóc, run rẩy trả lời anh cả: "Tân Thần nói nếu như chị Tiểu Tân không đồng ý thì không cho xuống, cho nên..

Cho nên bây giờ thang máy đang cách bọn họ hơn một trăm tầng nữa.

Trịnh Phiên Nhiên loạn choạng, lúc ấy như muốn ném Phiên Hoài từ trên đó xuống.

"Tân Thần!!!"

Đám đông bên dưới náo loạn, có người chạy như bay vào phòng điều khiển, trên đường đi tai nghe phát ra tiếng hét kinh thiên động địa, cô ấy giật nảy mình, cố bỏ tai nghe, vội vàng vào thang máy đi lên...

Màn cầu hôn đầu tiên trong lịch sử kết thúc bằng sự kiện nhân vật nam chính và nữ chính được đưa đến bệnh viện, nữ chính chuẩn bị sinh, còn nam chính... Nhân vật nam chính do hai cánh tay chịu trọng lượng lớn khá lâu nên cũng bị ảnh hưởng...

Hành lang ngoài phòng hộ sinh rộng thênh thang, ánh đèn êm dịu, màu hồng nhạt của bức tường và bức tranh nổi tiếng của Ôn Hình cũng không giúp ích được gì cho bầu không khí căng thẳng này.

Chiếc ghế dài bên tường chật ních bác sĩ và hộ lý các khoa, họ đang sẵn sàng chờ lệnh, không ai bảo ai đều im lặng chờ đợi, thỉnh thoảng có người ngẩng lên nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa phòng hộ sinh, anh quay lưng về phía họ, hình bóng ấy toát ra vẻ mạnh mẽ nhưng cũng có gì đó bất an. Kim đồng hồ nhích dần từng giây từng phút, vẫn chưa thấy có người đi ra thông báo tin hỉ, không khí căng thẳng đến mức không thể thở nổi.

Đột nhiên cánh cửa bật mở.

Bác sĩ Tôn cởi khẩu trang đi ra, Trịnh Phiên Nhiên định tiến đến nhưng chân bỗng mềm nhũn, đứng đó hít một hơi rồi mới mở miệng: “Cô ấy sao rồi?”

Tân Thần và Nhã Kỳ lập tức đứng dậy, vây lấy bác sĩ Tôn, nhanh nhẩu hỏi: “Chị ấy đã sinh chưa?”

“ Là con trai hay con gái?”

“Làm gì mà nhanh như thế được!” Bác sĩ Tôn lắc đầu: “Cổ tử cung mới chỉ mở ra bằng đầu ngón tay.”

Tân Thần so sánh với đầu ngón tay của mình rồi gãi đầu gãi tai nói: “VẬY... còn bao lâu nữa mới sinh xong?”

“Mọi người cứ đợi đi, ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ, mà cũng có thể đến một, hai ngày đây.” Nhìn hai cô gái mặt trắng bệch, bác sĩ Tôn trấn an: “Cơ thể cô ấy vốn rất khỏe mạnh, trong thời kỳ mang thai cũng được chăm sóc đầy đủ, tất cả tiêu chuẩn thai nhi đều bình thường, không có vấn đề gì đâu. Sinh đẻ mà, ai cũng đều vậy cả, mọi người không cần phải kinh ngạc quá đâu.”

Bà ấy còn chưa nói xong, Trịnh Phiên Nhiên mặt đã tái mét, sải bước đến đẩy cửa phòng định xông vào, Phiên Hoài vội lao đến giữ anh lại, Tân Thần giữ chặt hai tay anh, Nhã Kỳ thì đứng chắn trước cửa phòng.

Tổng Nghiệp Hàng cũng bước đến, nói: “Bác sĩ đã nói như vậy rồi thì sẽ không có vấn đề gì đâu, con đừng quá lo lắng, con cứ thế xông vào sẽ làm vướng tay vướng chân các bác sĩ mà còn làm cho Tiểu tân lo sợ nữa”

Biểu hiện của Trịnh Phiên Nhiên cho thấy anh đã vô cùng lo lắng, lại còn bị ba đứa nhóc kẹp chặt, anh sắp bốc hỏa đến nơi, nhưng cũng hết cách, cuối cùng đành yếu ớt gào lên một tiếng không cam tâm: “Đang yên đang lành lại đi sinh em bé làm gì chứ!”

Tất cả mọi người ở đây... trong đầu đều lóe lên một cái nhìn đen tối.

Tân Cam lúc này đang mê man trong căn phòng hộ sinh yên tĩnh. Cô cảm nhận được có rất nhiều người xung quanh mình, thỉnh thoảng lại có người đến trấn an, còn cho cô uống sô cô la nóng. Bụng đau từng cơn, không biết tỉnh lại vào lúc nào, tuy đau đến không còn sức lực nữa, nhưng bên tai vẫn nghe thấy giọng nói quen thuộc của bác sĩ Tôn vang vọng ở bên ngoài, câu nói của Trịnh Phiên Nhiên làm các bác sĩ, hộ lý trong phòng đều bật cười.

Tân Cam căng tai ra nghe hết những lời bác sĩ Tôn nói, cho dù trong người vẫn cảm thấy khó chịu, vừa nóng vừa lạnh nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, bình yên. Cô chợt có chút hối hận, ban

đầu không nên cự tuyệt, không cho anh vào cùng, nếu như bây giờ anh đang đứng ngay bên cạnh cầm tay cô, nhìn cô người đăm đăm hỏi, vừa đau đớn vừa thăm hỏi, không biết anh sẽ giận nảy lên vì tức giận như thế nào?

Ha ha...

Nghĩ đến Trịnh Phiên Nhiên, cảm giác đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Không biết bao lâu sau, có tiếng bác sĩ đỡ đẻ nói: “Dùng sức rặn đi!” Thế rồi cô cảm thấy phần thân dưới có cái gì đó nóng nóng, sau đó là tiếng khóc của đứa bé vang lên... Cả người Tân Cam nhẹ nhõm, mệt mỏi rồi, nghe thấy tiếng bác sĩ Tôn từ xa: “Sinh rồi, sinh rồi, mau ra ngoài thông báo, mau đi đi! Muộn chút nữa cậu ta sẽ phá bệnh viện mất!”

Tân Cam muốn nói “đợi chút, giúp tôi nói với anh ấy câu này” nhưng miệng chưa kịp nói thì đã hôn mê bất tỉnh.

Giấc ngủ này của cô quả thật rất lâu, lúc tỉnh dậy đã sang đêm thứ hai. Ngọn đèn ngủ trên tường đang chiếu những tia sáng vàng yếu ớt, vừa mở mắt cô đã trông thấy người đứng bên cạnh cửa sổ quay lưng về phía mình, nhìn ra bên ngoài, những ngôi sao phía xa đang lấp lánh.

“... Phiên Nhiên!” Giọng cô yếu ớt.

Hình bóng đó khẽ giật mình, ngay lập tức quay lại rồi ngẩn người ra, sau đó nét mặt cũng trở nên bình tĩnh hơn, thậm chí còn trở về bộ dạng thường ngày.

“Em tỉnh rồi à?” Trịnh Phiên Nhiên bước đến, khom lưng lau những giọt mồ hôi trên mặt cô, động tác rất nhẹ nhàng, giọng nói cũng vẫn bình thường: “Em có muốn ăn gì không?”

Tân Cam định thần nhìn anh nở nụ cười rạng rỡ: “Anh vẫn còn giận à?”

Trịnh Phiên Nhiên đứng thẳng người.

“Em cũng không nghĩ em lại sinh ngay vào lúc ấy...” Rõ ràng là muốn nói với giọng nhẹ nhàng lấy lòng nhưng khi nghĩ đến màn cầu hôn kinh thiên động địa ấy, cô lại không nhịn được cười: “À, chiếc nhẫn cầu hôn của em đâu rồi nhỉ?” Còn chưa đến đoạn đeo nhẫn đã không chịu được, phải vào bệnh viện sinh em bé rồi.

Mặt anh xám xịt, móc trong túi ra chiếc hộp, nhẹ nhàng đặt vào tay cô. Tân Cam nhìn chiếc hộp cảm thấy quen quen, mấy hôm trước Ngôn Tuấn đến nhà, cô đã nhìn thấy Ngôn Tuấn đưa chiếc hộp này cho anh.

“Cái này lấy từ ngôi sao đó xuống đúng không?” Tân Cam nghiêng đầu, nói với giọng nịnh nọt: ‘... Đúng là thiên hạ vô địch!’

Trịnh Phiên Nhiên lặng lẽ đeo nhẫn cho cô, tuy kế hoạch cầu hôn đổ bể, nhưng hiếm khi thấy cô nũng nịu với mình, không uống công anh khổ công tốn sức, và nợ cả Ngôn Tuấn nữa.

Trịnh Phiên Nhiên hôn lên ngón tay đeo nhẫn của cô, nét mặt của anh lúc này thật dịu dàng.

“Hello!” Cánh cửa phòng hé mở, Tân Thần thò đầu vào, nháy nháy mắt với chị họ, “Chị tỉnh rồi à, chị có muốn gặp con trai không?”

Tân Cam vội vàng chống tay đòi ngồi dậy.

Trịnh Phiên Nhiên đỡ vai cô, quay đầu lườm Tân Thần: “Mang thằng bé lại đây.”

Hai tay anh vẫn còn phải quấn băng gạc, Tân Thần trong lòng thấy hổ thẹn, không dám cãi lại, cô ấy đẩy cửa đi vào, theo sau là Nhã Kỳ đang bế đứa bé và Phiên Hoài cùng bước vào.

Tổng Nghiệp Hàng cũng đến, Trịnh Phiên Nhiên nói với ông vài câu nhưng mắt thì vẫn không rời khỏi người đang ở trên giường.

Không muốn để cô ngồi dậy, sao cứ nhất định phải ngồi dậy thế không biết?

Thằng nhóc nặng hơn bốn kilôgam đây, ôm lâu như thế tay làm sao chịu nổi!

Cái con nha đầu Tân Thần này, nhất định phải nghĩ cách gả nó đi càng sớm càng tốt.

Tổng Nghiệp Hàng cười cười, nhìn bộ dạng người ở đây mà tâm hồn thì để chỗ khác của Phiên Nhiên, còn đầu đáng về thét ra sấm của một vị Tổng giám đốc nữa.

“Được rồi, chúng ta về đây, Tiểu Tân cần được nghỉ ngơi, mấy đứa ở đây quấy rầy thì con bé làm sao nghỉ ngơi được!” Ông vỗ vai con gái rồi đưa ba người ra ngoài, “Mai chúng ta lại đến thăm con.”

Trịnh Phiên Nhiên tiễn mọi người ra cửa, lúc quay trở lại thấy cô vẫn còn ngồi đấy, đứa bé nằm ngủ trong vòng tay cô, miệng chum chím. Tân Cam cúi xuống nhìn thằng bé, nụ cười giống như một đóa hoa sen. Anh bất giác bước nhẹ nhàng, ngồi xuống bên giường.

“Phiên Nhiên.” Cô dịu dàng vuốt ve mặt thằng bé, “anh đặt tên cho con chưa?”

“Ừm.” Anh bế đứa bé ra khỏi lòng cô.

“Tên là gì vậy?” Cô lại hôn cậu con trai của mình một cái.

“Trịnh Hằng.”

Tân Cam cảm thấy cái tên này rất bình thường, cô chau mày, đắn đo do dự. Trịnh Phiên Nhiên thấy thế thì bực dọc, lạnh lùng nói: “Em không thích cái tên này sao? Thế thì đổi đi... Trịnh “đáng ghét” nhé? Hay Trịnh “không nên sinh ra”?”

Tân Cam lập tức ra vẻ cái tên “Trịnh Hằng” vừa hay vừa dễ nhớ lại vừa có ngụ ý sâu xa, cực kỳ phù hợp!

Trịnh Phiên Nhiên miễn cưỡng “hừ” một tiếng.

Tân Cam thờ phào, trong lòng nghĩ: Thực ra có một số người, sao tên là “hiểu biết” nhưng chẳng tỏ ra thoải mái, rộng lượng chút nào. Lại còn tính toán với con của mình nữa, Trịnh “keo kiệt”, Trịnh “ngang ngạch” mới hợp với anh đấy!

Trịnh Phiên Nhiên đâu biết lúc này Tân Cam đang mắng mình, cô ôm con vào lòng, tâm trạng của anh tốt dần lên. Không khí hơi lạnh, anh làm ấm tay cô, đắp chăn lên cao một chút.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô ngồi dựa vào anh, chỉnh lại tư thế rồi ngẩng lên nhìn anh mỉm cười dịu dàng.

Lúc cười trông cô quả thật rất đẹp. Trịnh Phiên Nhiên đưa tay khẽ vuốt ve vai cô, sau đó là đuôi mắt, hai bên má và đôi môi bị cắn rách khi đang sinh con.

Gặp tội lớn như vậy, vừa tức giận lại vừa phải cố nén cơn giận, tâm trạng cũng chẳng biết tại sao mãi không tốt lên được.

Có một loại cảm giác lạ lùng ở trong tim, bất giác sông mũi anh cay cay.

Thằng bé trong lòng anh chợt méo máo, trong mơ cũng không quên đối địch với anh, một tiếng “oa” phá vỡ thời khắc âm áp hiếm có ấy

Tân Cam kêu lên vài tiếng, khẽ vỗ về, Trịnh Phiên Nhiên ôm cô lạnh nhạt nhìn một lúc rồi khẽ thở dài, Tân Cam cho thằng bé bú, thỉnh thoảng hôn thằng bé một cái. Trịnh Hằng giữ thể diện cho bố, dần thôi khóc và tiếp tục ngủ.

“... Thật đáng ghét!” Cái giọng dịu dàng của anh đã bị vứt đi đâu mất, anh nằm giữa hai mẹ con nói với giọng khàn khàn.

Trong ngày ở cữ không được khóc, Tân Cam rơm rớm nước mắt, ghen ngào cười một tiếng: “Giống bố nó ghê!”

Trịnh Phiên Nhiên cúi xuống ôm lấy cô, chậm chạp hôn cô một cái: “Anh thừa nhận.” Nếu giống mẹ nó thì đã chẳng ghét chút nào Thằng bé này thật may mắn khi được người anh yêu quý nhất trên đời sinh ra.

Phụ nữ sau khi sinh thường trở nên ngốc nghếch, cho nên chắc cô vẫn chưa nghĩ ra?

Chữ “hằng”, có bộ “tâm” đứng đầu.

“Tâm” của anh, vĩnh “hằng” của anh.

Chương 12

Nền gara ô tô bên cạnh nhà kính ở sân sau nhà họ Trịnh đã bị san bằng vào năm Trịnh Hằng được sinh ra, nền đất bằng phẳng được xới tung lên, tất cả đều biến thành một bãi cỏ rộng lớn. Sân sau vốn dĩ đã rất to rồi, từ nhà kính nhìn ra không hết tầm mắt, quả thật rất rộng lớn.

Cơn gió cuối xuân dịu dàng lướt qua bãi cỏ xanh mướt, những giọt nước đọng lại sau trận mưa đêm qua bị gió cuốn đi, trong không khí tràn ngập mùi đất ẩm.

Cậu nhóc Trịnh Hằng mặc quần yếm đang chơi đùa trên bãi cỏ đó, nằm úp mặt xuống đất cong mông lên, các ngón tay ngắn ngủn mập mập đang moi lấy moi để thứ gì đó trong bãi cỏ. Cách đó mấy bước chân là cây hòe cành lá sum suê, gió thổi làm đám lá kêu xào xạc, thỉnh thoảng lại có vài cành bị cửa rụng xuống, sau đó có người xách theo cái cửa vịn vào cành cây nhảy xuống đất thở hổn hển rồi bắt đầu mắc võng lên thân cây.

Chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng của người đó đã ướt đầm mồ hôi, dính chặt vào cơ thể quấy rầy, tay áo thêu tên bằng những sợi chỉ vàng được xắn lên cao, đôi cúc áo nam ngọc mắt mèo vút chổng chơ trên chiếc bàn bên cạnh. Tuy những chữ “lao động”, “đổ mồ hôi” chẳng đúng với cái tên Trịnh Phiên Nhiên chút nào, nhưng chỉ cần nhìn cái cúc áo là biết người đó chính là anh.

“Bố, bố ơi!”

Đột nhiên đôi chân anh bị ôm chặt, cái búa Trịnh Phiên Nhiên đang vung lên nện luôn vào ngón cái, anh tức giận nhắm mắt kìm nén, cúi xuống chau mày “ừm?” một tiếng.

Trịnh Hằng đang ôm chân anh, giơ lên một thứ đen đen giống lông mày của anh, ngửa mặt lên hí hửng. Một con giun rất dài bị thằng bé nắm chặt đầu đang vặn vẹo, ngo nguậy.

Trịnh Phiên Nhiên cứng đờ tại chỗ, cắn răng nói từng từ: “Vút... đi... ngay... lập... tức!”

Trịnh Hằng cười hi hi, cầm con giun chạy đi chạy lại đùa nghịch, một lúc sau mới chịu vút con giun vào bãi cỏ. Sau đó thằng bé quay người lại bám lấy chân bố lẩm bẩm: “Bố ơi, cái vông của con sao vẫn chưa xong?”

Trịnh Phiên Nhiên lạnh lùng đẩy thằng bé, sao nó lại ôm chặt thế cơ chứ, mặt anh tối sầm, “ừ” một tiếng.

“Bố làm chậm quá, nếu là chồng của dì làm nhất định sẽ xong rất nhanh.”

“Im đi!” Trịnh Phiên Nhiên cuối cùng cũng không nhịn được nữa quát lên. Thằng nhóc này nếu không phải do Tân Cam sinh ra, có lẽ anh sẽ nghi ngờ nó là con của Ngôn Tuấn. mấy tháng trước anh đề nghị để thằng bé ngủ ở phòng riêng, ngày hôm sau Ngôn Tuấn và Tân Thần đã vội vàng chạy đến hỏi xem xảy ra chuyện gì. Đó là lần đầu tiên Trịnh Phiên Nhiên đăm đăm sát khí nhìn con trai, chỉ thấy thằng bé xinh xắn đang ngồi ăn bánh mì bơ, thông thả nói một cách hồn nhiên:

“Dì ơi, tối qua bố con nhốt mẹ vào trong phòng, con gõ cửa nhưng bố không mở, con nghe thấy mẹ cứ khóc mãi.” Hai vợ chồng Tân Thần nhận được điện thoại, vội vàng chạy tới khuyên can, sau khi nghe xong câu chuyện thì nhìn nhau muốn cười phá lên, nhưng lại ngại Trịnh Phiên Nhiên sẽ lạm dụng uy quyền, cả hai nhịn cười đến nỗi môi trắng bệch. Tân Cam đỏ bừng mặt, ánh mắt hình viên đạn bay đến chỗ Trịnh Phiên Nhiên. Trịnh Phiên Nhiên cũng thấy phiền, anh trừng mắt nhìn thằng bé đang đứng đưa đôi chân ngăn ngừa về mặt ngây thơ, muốn chỉnh đốn cũng không tìm được lý do...

Trịnh Hằng bị bố quát, phồng mồm lên, đôi mắt vừa đen vừa sáng đảo một vòng, rồi đột nhiên nhảy lên đùi trái của Trịnh Phiên Nhiên, sau khi bị anh xách lên mới nói to: “Bố, con muốn đi thả diều.”

“Một giờ trước con còn nói chiều nay muốn chơi vông cơ mà?”

Trịnh Hằng không định đôi co với anh, miệng nó cong lên, nước mắt giàn giụa nhìn anh.

Trịnh Phiên Nhiên liền thở dài.

Không lâu sau, một con diều hình con bướm ngũ sắc sắc sỡ đã bay lượn trên bầu trời.

Nhưng trong buổi chiều xuân gió hiu hiu như thế này, sợ rằng người mua được ngôi sao ngoài vũ trụ kia có chạy nhanh đến mấy, dây có căng đến mấy cũng không thể giữ con diều bay cao trong gió được.

Tổng giám đốc Trịnh - thần thoại phố Wall đang chạy như điên để thả diều hình con bướm ở thềm cỏ sau nhà mình...

Trịnh Hằng ngồi lắc lư trên vai bố đôi tay mồm mồm ôm chặt mặt bố, miệng la oai oái chỉ huy: “Bố chạy nhanh lên một chút! Bố, bố, bố’ chạy nhanh nữa lên!”

16. Chương 16 End

Mắt Trịnh Phiên Nhiên bị tay thằng bé che kín, nhưng vẫn phải nghe lời thằng bé chạy băng băng...

Bên trong nhà kính ngập tràn ánh nắng, Tân Cam vừa tỉnh giấc, uể oải vươn vai, loáng thoáng nghe thấy tiếng hai bố con đang chơi đùa vui vẻ, cô mỉm cười ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, thằng nhóc đang ngồi vắt vẻo trên cổ ai đó, quần yếm lệch về một bên, vô cùng đáng yêu.

Tân Cam không nhịn được cười.

Ngày trước có một người chỉ cần bị người khác đụng vào một chút là đã nhăn mặt khó chịu, hai năm nay Hằng Hằng đã lớn, ngày càng khó đối phó, việc gì anh cũng phải đích thân ra tay.

Cô cúi đầu đặt tay lên cái bụng đã hơi nhô lên, cười dịu dàng.

Hy vọng đây là con gái, nó sẽ ngoan hơn một chút, không còn làm anh phải khổ sở nữa.

Nhưng nếu là con gái, có lẽ anh sẽ càng mệt mỏi hơn chẳng? Tân Cam không dám nghĩ một chàng trai nào đó có thể lấy được đứa con gái ngọc ngà từ tay ông bố Trịnh Phiên Nhiên về làm vợ.

Phía xa xa, hai bố con vẫn đang chơi đùa, lẩn qua lẩn lại, Trịnh Phiên Nhiên thở không ra hơi, Trịnh Hằng tóm lấy tai bố nghịch, ngây thơ hồn nhiên nói: “Bố, sao điều lại không bay lên được thế?”

“... Bởi vì không có gió!” Trịnh Phiên Nhiên vô cùng tức giận trả lời.

“Nhưng không phải bố là người có thể hô phong hoán vũ sao?” Trịnh Hằng nhớ đến lời đánh giá của người khác đối với bố mình, nghi ngờ hỏi.

“Thế mới nói người lớn hay thích lừa trẻ con.” Trịnh Hằng nghiêng đầu nói.

“Bố, bố quỳ dưới đất làm gì thế? Bố mau đứng lên đi. Đứng lên, mau đứng lên!”

Đến tận buổi tối khi đi ngủ Trịnh Phiên Nhiên vẫn còn rất tức giận, lợi dụng việc công để trả thù riêng, anh đuổi cậu nhóc Trịnh Hằng bốn tuổi về phòng ngủ của mình. Tân Cam không quan tâm đến ân oán giữa hai bố con, sau khi tắm xong, cô ngồi trước bàn phấn bôi kem dưỡng da.

Mắt Trịnh Hằng đỏ lựng, bĩu môi đe dọa: “Con sẽ gọi điện cho ông ngoại!”

“Hả?” Trịnh Phiên Nhiên mặc áo ngủ, ung dung ôm bả vai ngồi xuống giường: “Con chuẩn bị nói gì với ông nào?”

“Trịnh Hằng nghĩ ngợi một lúc: ”Bố không cho con ngủ.”

“Phòng ngủ của con ở bên cạnh, đây là giường của bố và mẹ.”

đ’...” Trịnh Hằng lại nghĩ rồi nói: “Nhưng con muốn ngủ ở đây cơ.”

“Con có thể ngủ ở đây.” Trịnh Phiên Nhiên nhướn mày: “Nếu con ngủ ở đây thì mẹ và bố sẽ sang phòng con ngủ. Trịnh Hằng, con xem, bây giờ con có hai sự lựa chọn: con ngủ ở phòng của mình, hoặc là hai bố mẹ sẽ sang ngủ phòng của con. Con tự chọn đi.”

Tân Cam nhìn chồng từ trong gương, Thật không biết xấu hổ, dùng kỹ xảo để đàm phán với đứa bé bốn tuổi.

Trịnh Hằng so sánh hai sự lựa chọn bố đưa ra, rồi nó chọn cách thứ nhất, sau đó ôm chiếc gối quay người đi về phòng. Trịnh Phiên Nhiên thở phào, đứng lên đến trước bàn phấn, ôm lấy Tân Cam, cắn cô qua lớp áo, cô ôm đầu anh, khẽ cười: “Anh không thấy xấu hổ à, còn tính toán với cả con mình.”

Trịnh Phiên Nhiên ngẩng đầu lên, cắn tai cô thì thầm: “Không tính toán với nó thì sao có thể tính toán với em thế này chứ?”

Hai tay anh đặt lên đùi cô, thì thầm hỏi: “Có thích bị anh tính toán không?”

Cả người Tân Cam mềm mại trong lòng anh, nũng nịu Trịnh Phiên Nhiên chú ý đến bụng cô nên cũng không làm quá đáng.

Trịnh Hằng quả đúng là con trai của Trịnh Phiên Nhiên, thằng bé quay về phòng nghĩ ngợi một lúc liền hiểu ra, chạy sang đập cửa ình ịch: ”Bố, bố mở cửa ra đi, con muốn chọn lại! Bố..

Tân Cam đẩy anh ra, nhưng anh không buông tha cô, đang lúc nước sôi lửa bỏng, bên ngoài cửa là giọng nói ngây thơ của cậu con trai, bên tai là những lời âu yếm của anh, cô cảm thấy cuộc sống hết sức hoàn hảo, đây thực sự là vùng trời bình yên của cuộc đời cô.

Tình cảm trong trái tim anh là mãi mãi, tình cảm của em cũng vậy.

Ngoại Truyện: Địa Ngục của Tâm Can

Ánh đèn lướt qua, cuộc đời như giấc mộng.

Biệt thự nhà họ Trịnh, phòng khách tầng một vẫn náo nhiệt như cũ, trận cãi vã của Tân Cam khi nãy không còn ai nhớ đến, Trịnh An Đồng thay bộ quần áo bị ướt rồi lại xuống lầu cười nói với quan khách như bình thường

.

Chú Trần từ sau nhà ăn đi ra, nhẹ nhàng qua phòng khách lên lầu không một tiếng động, trong chiếc khay là một bát cháo hành nóng hổi.

Dù dưới nhà náo nhiệt bao nhiêu, phòng Trịnh Phiên Nhiên trên tầng ba vẫn rất yên tĩnh.

“Cậu chủ!” Chú Trần nhẹ bước, gõ cửa, thông báo với giọng kính cẩn.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bên trong phòng, từ xa tiến lại gần, tiếp đó người con trai tự mình ra mở cửa và cầm lấy bát cháo trên tay chú Trần.

Nếu là người khác nhìn thấy cảnh này chắc sẽ ngất mất, tiếc là những đau khổ Trịnh Phiên Nhiên gây ra cho Tân Cam nhiều như sao trên trời, sự ngạc nhiên của chú Trần sớm đã không còn nữa.

“Trước khi vũ hội bắt đầu, hãy chặn ông Trịnh lại và đưa cho ông ấy tập văn kiện đã được để dưới bàn của chú. Đơn vị kiểm tra đã xác nhận, cũng đã cử một đoàn người, họ đang thu xếp.” Giọng nói thì thầm ấy kết thúc, chú Trần cúi đầu lui ra ngoài

Trịnh Phiên Nhiên yên lặng, nhẹ nhàng đóng cửa, quay người đến bên chiếc giường trong phòng ngủ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, người nằm trên giường vẫn đang ngủ say.

Mái tóc đen nhánh trải dài khắp gối, mái tóc làm nổi bật làn da trắng muốt, khuôn mặt không tì vết, sắc đen và trắng như càng làm đôi môi thêm hồng.

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, chống cằm, cười không thành tiếng.

Cô càng ngày càng to gan, mượn rượu để cường ép anh không thành, cuối cùng cô vung tay lên tát anh một cái, vừa nhanh vừa mạnh.

Lúc ở dưới nhà, anh đã cố nhẫn nhịn, ra tay cứu cô nhanh thế làm gì? Đúng là không biết trời cao đất dày, phải dọa cô một phen mới được.

Người đang ngủ dường như trong mơ cũng cảm nhận được cái nhìn của anh, chau mày nghiêng đầu, rút tay khỏi bàn tay anh, quay lưng về phía anh.

Bộ lễ phục màu vàng nhạt ấy phía trước thì chỉnh tề, ai biết sau lưng chỉ có mấy sợi dây thắt lại, nhưng có còn hơn-không, cái lưng trắng muốt của cô mặc bộ trang phục màu vàng này vào lại càng trắng hơn.

“Này!” Anh bắt buộc mình không được nhìn nữa, giọng nói cũng khàn đi vài phần, “Tĩnh dậy đi”

Không thích anh làm phiền, cô ném cho anh một cái gối, anh tập trung né cái bát trong tay nên bị ném trúng người, anh tức giận nhăn trán, đưa tay kéo người trong chăn ngồi dậy, nói với giọng khó chịu: “Em ăn một chút đã rồi ngủ tiếp!” Để bụng rỗng uống bao nhiêu là rượu như thế, nếu để mặc cô ấy thì sáng hôm sau chắc chắn sẽ rất khó chịu

Tân Cam biết anh rất có uy, không trốn tránh được, cô ôm mặt, mắt nhắm mắt mở kéo tay anh cầm bát cháo đưa lên miệng uống, anh lại dõ dành thêm vài câu, cô cũng uống được thêm vài ngụm. Chi là tư thế nằm của cô lại khiến cho người đang cầm bát kia phải trầm ngâm.

Đắp chặn cho cô xong, vỗ về cô một lúc, rõ ràng biết phải về thư phòng ngay lập tức nhưng anh lại ngồi ở đây rất lâu.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đều của cô như làn khói lượn lờ xung quanh nhưng cũng rất thực, nó giống như một cái kén ngự trị trong trái tim anh.

Anh mắt của anh rực lửa, lạnh nhạt, do dự, chần chừ, đau khổ, đấu tranh...

Tân Cam không biết đang mơ thấy gì, nghẹn ngào kêu một tiếng, làm anh sợ toát mồ hôi hột

Trịnh Phiên Nhiên khom người hôn lên mắt cô, cuối cùng anh cũng đứng dậy, bước đến thư phòng.

Giấy tờ trong phong bì vàng đó đang đợi anh.

Mấy năm nay cô càng ngày càng náo loạn đến không tưởng tượng nổi, mặc dù anh đã năm lần bảy lượt kiểm chế, nhưng quan hệ vẫn trở nên lộn xộn, bao nhiêu lần đã để lộ sơ hở, chỉ sợ chú từ lâu đã không còn tin lời anh. Nhưng không ngờ lại ra tay nhanh đến thế, nếu không phải anh đã bố trí từ trước thì số tài liệu này đã vào tay chú anh từ lâu rồi

Những ngón tay thon dài đặt trên phong bì, Trịnh Phiên Nhiên chậm chạp đưa tay ra cầm.

Có gì hay để xem không đây?

Tình yêu của anh không thể thu lại, thứ tình yêu vô tận, mãnh liệt, đến chết cũng không từ bỏ ấy. Đó là tất cả những gì anh có trong cuộc đời này, cho dù quan hệ giữa anh và cô có như thế nào đi chăng nữa thì tình yêu anh dành cho cô đến khi anh chết cũng không thu lại được.

Cô chính là mạng sống của anh, là sinh mệnh cuộc đời anh.

Màn đêm tĩnh mịch.

Trịnh Phiên Nhiên ném chỗ tài liệu ấy đi, cười vui vẻ.

Tiếng bước chân quay về bên cô thật nhẹ nhõm, anh nâng chiếc chăn cô đang đắp, người đang ngủ khó chịu hé mắt, anh nghiêng đầu tránh né, vuốt ve đùi cô.

Tân Cam hơi tỉnh, lơ mơ nhìn anh không hiểu mà cũng không phòng bị gì.

Anh cười, Tân Cam bị anh bất ngờ tấn công, mãi sau mới lấy lại được tinh thần, hoảng loạn thốt lên hai tiếng mà lúc còn bé vẫn hay gọi anh: “... Anh trai?!”

Trịnh Phiên Nhiên hôn vào sau gáy cô, “ừm” một tiếng, chỉ cảm thấy dục vọng càng trào dâng, miệng anh há to ngấu nghiến như muốn nuốt trọn lấy cô, bàn tay không ngừng vuốt ve lần tìm...

Tất cả những lo sợ, ảm ức, những dục vọng dồn nén bao năm nay giờ như muốn vỡ òa, như ngọn lửa cháy lan cả cánh đồng cỏ, Tân Cam khê kêu lên, cả người nóng bừng, bị anh che kín, cô như đang ở chín tầng mây, không biết rằng bắt đầu từ giây phút này, Trịnh Phiên Nhiên sẽ muôn đời muôn kiếp không thể thoát được biển tình này nữa.

“Tân Cam, nhớ lấy ngày hôm nay... ngày anh xuống địa ngục.” Anh thì thầm bên tai cô.

Sau đó rất nhiều năm, họ trải qua vô số những chuyện vui buồn, nhưng giây phút bắt đầu này hai người họ không bao giờ nhắc lại nữa. Nhưng ban đêm yên ắng, khi một mình nhớ đến chuyện này, Trịnh Phiên Nhiên cảm thấy cuộc đời chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi, còn Tân Cam lại chỉ nhớ đến trận mưa phùn liên miên năm đó.

Có lẽ do tình cảm nồng nàn đã làm căn phòng đêm ấm áp hơn, Tân Cam cố căng mắt cũng không nhìn rõ sắc trời ban đêm, cảm giác như không thể cự quấy được. Người đàn ông nằm trên người cô đã dừng lại, hài lòng cắn lên vai cô, một tay luồn vào trong chăn, vuốt ve chỗ cô vừa tiếp nhận anh.

Cô nằm trên ngực anh, nghe rõ tiếng trái tim đang bình thản đập, nhất thời mới nghĩ đến đây là Trịnh Phiên Nhiên, là người mười năm nay luôn

đổi đầu với cô, cũng là người luôn thu xếp mọi chuyện cho cô.

Tình yêu và thù hận giữa hai người nhiều như thế sao giây phút này cô lại cảm thấy bình yên đến lạ!

“Tân Cam...Tân Cam?” Anh gọi cô từng tiếng từng tiếng một, dịu dàng không gì sánh bằng, chưa bao giờ dịu dàng đến thế, Tân Cam buồn ngủ díp cả mắt, chẳng thèm để ý đến anh, vậy mà anh cũng không tức giận, chỉ ôm lấy cô, không làm phiền cô nữa. Nhưng như vậy lại cũng khiến cô không ngủ được, Tân Cam thấy kỳ lạ, chẳng lẽ như thế cô không thoải mái, không thấy vui sao?

Cô đương nhiên không biết có người tự mình rơi vào địa ngục vô biên tuy từ giờ không còn cách nào mua chuộc được, nhưng cả đời này anh tự nguyện bồi thường, sao có thể không vui được đây?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-can>